

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

my
favorite
Bad
decision

ELIZABETH O'ROARK

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

EN SEVDİĞİM KÖTÜ KARAR

ELIZABETH O'ROARK

Telif hakkı © 2025 Elizabeth O’Roark Editör:

Lauren Clark

Kopyalama Düzenlemesi: Christine

Estevez Kapak Tasarımı: The

Inkfluence LLC Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İÇİNDEKİLER

1. [Kit](#)
2. [Miller](#)
3. [Kit](#)
4. [Kit](#)
5. [Kit](#)
6. [Kit](#)
7. [Miller](#)
8. [Kit](#)
9. [Kit](#)
10. [Kit](#)
11. [Kit](#)
12. [Kit](#)
13. [Kit](#)
14. [Kit](#)
15. [Kit](#)
16. [Kit](#)
17. [Miller](#)
18. [Kit](#)
19. [Kit](#)
20. [Kit](#)
21. [Kit](#)
22. [Kit](#)
23. [Miller](#)
24. [Kit](#)
25. [Kit](#)
26. [Kit](#)
27. [Kit](#)
28. [Kit](#)
29. [Miller](#)
30. [Kit](#)
31. [Miller](#)

[En Sevdiğim Kayıp Davam](#)

Teşekkür _____
Elizabeth O’Roark’ın diğer
eserleri Yazar Hakkında

KIT

Cehennemin kapılarına vardığımda, tanıdık bir yüz göreceğim.

Miller West.

O zaman bile, yaşı ne olursa olsun, sıcaklık ne kadar rahatsız edici olursa olsun, hala uygunsuz bir şekilde yakışıklı olacak. Yüzünde yine o alaycı sırıtış olacak, yumruklamak için canımı vereceğim o sırıtış.

"Küçük Prenses Kit," diyecek, sanki ben hala onun kız arkadaşının sinir bozucu küçük kız kardeşiymişim gibi, yetişkin bir kadın değilmişim gibi. "Burada karşılaşmak ne güzel."

Aynı şeyi şimdi de Kilimanjaro Uluslararası Havalimanı'nda bana söyledi; onu görmeyi en son bekleyeceğim yerd burası.

Tabii ki, o mükemmel kesimli bir takım elbise giymiş ve milyon dolarlık bir görünüşe sahipken, ben on dokuz saatlik bir uçuştan yeni inmiş ve bu deneyimi zar zor atlatmış biri gibi görünüyorum.

En azından ortama uyum sağlıyorum. İki yüz metre içinde safari kıyafeti giymemiş tek kişi o... ya da on dokuz saatlik bir uçuştan gelmemiş tek kişi.

"Burada ne işin var?" diye soruyorum, o benim tatlı kız kardeşimin kalbini kırmadan çok *önce* benden beklediği nezaket ve iyi mizahla.

Etrafımızdaki insan denizine sanki ilk kez görüyormuş gibi geniş gözlerle bakıyor. "Özür dilerim... Bu havaalanı *senin mi*? Özel mi? Farkında değildim."

O, yirmi iki yaşındayken, aptal Vineyard Vines kazak ve bej pantolonuyla evimize ilk girdiğinde olduğu gibi, kendine fazla güvenen, kendini beğenmiş bir pislik.

O zamanlar on yedi yaşındaydım ve onu ilk gördüğüm anda nefret ettim. Onu, lisedeki en büyük düşmanlarımdan ya da Maren'in ezik babasından daha çok nefret ettim. Onu, eski üvey babam Jacob ya da annemin eski erkek arkadaşlarının çoğu kadar nefret ettim, ki bu biraz haksızlıktı çünkü Miller'ın bir kadına vurduğunu ya da akşam yemeğinde ona aptal fahişe dediğini henüz görmemiştim.

Nefretimin boyutunu kendime bile tam olarak açıklayamıyordum. Ama şimdi anlamaya başlıyorum. Hamptons'daki evimizi terk edip birkaç saat sonra kız kardeşimi mesajla terk etmesinden on yıl sonra, her zamanki gibi alaycı davranıyor.

Maren, o olaydan sonra bir yıl boyunca ağladı. Neden onunla konuşuyorum, bilmiyorum.

"Sormuş olduğumu unut," diyorum sinirli bir iç çekişle, bagaj alım yerine doğru dönerek. "Burada olduğun için mutluyum. Sonsuza kadar kal. Hava çok güzel ve doların değeri yüksek. O takım elbise de sana çok yakışmış."

"Senin aksine mı, sarışın?" diye sordu, uzanıp at kuyruğumu nazikçe çekiştirerek. "O sahte rahat kıyafetle kimseyi kandırdığını sanmıyorsun, değil mi? O spor ayakkabılar tek başına muhtemelen bin dolar tutmuştur."

"Kadın kıyafetleri almak için çok zaman mı harcıyorsun?" diye soruyorum, adımlarımı hızlandırarak. "Hiç şaşırmadım."

Kafamda bu daha çok bir hakaret gibi geliyordu. Onun bir pislik olduğunu ima etmek istemiştim. Bunun yerine, şimdi transfobik biri gibi konuşuyorum. Miller her zaman böyle yapmıştır: benim kötü yanıma ortaya çıkarır ve bir şekilde daha da kötüleştirir.

O hala sakın, yanımda rahatça yürüyorken, ben ondan uzaklaşmak için elimden geldiğince hızlı yürüyorum ve inanılmaz derecede nefes nefese kaldım. Bu, önümüzdeki hafta Kilimanjaro'ya tırmanmak için iyiye işaret değil. "Hatırlarsan, iki kız kardeşim var," diyor.

"Hatırlamam, çünkü senin hakkında olabildiğince az şey duymaya özen gösteriyorum." Acelem varmış gibi saatime bakıp tuvalete doğru yöneliyorum. "Seni görmek her zamanki gibi çok güzeldi Miller, yani aslında *değildi*, ama gitmem gereken yerler var."

"İyi şanslar, Kitten," diye fısıldadı. Sesinde bir pişmanlık vardı — ona bakmak istememe rağmen, bakmak istememe neden olan bir pişmanlık.

Bilgelik zamanla gelir. Belki de sonunda Maren'in kaçan kişi olduğunu fark etmiştir. Elbette, uzun zaman önce ayrıldıklarından beri, kardeşim kadar parlak, mükemmel ve uzun bacaklı birçok kadınla çıktı, ama hiçbiri onun kadar harika olamazdı.

Umarım onu özliyordur. Umarım hayatının geri kalanında her gün onu özliyordur, tıpkı Maren'in hala onu özlediğini düşündüğüm gibi. Ve umarım bu, Miller West'i düşündüğüm son sefer olur, çünkü bu yolculuk zaten yeterince berbat.

Tuvalete girip doğrudan lavaboya gidiyorum, yüzüme su serpip yorgun halimi inceliyorum ve babamın bana bunu yaptırmasından yeni yeni sinirleniyorum.

Bir gün Fischer-Harris Media'yı yönetme umuduyla atladığım engeller hiç bitmeyecek gibi görünüyor — posta odasında çalıştım,

Yönetici, reklam satış ve pazarlama alanlarında çalıştım, ancak bunlar mantıklıydı: hepsi bir gün benim denetleyeceğim departmanlar ya da sonunda üstleneceğim işin parçalarıydı. Ancak dağ tırmanışı, çok az iş tanımının bir parçasıdır, kesinlikle babamınki değil, ve eğer bu makaleye gerçekten *ihtiyacı olsaydı*, Kilimanjaro, *Wanderlust'taki* her yazarın istediği bir iştir.

Ayrıca, şüpheli bir zamanlama da var. "Blake'in evlenme teklifinde bulunacağını bildiğin halde beni gönderiyorsun," diye suçladım. "Ne kadar da uygun."

Tabii ki alaycı bir şekilde gülümsedi. Blake'in adından bahsedildiğinde her zaman alaycı bir şekilde gülümser. "Ve ona o kadar derinden, o kadar aşık ki evet diyeceksin?" diye alay etti.

Bunu saçma sapan bir şekilde söylemesi beni sinirlendirdi. Daha da sinirlendiren şey ise onun haklı olmasıydı. Blake'e derin ve aşırı derecede aşık *değildim*, ama *yeterince* aşıktım, ki bu daha iyidir. *Derin ve aşırı derecede* aşık olmak, ilişki bittiğinde seni paramparça eder. Ya da tartışma sırasında seni ittiğinde ya da çok içtiğinde görmezden gelmeye razı olursun.

Blake'i seviyorum, ama Jacob'ın anneme yaptığı gibi kafama tabak fırlatıp paçayı kurtaramayacağı kesin.

"Eğer onu gerçekten önemsiyorsan," diye devam etti babam, "o zaman belki de evet demeden önce bazı şeyleri unutman gerekir. Aksi takdirde Blake'e haksızlık etmiş olursun."

Babamın Blake için neyin adil olduğunu umursamadığını söyleyebilirdim, ama onun haklı olduğunu da biliyordum, bu yüzden daha fazla direnmedim, insanların bir yıl boyunca hazırlandığı bir tırmanışa hazırlanmak için üç haftadan fazla zamana ihtiyacım olduğunu ısrar etmedim.

Ama şu anda, keşke tartışaydım diyorum.

Bagaj alım yerine indim, orada Smythson Explorers tişörtü giyen bir adam, üzerinde adım yazılı bir iPad tutuyordu.

Başka bir kız çocuğu, babasının onu buraya gönderdiği ve onu dağa çıkarmak için en lüks Kilimanjaro ekipmanını seçtiği için minnettar olurdu.

Bu kız ise zorla getirildiği için hala kızgın. "Merhaba," diyorum ona hafifçe el sallayarak. "Ben Kit."

Adam başını salladı. "Ben Joseph. Çantanızı gösterirseniz, sizin için alayım."

Kendimi aptal hissediyorum — teorik olarak Kilimanjaro Dağı'na tırmanacak kadar formda iseniz, kendi çantanızı kaldıracak kadar da formdasınız demektir. Ayrıca bu adamdan birkaç santim

daha uzunum, ama buraya kendi isteğimle gelmediğim ve bu tırmanışa yeterince hazırlanmadığım için, tartışarak enerjimi boşa harcamayacağım.

Beklerken, Maren'e Miller ile karşılaşmamı anlatmak için telefonuma uzanıyorum ama sonra vazgeçiyorum. Zaten evliliğinden memnun değil. Burada olduğunu söylersem, bütün gece bana sorular sorup durur. Nasıl görüldüğünü, bekar olup olmadığını, yalnız görünüp görünmediğini, onu sorup sormadığını bilmek isteyecektir. Miller'ın onu özlediğini, beni görünce aralarındaki ilişkiyi hatırladığını umut etmeye başlayacaktır.

Maren böyledir, hayalperesttir, bu yüzden şu anda içinde bulunduğu gibi berbat ilişkiler kurar. Boşlukları, zamanla orada görüneceğini umduğu şeylerle doldurur, ama önemli bir gerçeği görmezden gelir: Çok az erkek, sana kendini sevdirmek için çabalarken göründüklerinden daha iyi çıkar.

Eve gittiğimde ona söyleyeceğim. Ya da belki söylemeyeceğim bile. Zaten onu çok fazla düşünüyor. Mutsuz evliliğinden bahsettiği her seferinde yüzünde bunu görüyorum — sanki başka bir hayatın gelişini izliyormuş gibi hüznü bir ifade. "Sorun şu ki, ben hala başka birini isterken Harvey ile evlendim," dedi birden fazla kez. Ve hepimiz onun kimden bahsettiğini çok iyi biliyoruz. Bittiğinden on yıl sonra, hala Miller'dan bahsediyor.

Kamp sırt çantamı ve küçük valizimi, karusele indiğinde işaret ediyorum. İçinde birkaç takım giysi, bir uyku tulumu, yürüyüş botları ve önümüzdeki sekiz gün boyunca hayatta kalmak için ihtiyacım olan diğer birkaç şey var.

Aslında ihtiyacım olan şeyin bir Four Seasons oteli ve bir havuz olduğunu iddia edebilirim, ama görünüşe göre, yolcu olarak her birimizin bagaj hakkı on dört kilo ile sınırlı, bu yüzden bu seçenek muhtemelen söz konusu bile olamaz.

Joseph çantayı kaldırır ve kapıya doğru başını sallar. Ağırlığın altında zorlanıyor gibi görünmüyor, ama yine de Miller'ın, onun gözünde olduğum şımarık Manhattan prensesi gibi görüldüğüm bu anı görmemesi için dua ediyorum.

Ve dürüst olmak gerekirse... ben *gerçekten* şımarık bir Manhattan prensesiyim. Buraya business class'ta uçtum.

"Daha önce Afrika'ya gittiniz mi, Bayan Fischer?" Joseph kapıdan geçerken soruyor.

"Bir kez, ben..." Dışarı çıktığımda, saf sıcaklık ve nemden oluşan bir duvar bana çarptı. Evimde Şubat ayı... Ayrıldığımda hava

on üç dereceydi. Burada, ekvatorun altında, yazın en sıcak zamanı. Ve öyle hissediliyor. "En son buraya geldiğimde on beş yaşımdaydım."

"Peki Kili'ye tırmandınız mı?" diye soruyor, sanki cevabı zaten biliyormuş gibi. Belki de tasarımcı kıyafetimi ve özenle boyanmış sarı saçlarımı değerlendirip, benim ekstra zorlukları göze alan türden bir insan olmadığımı, aksine zorluklarla başa çıkması için başkalarına para ödeyen türden bir insan olduğumu düşündüğü içindir. Bu adil. Ben tam da öyle bir insanım.

"Henüz değil," diyorum, yarı gönülsüz bir gülümsemeyle. "Bir hafta sonra tekrar sor."

Bana yine iyiliksever bir gülümseme atıyor, bir hafta sonra ne keşfedeceği konusunda da pek iyimser olmadığını gösteren türden bir gülümseme, ve ben yine kendime olan güvenimi kaybetmek üzereyim. Elbette, Reddit'te bir yıl boyunca antrenman yapan ve sonra hiçbir şeyin sizi buna hazırlayamayacağını söyleyen milyonlarca insan var. Ama Kilimanjaro Dağı Everest değil ki. Üç hafta boyunca ana kampta kalmak, buz tırmanışı yapmak, halatla buzulları geçmek veya çığlardan korkmak gerekmiyor. Bu bir yürüyüş. Uzun bir yokuş yukarı yürüyüş. Üstelik üç ay önce New York Maratonu'nu koştum, yani tembel biri değilim.

Joseph siyah bir Mercedes Sprinter Van'ın kapısını açarken, *muhtemelen daha kötü işler de vardır*, diyorum kendime. *Herkes böyle bir seyahate çıkamaz, tüm masrafları karşılanır ve...*

"Dalga geçiyorsun herhalde," diyor Miller West, ben içeri girerken.

Miller West. Kilimanjaro'ya tırmanmayı planlayan insanlarla dolu otobüsümde, dağın en iyi tur grubuyla.

Tamam, belki daha kötü işler yoktur.

Kafamı ondan uzaklaştırıp kapıya doğru çeviriyorum, yanlış otobüse binmiş olmayı umuyorum. Öyle olmalı. Çünkü bu takım elbiseli pislik, bir şekilde yaz boyunca onu becerip sonra da işe yaramadığını söyleyen bir mesaj atmadıkça, Kilimanjaro Dağı'na tırmanmayı planlıyor olamaz.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor. Bir kez olsun, alaycı gülümsemesi yok.

Otobüste bulunan heyecanlı insanlara bakıyorum, gülüyorlar ve yürüyüş botlarını karşılaştırıyorlar, sonra onun karşısındaki koltuğa oturuyorum. "Burada ne yapıyorsun? *Takım elbise* giymiş."

"Bu kadar merak ettiğine göre, takım elbise giyiyorum çünkü Almanya'daki bir toplantıdan direkt buraya geldim. Bu kıyafetle tırmanmayı planlamıyorum."

Buna cevap verecek çok şey var. Öncelikle, bilmek için can *atmıyordum*. İkincisi, onun bir yangında ölmesini istiyorum.

Miller West ile ilgili sorunum hep bu olmuştur. Bir anda çok fazla şey söylemek.

Gözlerimi devirdim. "Senin, tüm insanlar arasında, doğayı o kadar çok sevdiğini ve kendi isteğinle buna kaydolduğunu bana inandırmayı mı bekliyorsun?"

"Herkes doğayı sever," diyor. "Peki *sen* neden buradasın? Kilimanjaro'da babanın dedikodu gazetesi haline getirebileceği saygın bir haber kaynağı mı var?"

Burun deliklerim genişledi. Babam bunu *bir kez* yapmıştı, ama Miller, karşılaştığımız gün için bunu hazırlamış ve bekliyordu.

"Seni ilgilendirmez," diye cevap veriyorum, ondan uzaklaşıp telefonumu çıkarıyorum.

"Bunun için antrenman yaptın mı?" diye sorar Miller. "Ara sıra yaptığın kayak gezileri ve Peloton bisiklet sürüşleri, 18.000 fit yüksekliğe tırmanmak için gereken temel hazırlık değil."

Tanrım. Kız kardeşim bu adamdan kurtulmuş.

"Bana irtifa hakkında mansplaining yaptığın için teşekkürler West, ama sanırım ben iyi olacağım."

"Hayır, gitmeyeceksin," diyor sert bir sesle. "Eve git."

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Ciddi misin? Beni sanki senin malınmışım gibi gitmemi *emredeceğini* mi sanıyorsun? On yedi yaşındayken bile bana emir veremedin."

Gözleri, sanki bir şey yakalanmış gibi hafifçe genişler. "Sen on yedi yaşındayken sana emir vermeye hiç kalkışmadım," diye mırıldanır. "Ama ölmek istiyorsan, buyur, durma."

Otobüs hareket eder ve o öfkeyle telefonuna yazmaya başlar. Ben de bir mesaj yazardım, ama şikayet etmek istediğim kişi Maren ve o da umutlanıp hayalperest gözlerle, benimle şömine başında sohbet ederken ona aşkını itiraf ettiğini hayal ederdi.

BABA

Miller West neden sana eve gelmeni söylememi istiyor?

Başımı kaldırıyorum. "*Babama* mesaj mı attın? Delirdin mi sen? Ben yirmi sekiz yaşındayım. Ne yapacak ki? Beni cezalandıracak mı?"

Miller'ın ela gözleri soğuk ve pişmanlık duymuyor. "Senin hiç mantığın olmadığına göre, biraz mantıklı birinin galip gelmesini umuyorum ve sanırım o hala senin saçma sapan faturalarının hepsini ödüyor. Belki de cüzdanının iplerinin sıkılaştığını duyunca dinlersin."

"Onun şirketinde çalışıyorum ve görev için buradayım. *Hepimiz* güven fonu salakları değiliz."

Benim de güven fonum var, ama o muhtemelen bunu bilmiyor. İşe yarıyor. Telefonumu alıyorum.

Çünkü o, on yıl önce olduğu gibi aynı pislik herif.

BABA

Söyle ona, Kitty Cat.

İç çekiyorum. Eğer babam tüm bunları planladıysa, daha iyi bir sonuç elde edemezdi: beni hazırlıksız bir şekilde bu seyahate çıkmaya zorladı ve şimdi de bu seyahate gitmek için *mücadele etmemi*, bir milim bile geri adım atmamasını sağladı.

Tek mantıklı hareket, Miller'ın burada olmadığını varsaymak ve fırsatını bulduğumda onu dağdan aşağı itmek. Bu olduğunda karakter referanslarına ihtiyacım olacağı için, arkamda oturan çifte dönüp kendimi tanıtıyorum. Onlar da bu geziyi birbirlerine on yıllık evlilik yıldönümü hediyesi olarak yaptıklarını söylüyorlar.

"Elmaslara para harcamaktan daha iyi," diyor kocası Daniel. "Aslında sadece birimiz öyle düşündü," diye cevaplıyor karısı Deb, sıkı bir gülümsemeyle.

Blake ve ben on yıl sonra böyle mi olacağız? Birbirimizi yanlış anlayarak, sessiz kinlerle ve boşa çıkan beklentilerle mi? Sanmıyorum. Çoğunlukla çok fazla beklentim olmadığı için. Düşük beklentilerle evliliğe girmek biraz akıllıca görünüyor. Annemle babamın toplamda sekiz evlilikleri oldu. Belki daha gerçekçi olsalardı bu sayı daha az olurdu. Bir iş arkadaşı seçer gibi, riskleri ve faydaları tartarak, niteliklerini inceleyerek bir eş seçselerdi.

"Hangi yolu kullanacaksın?" diye soruyor kadın.

Hızla gözlerimi kırpıyorum. Bu yolculuk için *tamamen* hazırlıksız değilim. Yukarı çıkmak altı gün, aşağı inmek bir buçuk gün süreceğini biliyorum. Ulaşacağımız rakımı ve yanımda getirmem gerekenleri biliyorum.

Ama yukarı çıkmanın başka bir yolu olduğunu bilmiyordum. "Yol mu?" diye soruyorum boş boş.

"Birden fazla mı var?"

Karşımda duran Miller'ın ağzı açık kalır. "Sekiz rota var. Gerçekten bu kadar az mı biliyorsun? Nasıl bu kadar hazırlıksız olabilirsin?"

Telefonumda seyahat e-postasını açmadan önce ona parmak hareketiyle selam veriyorum. Deb'e dönüyorum. "İşverenim seyahati ayarladı. Lemosho mu? Bu bir rota mı?"

Miller derin bir nefes alır ve yine öfkeyle mesaj yazmaya başlar. "Evet."

"Hangi rotayı yapacaksın?" diye sorarım.

"Lemosho," diye homurdanır, çenesini sıkarak bana bakar. Kahretsin.

Bu birçok açıdan bir felaket. Onunla sekiz gün geçirmek istemediğim bir gerçek, ama bir de suçluluk duygusu var.

Çünkü Miller ne kadar berbat olursa olsun, Maren onunla Harvey'den daha mutlu olurdu.

Ve onunla birlikte olmamasının sebebi ben olabilirim.

MILLER

Maren'in küçük kız kardeşi lanet olası bir velet.

Bu, hiç katılmak istemediğim bir aile yemeğinde, on yedi yaşında ve kendi iyiliği için fazla sevimli olan Kit Fischer ile tanıştığım aklıma gelen ilk şeydi.

Maren'le sarhoş bir bahar tatilinde karşılaşmıştım. Çok güzeldi. Ben yirmi iki yaşındaydım. Birlikte olmamızın tek nedeni buydu. Yakında hukuk fakültesine gideceğimi, ciddi bir ilişki aramadığımı açıkça belirtmiştim ve sorulursa sadece takıldığımı söyledim. Onun aile yemeğine katılmamda ısrar etmesi, *takılmak* gibi gelmiyordu.

"Gitmelisin," demişti en küçük kız kardeşim. Maren zaten ünlenmeye başlamıştı, ama kız kardeşimi asıl heyecanlandıran, tek bir isimle tanınan ünlü manken Ulrika ile tanışma fırsatıydı.

Ulrika'nın aşk hayatı dedikodu köşelerinin vazgeçilmez konusu olduğu için, uzun bacaklarını ve sarı saçlarını kullanarak yirmi yıl boyunca zengin erkeklerle birlikte olduğunu ve bu süreçte birbirine benzeyen iki kızı olduğunu biliyordum. Ama onun evine gitmeyi kabul ettiğimde, bu kızlardan biriyle neyle karşılaşacağımı hiç bilmiyordum.

Boş şarap kadehimi keten örtülü masaya koyarken Maren, "Başka bir şey içmek ister misin?" diye sordu.

"Her zaman bu kadar hızlı içer misin?" diye sordu

Kit. "*Kit*," diye Maren ve annesi dehşetle tısladılar.

Kit omuz silkti. "Sadece bunun bir alışkanlık olup olmadığını merak ediyorum. Alkolizm genellikle erken yaşlarda ortaya çıkar."

Ulrika ve Maren'in ikisi de tatlı, neredeyse çocuksu bir masumiyete sahipken, ailenin en genç üyesi, bir sürü kötü şey görmüş ve kaybedecek hiçbir şeyi kalmamış acı bir savaş gazisi gibi görünüyordu.

Saçımı ve giydiğim kıyafetleri alay etti ve ardından babamın beni okula kabul ettirmek için mezun olduğum okula ne kadar bağış yapmak zorunda kaldığını sordu. Henry Fischer — Kit'in biyolojik babası ve Maren'in üvey babası

acımasız eleştirileriyle tanınıyordu. Görünüşe göre elma ağacından uzağa düşmemişti.

Mutfakta, Ulrika'nın erkek arkadaşı Roger omzuma elini koydu. "Kit'i takma kafana," dedi. "Niyeti iyi."

Kaşlarımı kaldırdım ve o güldü. "Annesi, etrafına aldığı kişiler konusunda her zaman en iyi seçimleri yapmadı. Kit'in güvenini kazanmak zaman alır. Benden önceki erkeğe golf sopasıyla vurdu, ama o bunu kesinlikle hak etmişti."

Ulrika o zamana kadar dört koca değiştirmişti ve sonuncusu hakkında şüpheli morluklar, alkol sorunu gibi söylentiler vardı. Ben bunların saçmalık olduğunu düşünmüştüm.

Belki de değildi.

Belki de Kit'in düşmanlığı benimle ilgili değildi. Belki de sevdiği insanları korumak için böyle davranıyordu. Buna saygı duyabilirdim.

"Ailenizin gelirinin ne kadarı Yunan mafyasından geliyor?" diye sordu masaya döndüğümde.

Ona telefonumu uzattım. "Anneme sor. Mali işleri o hallediyor."

Babamın şirketinin gelirinin çoğunu insan kaçakçılarını temsil ederek elde ettiği doğru mu diye sordu.

"Herkes nakit ödeme yapabilen müşterileri sever," diye cevapladım.

Bütün gece boyunca ilk kez ağzı seğirdi ve sanki bir şey kazanmışım gibi hissettim, ama neyi kazandığımı ya da neden kazanmayı önemsemişimi bilmiyordum.

"Kit için üzgünüm," dedi Maren, beni penthouse'un özel asansörüne ve lobisine kadar eşlik ederken. "Bu, onun için bile alışılmadık derecede kötüydü. Bir daha böyle bir şeyin olmaması için gerekeni yapacağım."

Garip bir şekilde, o noktada artık Kit'in tacizinin sona ermesini istemiyordum. Çünkü bir amaca hizmet ediyordu, evet, ama aynı zamanda bundan zevk almaya başlamıştım. O keskin dilini bana yönelttiğinde, sanki benimle kavga etmemi istediği bir oyuncağı yere atıyormuş gibi geliyordu.

Oradan ayrılırken, birden Maren'in yanında kalıp, onun ailesinin bir parçası olmayı hayal ettim. Her hafta geri dönüp, Kit'in tacizini savuşturmayı.

Gerçekten neyin değiştiğini anlamam çok uzun zaman aldı.

KIT

Otobüs, ağaçlıklı bir yola saptığımızda yavaşladı ve sonra tatil köyünün kapılarının içinde durdu. Burada, dağa çıkmadan önce son bir gece lüks içinde geçirecektik. Miller'ı kasten geçerek otobüsten indim ve şok içinde durdum.

Çadırlar. Tek gördüğüm çadırlar. Elbette, platformların üzerinde duran güzel çadırlar, ama yine de lanet olası *çadırlar*.

O kadar ani durdum ki, arkamdan biri bana çarptı ve tabii ki o kişi Miller'dı. Beni öne düşmemem için belimden tuttu ve yarım saniye boyunca sırtım onun çok sert göğsüne bastırıldı ve inanılmaz derecede büyük eli karnıma ve kalçama sıkıca yapıştı.

Ben uzun boylu bir kıyım. Beni zayıf hissettirmek için çok iri bir erkek gerekir. Durduramadan önce içimde küçük bir arzu kıvılcımı çakıyor. Bunun olduğunu unutmak için gerekirse on yıl terapiye giderim.

"Umarım otobüsten inerken olduğundan biraz daha iyi yokuş yukarı yürüyebilirsiniz," diyor Miller, beni bırakırken, "yoksa Kilimanjaro, arkanda yürüyen herkes için çok zorlu geçecek."

Yoldan çekilirken çenemi sıkıyorum. *O kişi sensen, bunu acı verici hale getirmek için elimden geleni yapacağım.*

Beyaz giysili otel personeli en büyük çadırdan çıkıp bizi karşılamak için sıraya giriyor. Her nasılsa, hepimizin kim olduğunu zaten biliyor gibiler... Hoş bir jest, evet, ama keşke bu nezaketi gerçek bir otel odasıyla değiştirebilseydim.

Kapısı olan bir oda.

"Bayan Fischer?" diye sorar gülümseyen bir adam. "Gelin. Size konaklama yerinizi göstereyim."

Beni çadırlardan birine götürür, çadırın kapısını açar ve yanlara sabitler, sonra içeri girmem için işaret eder.

İçeride bir banyo ve sivrisinek ağlarıyla örtülü bir gölgelikli yatak var. Eğer öldürülmekten korkmayan biriyseniz, aslında oldukça güzel bir yer. Ancak ben New Yorkluyum, bu yüzden ölecek miyim diye merak etmek uyanık olduğum zamanların yaklaşık yüzde ellisini kaplıyor.

Bellboy bana düşün nasıl çalıştığını gösterir ve çadırımı nasıl sabitleyebileceğimi gösterir — başparmağı olan hiç kimseyi durduramayacak bir yöntem. O gittikten sonra, doğruca yatağa giderim ve örtüleri kaldırarak, ne yazık ki yetersiz bir uyku ortamı ile karşılaşırım. Evde, annemin Fransa'dan sipariş ettiği çarşafların üzerinde, komutla yükselen ve alçalan, sıcaklık kontrollü bir yatakta uyuyorum ve bu... ondan çok uzak.

Her zaman böyle değildim. Eski sevgilim Rob'la birlikteyken farklıydım, ama o zamanlar daha gençtim. Her geçen yıl biraz daha esnek olmaktan uzaklaşıyor, zorluklara uyum sağlamakta biraz daha zorlanıyorum.

Beş yıldızlı bir otel olduğunu söylemiştin. Burası beş yıldızlı değil.

BABA

"Beş yıldız" göreceli bir kavram. Eminim hayatta kalırsın. Sen ve kız kardeşin, diğer yarısının nasıl yaşadığını biraz öğrenebilirsiniz.

Bunu söyleyen adam, limon dilimi yerine salatalık dilimi ile servis edilen cin tonikini geri gönderen ve bindiği uçakta yatabilen koltuklar olmadığı için öfkeyle özel uçak satın alan adam.

Bu bir ÇADIR. Kapım yok. Yatağımda öldürüldüğümde, seni sorumlu tutacağım.

BABA

Öldüğünüzde, kimseyi sorumlu tutamazsınız. Teknik olarak.

İnleyerek, umarım yeni yıkanmış bir battaniyenin üzerine uzanıp somurtmaya başladım.

Evet, başıma ne geleceğini az çok biliyordum, ama bu durum beni yeniden canlandırıyor. Çünkü belirli bir yaşam tarzına alışmıştım. Sabahları içtiğim protein shake'ime, pahalı takviyelerime, lüks spor salonumda antrenmanımı bitirdiğimde kullandığım buz gibi okaliptüs kokulu havluma alışmıştım. Dikişleri neredeyse hissedilmeyecek kadar narin çarşaflara ve gül kokulu vücut şampuanımla aldığım uzun, sıcak duşlara ve ardından cildim için uyguladığım altı adımlı rutine alışmıştım.

Ve birkaç gün boyunca bunların hiçbirine sahip olmayacağımı fark ettim ama... ya artık onlarsız yaşayamazsam? Ya sıcaklık kontrollü yatağım ve kusursuz dikişsiz çarşaflarım olmadan uyuyamazsam? Ya mideyi kaldırmazsam, bağırsaklarım

Bu, uykusuz kalmak ve *herkesin* önünde altıma sıçmak kadar kötü olurdu, ama bunu West'in önünde yapmak?

Bu ölümden beter bir kader.

Oturuyorum.

Bunu yapamam. Yapamam işte. Başka yedi rota daha var ve benim param var. Değiştirmek için bir yol olmalı.

Yeniden canlanan, çadırımdan çıkıp, ikinci otobüsün gelişiyle hareketlenen alanı geçiyorum. Çiftler el ele dolaşıyor, gülümsüyorlar. Sanırım uyku koşullarının ne olacağını biliyorlardı.

Bir tarafında yemek alanı, diğer tarafında ise tezgahın arkasında çalışanların bulunduğu büyük çadıra giriyorum.

"Merhaba," diyorum en çekici gülümsememle. "Tur gruplarını değiştirip farklı bir rotaya geçebilir miyim acaba?"

Tezgahın arkasındaki iki kadın birbirlerine bakıp kaşlarını kaldırıyorlar. Omuzları aynı anda düşüyor. "Bugün ne oldu bilmiyorum," diyor ikisinden kısa olanı. "Hiç kimse bu kadar geç saatte tur değiştirmek istemez, sen bir saat içinde ikinci istekçisin."

Midem sıkışır. Miller *benim* yüzümden diğer gruba geçmek mi istedi? Ne kadar aşağılayıcı. Kızgın olmaya hakkı olan tek kişi *benim*. Tanrım, daha boktan, daha uzun bir tura geçersen ve West'in de değiştiğini fark edersem ne yaparım?

"Biri mi değiştirdi? Kim olduğunu biliyor musun?" diye soruyorum.

"Bir çift Machame rotasına geçti," diyor. "Eğer o rotadaysan, Lemosho'da yerimiz olabilir."

Siktir. Kafamı sallıyorum. "Lemosho rotasından geçmeyi umuyordum. Machame'ye bir kişi daha eklemek mümkün mü? Ekstra ücret ödemek sorun değil."

Gülümsüyor, ama gözleri *zengin batılıların her şeye para harcayacaklarını* söylüyor.

"Üzgünüm," diye cevaplar. "Bu mümkün değil. Taşıyıcıları bir rotadan diğerine taşımamız gerekir ve Lemosho rotası iki gün daha uzun olduğu için, taşıyıcılar yolculuklar arasında dinlenemeyecekler."

Taşıyıcılara ihtiyacım olmadığını, eşyalarımı kendim taşıyabileceğimi veya daha azıyla idare edebileceğimi söylemek istiyorum, ama kimi kandırıyorum? Burada, yeni yapılmış bir saç modeli ile, cildimi tahriş etmediği için beş rengi olan tasarımcı tişörtümü giyerek duruyorum... Kimse bu yolculukta

Bu yolculukta diğerlerinden daha *az* yardıma ihtiyacım olacağına kimse inanmayacak. *Ben* bile buna inanmıyorum, oysa kendimi pek çok şeye inandırabilen biriyim.

"Tamam," diyorum, zorlukla yutkunarak. "Oda servisi var mı? Menü görmedim."

Başını sallayarak yine özür diler bir gülümsemeyle cevap veriyor. "Çadırınızda yemek yememeniz en iyisi, hayvanları çekiyor."

Yutkunuyorum. Bu konuda tartışmaya niyetim yok. West ile Kili Dağı'na trekking yapmak ölümden beter bir kader olabilir... ama aslan saldırısı sonucu ölümden beter değil.

Kadın beni yemek salonuna yönlendirir. Salatamı masaya taşıırken Deb ve Daniel'ı orada görmek beni utandırır. Daniel, hangi rotada olduğumu bile bilmediğim için yine güler ve sonra Machame'nin Lemosho'dan ne kadar daha iyi olduğunu anlatır. "Çok daha hızlı," der Deb. "Ama herkes o kadar hızlı tırmanmaya dayanamaz."

"Beni rahatsız eden, duş almadan geçirdiğim günler," diyorum gülerek, ama tamamen şaka yapmıyorum. Bu *çok* zor olacak ve tüm bunlar için babama çok kızgıyım.

Rob beni şimdi görebilseydi ne derdi acaba, babamın beni bu pahalı, hayatımda bir kez yapabileceğim ve benim ödemem gerekmeyen bu seyahate zorladığı için kızgıyım. Geniş gülümsemesi ve güneşten bronzlaşmış teniyle, kaşlarını kaldırarak, beni azarlarken bile eğleniyor gibi olduğunu hayal ediyorum.

Muhtemelen bana Maren'in kötü bir versiyonuna dönüştüğümü söylerdi ve sanırım haklı olurdu. Ben her zaman Maren'in kötü bir versiyonuyum ve belki de Miller'ın kız kardeşimden ayrılması beni bu kadar çok kızdıran şeyin bir parçası budur.

Çünkü o benden yüz kat daha iyi, ama yine de onun yeterli olmadığına karar verdi.

Çadıra geri döndüğümde, internetin nasıl olacağını bilmediğim için son mesajlarımı gönderiyorum.

Bu geziyi daha iyi hale getirecek şey ne biliyor musun? Birisi benden

Umbrellas in Paris kitabını benden çalmamış olsaydı.

MAREN

O benim rujum. Ama evet, güzel bir kırmızı rujun dağ tırmanışında yardımcı olduğunu duydum. Bu yüzden artık pek çok insan Everest'te hayatta kalıyor. Ne yazık ki sende hiç kalmamış.

Anneme mesaj atıp, ölürsem bunun sorumlusunun babam olduğunu dünyaya duyurmasını rica ettim. O da, doğru olsun ya da olmasın muhtemelen onu suçlayacağını söyleyerek cevap verdi ve sonra çek hesabının şifresini hatırlayamadığı için onu arayabilir miyim diye sordu.

Bütün bunlar bittiğinde Blake'i görüntülü arıyorum, çünkü o Vegas ve New York arasında gidip geldiği için ilişkimizin çoğu bu şekilde yürüyor.

Mesafe beni rahatsız etmiyor ve annemin ilişkilerini sık sık mahveden drama ve kıskançlık olmadan her şeye dayanabilmemizi seviyorum. Rob'dan ayrıldığımda her zaman bir acı hissederdim. Acının olmaması daha iyi.

Blake telefonu açar ve sandalyesine yaslanır. O, genel olarak yakışıklı diyebileceğim biridir; güzel yüz hatları, güzel saçları var, haber spikeri olabilecek birinin yüzü. Havaalanından geçerken, her seferinde en az on erkek görürüm ve bir an için onların Blake olabileceğini düşünürüm.

"İşte buradasın," diyor. "Bu akşam seni arayacaktım." Blake, saat farkı gibi şeyleri düşünen biri değil. Kötü niyeti yok. Sadece kendisi dışında kimseyi düşünmek zorunda kalmamış.

"Ben on bir saat ilerideyim," diye hatırlatıyorum ona. "On bir saat sonra tırmanışa geçeceğim."

"Hay aksi, gerçekten mi?" diye sorar. "Londra saatine göre hareket edeceğini sanmıştım."

O zaman da aradığı saatte gece yarısı olurdu, ama tartışmanın bir anlamı yok.

"Nasıl?" diye soruyor.

Yatağa uzanıp, ayağımla cibinliği düzeltiyorum. "Beş yıldızlı otelimiz bir çadır, bu yüzden önümüzdeki sekiz günün lüks olacağı konusunda pek iyimser değilim. Ve burada kim var tahmin edemezsin... Miller West. Hamptons'da kız kardeşimle çıktığı süre boyunca neredeyse bütün yaz bizimle yaşadı, her hafta sonu arabayla gelirdi, sonra da mesajla onu terk etti."

Blake gülüyor. "Yani bir başka ölümcül düşmanın mı?"

"Aynen öyle. Henüz yolculuk başlamadan üç kez tartıştık bile. Bir haftadan fazla onunla başa çıkabileceğimi sanmıyorum."

"Başka bir şirketle git," diyor Blake ve ben bir anlık sinirleniyorum. O, benim istemediğim sorunları, söylediği kadar kolay olmayan yollarla çözmeye eğilimli.

"Seyahatin ücreti çoktan ödendi. Ve pahalı. On bin dolar gibi. Adamı sevmediğim için on bin doları çöpe atamam."

Blake, on bin doların önemsizmiş gibi omuz silkiyor. Sanırım öyle de, ama şirketi değiştirmek, son dakikada alternatifleri araştırmak, yer bulmak ve muhtemelen dönüş uçuşumu değiştirmek anlamına da geliyor. Seyahatimde bir kişiyi sevmediğim için çok fazla çaba sarf etmem gerekiyor. Şu anda Kili'ye tırmanan şirketler arasında en lüks olanıyla seyahat ediyorum ve şimdiden şikayet ediyorum. Daha ucuz bir şirketin beni *daha mutlu* edeceğini sanmıyorum.

"Bak, resepsiyona git ve birine yirmi dolarlık bir banknot ver, muhtemelen istediğin her şeyi yapmalarını sağlayabilirsin."

Yüzümü buruşturuyorum. Herkesi ve her şeyi satın alabileceğini düşünen bir pislik gibi konuşuyor, memleketimde nefret edeceğim türden bir insan. Babam muhtemelen, şimdiden narsisizm belirtileri gösteren biriyle evlenmemem gerektiğini söylerdi, ama açıkçası babamın da pek iyi bir muhakeme yeteneği yok — yani, onun muhakeme yeteneği beni şu anda nereye getirdi, bir bakın. Üstelik bir zamanlar annemle evlenmeyi seçti.

Blake, New York'a döndüğümde bakmamızı istediği birkaç ev bulmuş. Bir süredir birlikte yaşamamızı istiyor ve ben banliyöye taşınmak için yaptığı baskıya direnmemeye rağmen, muhtemelen haklı: çocuklarımız olduğunda orada yaşamak daha kolay olacak. İkimizin de denemek istediği bir restoran hakkında konuşuyoruz ve sonra ona bir sonraki maratonumuz için kayıt son tarihinin yaklaştığını hatırlatıyorum. Antrenmanlarımızın çoğunu ayrı ayrı yapmak zorunda kalacağız, ama en azından uzun koşularımızdan sonra birbirimize destek olabiliriz.

"Oh, lanet olsun," diyor. "Bu konuda ciddi miydin?"

İç çekiyorum. "Blake, bunu konuşmuştuk. Otel seçtik. Ben kaydımı yaptırdım bile." O seyahati bir hafta boyunca araştırmıştım ve o zamanlar o da son derece hevesliydi. Şimdi sanki bu yeni bir habermiş gibi davranıyor.

"Kaç uçuş gerekeceğini biliyor musun?" diye soruyor. "Orası lanet olası kutup dairesi içinde."

Burun köprümü sıkıştırıyorum. *Evet, kaç uçuş gerekeceğini biliyorum. Sana uçuşları gösterdim. Tren yolculuğunu gösterdim. Ve sen de kabul ettin.* "Evet, bu yüzden bu kadar harika. Yirmi dört saat güneş ışığı, kutup ayıları. Daha unutulmaz ne olabilir ki?"

"Bak, gerçekten farklı bir şey yapmak istiyorsan, Londra maratonuna katılalım. Direkt uçuş. Gidip gelelim."

Sıradan hayatım oldukça sıkıcı olduğu için, büyülu, heyecan verici bir şey istiyorum. Londra'da koşmanın bir sakıncası yok, ama bu konuştuğumuz şey değil. Bu, 24 saat güneş ve kutup ayısı gözlemleme, zaman kavramını terk etmiş bir şehre yan gezi değil. Ama başarılı bir evlilik, uzlaşma demektir. Yapmak istememesi sorun değil. Keşke ben bu işe girişmeden önce bunu söyleseydi.

"Tamam," diyorum, hayal kırıklığımlı gizlemek için dişlerimi sıkarak. "Önümüzdeki hafta internetim olmayacak, tüm detayları sen halledebilir misin?"

O da hemen kabul ediyor... tıpkı Kasım ayında Norveç maratonuna kabul ettiğı gibi, bu yüzden telefonu kapatırken çok umutlu değilim.

Hala erken saat ama yapacak pek bir şey yok, bu yüzden yatağı giriyorum. Çarşaf lar pürüzlü ve çok sıcak, ama önümüzdeki hafta yaşayacağım şeylere kıyasla bu lüksün doruk noktası. Ya uyum sağlayamazsam? Ya her gece uykusuz kalırsam, küçük rahatsızlıklar yüzünden uykum kaçarsa, vücudum sert zeminde uyku matıyla başa çıkamayacak kadar yumuşak ve şımarık olursa?

Bütün bunları, babam için bir hikaye elde etmek için yapıyorum, onun bunu yayınlamayacağını çok iyi bilerek.

Onun peşinde olduğı "tüm bunlar" — bu süreçte öğrenmemi umduğı gizemli ders.

Ve Miller West, benim bunu öğrenmemi izleyerek tüm bu süre boyunca sevinçten havalara uçacak.

KİT

1. GÜN: LEMOSHO KAPISI'NDAN MTI MKUBA KAMPI'NA 7500 fit ila 9200 fit

Ertesi gün çok az uykuyla uyanıyorum. Ben hep böyleydim: iyi bir gece uykusu almanın önemli olduğunu söylerseniz, sabaha kadar uyanık kalıp tavana bakacağımı garanti ederim.

Şort ve tişört giyip kahve içmek için resepsiyon alanına gittim, hala burada olduğuma ve bunu gerçekten yaptığımı inanamıyordum. Tüm bunlar, aslında hiç umursamadığım, "Kilimanjaro Dağı resimleri" ifadesini Google'da aratarak ulaşabileceğim bir manzarayı görebilmek içindi. Aslında, *daha iyi* manzaralar da bulabilirim. Zirveye vardığımızda sis olması ihtimali yüzde elli ve zaten hiçbir şey göremeyeceğiz.

Babam, hayatıma devam edebilmem için bunu yapmamı istiyor, bu Blake ile devam etmek anlamına gelse bile. Ama bu aptalca tırmanış, geçmişi unutmama yardımcı olmayacak. Rob'u unutmamı sağlamayacak. Hiçbir şey bunu başaramaz.

Kahve istasyonu henüz boş... Miller hariç. *Tabii ki*. Bu sabah tıraş olmamış. Bu ona haksız bir şekilde çekici bir görünüm kazandırıyor. *Her şey* ona haksız bir şekilde çekici bir görünüm kazandırıyor. Yarı Yunan olduğu için her zaman biraz bronzlaşmış. Açık kahverengi saçları ve ela gözleri bunu daha da belirgin hale getiriyor. Kışın ortasındayız, ama o sanki Akdeniz'den bir gemi seyahatinden yeni dönmüş gibi görünüyor. O yaz Hamptons'ta, her gün bronzlaşmak için elimden geleni yaparken, Miller bir hafta boyunca babasının ofisinde çalışıp sanki tatile çıkmış gibi görünmesi beni çok sinirlendirmişti.

Ama zaten onunla ilgili her şey beni sinir ediyordu. Sevimliliği, sırtışı, hızlı cevapları. Varlığı.

Bakışları, buraya gelmek için giydiğim koşu şortuna düşüyor. "Onu giymeyeceksin, değil mi?"

Gözlerimi devirdim. "Dün takım elbise giyen adam diyor bunu."

Kahvesinin buharını üfler. "Takım elbise konusuna biraz takılmışsın, değil mi?"

Ondan uzaklaşıp kendime bir fincan kahve dolduruyorum. "Hiçbir şeye takılmıyorum, sadece senden uzak durmaya çalışıyorum."

"Vazgeçmek için henüz geç değil," diyor sessizce.

"Benim için endişelenme," diye cevap veriyorum, omzumun üzerinden ona bakarak. "Kendin için endişelen."

"Kendim için endişelenmeyi *planlamıştım*," diye homurdanarak çıkışa doğru yürür, "ama şimdi, görünüşe göre, ikimiz için de endişelenmem gerekiyor."

Kahveye biraz süt ekleyip iç çekiyorum. Evde, espresso ve protein tozu içeren çok karmaşık bir sistemim var. Sistemimi özlüyorum. Kurallarımı özlüyorum. Babamın, hayatımın sürekli bir kar küresi gibi sallanması gerektiğini düşünmesinin nedenini anlamıyorum, çünkü onun hayatı da en az benimki kadar düzenli.

Ve eğer Rob'u unutamadığımı düşünüyorsa, evde kalmama ve başka biriyle düğünümü planlamama izin vermek, bir hafta boyunca duş almadan ve donarak geçirmekten çok daha fazla Rob'u unuttuğumu *kanıtlayacaktır*.

Somurtarak kahveyi bir dikişte içiyorum, sonra çadıra dönüp isteksizce valizimi açıyorum.

Yolculuk sırasında sadece atıştırmalıklar, su ve kameramın olduğu bir sırt çantası taşıyacağım. Diğer her şey benim için taşınacak ayrı bir taşıma çantasına konacak, valizim ve birkaç temiz kıyafetim ise burada depoda kalacak.

Çok fazla şey getirdiğimden korkmakla, çok az şey getirdiğimden korkmak arasında kalıyorum. Yağmur ormanlarından kutup bölgelerine doğru ilerlerken, bu tırmanış sırasında maruz kalacağımızdan daha fazla hava ve sıcaklık çeşitliliği yaşamak zor olacaktır. Yağmur kesin, tırmanışın başlangıcında tropikal sıcaklık da kesin. Kar fırtınaları ve toz fırtınaları da tamamen olası. Burada hava 27 derece, zirvede ise şu anda eksi 25 derece.

Diğer bir deyişle, hemen hemen her şeyi yanıma almam gerekiyor, ama bir şekilde 14 kiloyu geçmemem gerekiyor.

Yürüyüş pantolonu, botlar ve tişört giyiyorum, ardından botlarımın ve pantolonumun alt kısmına çamurdan korumak için tozluklar takıyorum. Sırt çantama yağmurluk, su şişeleri, birkaç protein barı ve magnezyum tuzları koyuyorum.

Bana getirilmem gereken her şeyi aldım, ama yine de kendimi hiç hazır hissetmiyorum.

"Nasıl uyudunuz bayan?" diye soruyor çantalarımı almaya gelen taşıyıcı.

"Gerginim," diye itiraf ediyorum.

"Gergin olmak iyidir," diyor. "Başarısız olanlar kibirli olanlardır."

Miller kibirli. İnanılmaz derecede kibirli. Bu beni biraz neşelendiriyor — bu gezinin tek iyi yanı, onun yarı yolda geri dönmesini izlemek olacak.

Dışarıda, Lemosho Kapısı'na giden otobüsümüz bekliyor ve şimdiden benden çok daha heyecanlı bir grup insanla çevrili.

Dört kişilik bir aile var: Adam ve Stacy Arnault ile yirmili yaşlarındaki çocukları Alex ve Maddie. Ben ve Miller varız, tabii ki —ekipteki iki tek kişilik çadır—ve son olarak Gerald ve Leah var, dün otobüsteydiler ve bir dakika önce Gerald Leah'ın kışını ellene kadar onların baba-kız ya da hatta dede-torun olduklarını *saniyordum*.

Ayrıca otuz iki taşıyıcı var. Kişi başına dört taşıyıcı fazla gibi görünüyor, ama bir taşıyıcı her birimiz için bir çanta ve kendisi için getirdiği her şeyi taşımak zorunda, ayrıca çadırlar, yiyecekler, tabaklar ve yemek pişirme malzemeleri de var.

Otobüsün üstüne gerçek bir tuvalet de yükleniyor, bu da yeni bir endişe kaynağı oluyor. "Merak etme," diyor yanımdaki Stacy. "Çadırın içinde olacak."

Bu pek yardımcı olmuyor. Miller'ın çadırın dışında durup, ne kadar süredir içeride olduğumu yüksek sesle yorumlamasına gerek yok.

Acaba bütün hafta boyunca dayanabilecek miyim?

"Yolculuğun sonunda birbirimizi çok iyi tanıyacağız," diyor Gerald, aşırı uzamış gri sakalını okşarken omzuma biraz fazla sertçe vuruyor. "Alışsın, evlat."

Ona bu küçümseyici "*evlat*" *lafını* nereye sokabileceğini söyleme dürtüsünü bastırıyorum, ama Miller dışında, bu gezide en çok nefret ettiğim kişi kesinlikle o olacak. Burada durduğumuz beş dakika içinde, Kili'ye yaptığı önceki gezilerden birkaç kez bahsetti ve hepimize istemediğimiz tavsiyelerde bulundu. Hatta *taşıyıcılara* bile tavsiyelerde bulunuyor, lanet olsun.

"Epilepsi ilaçlarını aldığından emin misin?" diye soruyor Stacy Maddie'ye. "Evet anne," diyor Maddie, gözlerini devirerek. "Ellinci kez söylüyorum."

"Biliyorsun, epilepsi keto diyeti ve farkındalık teknikleriyle tamamen tedavi edilebilir," diyor Gerald'ın kız arkadaşı Leah. "Vücudunu ilaçlarla kirletmekten çok daha iyidir."

Söylediği her şey tam bir saçmalık, bu yüzden bu yolculukta en çok kimi nefret edeceğime dair aceleci davranmış olabilirim. Biraz zaman tanıyacağım.

Baş taşıyıcı Gideon, bir klipsli tahta ile bize ulaşır ve Miller elini uzatır. "Miller West," der. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Gözlerimi deviriyorum. Lanet Miller. Tanzanya'da bile *halk* adamı saçmalığını sürdürüyor. Maren onu eve ilk getirdiğinde, saniyeler içinde ev halkının tümünü kendine hayran bırakmıştı. Şüphelenen tek kişi bendim. Biraz daha şüpheci kalsaydım, ona biraz acıdan kurtarabilirdim.

Soğuk bir selam veriyorum. "Ben Kit Fischer."

Aramızda bakışıyor. "Ah. New York. Birlikte mi geldiniz?"

Tabii ki merak ediyor. Çünkü Upper West Side'dan iki kişinin aynı anda ve aynı turla Kilimanjaro'ya tırmanmaya karar verme olasılığı ne kadar olabilir ki?

"Hayır," diyoruz aynı anda, aynı şiddetle.

Gideon'un gülümsemesi bir an kaybolur, sonra tekrar güçlenir. Otobüsün açık kapısını işaret eder. "Öyleyse gelin. Yolculuk bitene kadar arkadaş olacaksınız."

Bu şartlar altında bu, bir vaatden çok bir tehdit gibi geliyor.

Herkes check-in yaptıktan sonra, Gideon otobüsün ilk basamağına çıkarak dikkatimizi çekiyor.

"Hazır mıyız?" diye bağırır, sesinde coşku ve emir karışımı vardır. Oldukça hoş biridir, ama aynı zamanda lanet olası otobüse binip neşeli olmamız gerektiğini de söylüyor.

Bu hoşuma gitti. Bu, Miller ve Gerald'a çenelerini kapalı tutmalarını söyleyeceği anlamına geliyor.

Birkaç dakika sonra, uzun bir toprak yolda ilerlemeye başlıyoruz. Yolun iki yanında insanlar yürüyor; çoğu kadın, sepetler taşıyor ve 1980'lerin Paskalya Pazarı'nda görmeyi beklediğim türden elbiseler giyiyor: bebek pembesi, sarı, pastel yeşil. Uzun otlar kısa sürede kıvrımlı ağaçlara ve palmye çalılarına dönüşüyor ve bizi gölgeye daldırarak giderek yoğunlaşan bir gölgelik oluşturuyor. İnsanlar ve otobüslerle dolu Lemosho Kapısı'na vardığımızda, tamamen yağmur ormanlarının içindeyiz.

"Maymuna bak!" diye bağırıyor Stacy, oğlunun kolunu sıkarken, Gideon'un çantalarımızın tartılması sırasında beklememizi söylediği açık hava barınağının çatısını işaret ediyor.

"Anne," diyor, başının üzerinden bana bakarak kaşlarını kaldırıp gülümsüyor, "çatının her yeri maymunlarla dolu. Bütün yolculuk boyunca bunu yapmayı planlamıyorsun, değil mi?"

yapmayacaksın, değil mi?"

Sırt çantamdan telefonumu çıkardığımda Gerald hemen yanıma gelerek yine istenmeyen tavsiyelerde bulunur.

"Şekerlerini kapalı tut, bebeğim," diye uyarıyor, ağaç dalları ve barınak çatısı boyunca koşan maymunlara başını sallayarak. "Onlar çalarlar."

"Şeker getirmediğim," diye soğuk bir şekilde cevap veriyorum.

Ve bana bebeğim deme.

"Oooh, acemi hatası," diyor göz kırparak. "Merak etme. Belki sana yardım edebilirim."

Miller yanıma yaklaşır ve elini omzuma biraz sahiplenici bir şekilde koyar. "Eminim bir şeyi yoktur," der. O eli itmek istesem de, Gerald da bu hareketi fark ettiği ve Maddie'nin bulunduğu yere doğru ilerlediği için bunu yapmam.

"Ugh. Şimdi de 22 yaşındaki kıza asılmaya gitti."

"Babası burada," diyor Miller, elini indirerek. "Uzaklara gideceğini sanmıyorum."

"

"Babalardan bahsetmişken," diyorum, ona dönerek, "babamın iletişim bilgilerini

"

Miller'ın uzun zaman önce ailemin ölümcül düşmanı haline gelmiş olmasının yanı sıra, New York toplumunda da bir nevi... ortadan kaybolmuş durumda. Sonunda dedesinin kurduğu güçlü hukuk firması West, Keyes ve Greenberg'e katılacağını düşünmüştüm, ama katılmadı ve ara sıra düğünlere katılması dışında ortadan kayboldu.

Miller mükemmel kaşlarından birini kaldırdı. "Haftalık Manhattan bağış etkinliğine katılmıyorum diye, ihtiyacım olduğunda bir numaraya ulaşamayacağımı mı sanıyorsun?"

"Eh, bunu bilmeliydim, çünkü benim buraya geleceğimi öğrenecek kadar bağlantılıydın."

Burun delikleri genişledi. "Bu ne demek oluyor?"

Sinirli bir şekilde iç çekerim. "Benim geldiğim hafta, aynı turda, aynı rotada Kilimanjaro Dağı'na tırmanmış olman imkansız. Biri sana söylemiş olmalı ve sen de hala belirsiz olan, ama muhtemelen benim seyahatimizi daha kötü hale getirmek için bir nedenden dolayı bunu yapmış olmalısın."

O güldü. "Kibirin beni her zaman şaşırtıyor, Kitten. On yıl önce neredeyse hiç tanımadığım bir kadın olan senin, benim için o kadar önemli olduğunu, iyi ya da kötü, 7000 mil uçup bir hafta boyunca tırmanmamı sağlayacak kadar önemli olduğunu gerçekten düşünüyor musun?"

Sanırım haklı. "Bana Kitten deme. Ve sanırım senin çok fazla boş zamanın olduğunu ve sonsuz derecede kindar olduğunu hayal etmek benim için oldukça kolay. Sonuçta, ikincisi için bolca kanıtım var."

"Kız kardeşinden ayrılmak beni küçük düşürmez," diye karşılık verir ve arkasını döner. "Ve burada birini takip eden varsa, o da beni takip eden *sensin*."

Ben cevap veremeden gitmiştir — zaten verecek bir cevabım da yoktu. Çünkü bu açıkça çılgın bir öneri olsa da — bu geziye katılmak istemediğim gibi, rezervasyonla da hiçbir ilgim yoktu — sanki bir şey yaparken yakalanmışım gibi garip bir hisse kapıldım, ama ne olduğunu tam olarak bilmiyorum.

Gideon kısa süre sonra grubumuzu kapıya çağırır. Kapı, kamyonun altından geçebileceği kadar yüksek, gerçek bir ahşap kemerdir.

Taşıyıcılar, tüm çantaları önlerine yere koyarak, Swahili dilinde bizim için bir şeyler söylemeye başlarlar. Anlayabildiğim tek kelimeler "Kilimanjaro" ve "*hakuna matata*"dır, bu yüzden bizim de onlara eşlik etmemiz gerekmediğini varsayıyorum.

Gerald sanki bir dans partisindeymiş gibi alkışlıyor ve Leah, "Afrika tarzı" olduğunu düşündüğü, utanç verici bir dans yapıyor. Miller'a bakıp onun da yüzünü buruşturup buruşturmadığını görmek istiyorum, ama bunu reddediyorum. Eğer bana kalırsa, önümüzdeki sekiz gün boyunca aramızda hiçbir dostluk olmayacak.

Şarkı bittiğinde, Gideon bizi zirveye ulaşana kadar her kampın uzaklığını gösteren tabelaya götürüyor. Binlerce, hatta milyonlarca insan bu tabelayı okumuş, aynı umut ve korku karışımını hissetmiş olabilir mi? Bir şeyin parçasıymışım gibi hissetmek istemiyorum... ama yine de bir şeyin parçasıyım.

Çamurlu ve her tarafı yoğun ve yeşil ağaçlarla çevrili patikadan yola çıkıyoruz. Bitki örtüsü, zirveye ulaştığımızda karla kaplı olacak bir dağdan çok, Hawaii veya Kosta Rika'da görebileceğiniz bir şeye benziyor. Gölge olmasına rağmen, kısa sürede terlemeye başlıyorum. At kuyruğumu düzeltiyorum, şapkamın kaymasını engellemeye çalışıyorum. Jogging sütyenim, giysilerimin altında bana yapışıyor. Üstümü çıkarıp tişörtümle kalıyorum, arkamda bir yerlerde beni izleyen ve yargılayan Miller'ı daha az fark etmek istiyorum. Onu ilk ben suçlamış olsam da, beni takip etmekle suçladığına hala inanamıyorum.

Taşıyıcılar bizi geçmeye başlıyor, sırtlarında çantalar taşıyorlar ve çoğu kafalarında ek bir çanta dengeliyor. Joseph birkaç dakika boyunca yanımda koşuyor ve muhtemelen gözümden kaçacak şeyleri gösteriyor: fil hortumu adı verilen, tatlı bir şekilde kıvrılan küçük turuncu çiçekler, görünüşe göre sadece

Kili'de yetişen, kabuğu ilaç olarak kullanılan ve tıkanıklığa iyi gelen bir ağaç.

Joseph bir parça koparıp bana yenilebilir olduğunu söylüyor. Tadı biraz okaliptüs gibi.

"Bitkileri rastgele ağzına atmaya başlamamalısın," diye uyarıyor Gerald. "Gerçek ilaçlara sadık kal."

"Dünyadaki ilaçların yüzde yirmi beşi yağmur ormanlarından geliyor," diyorum ona. "Yani senin *gerçek ilacın* büyük olasılıkla burada başladı."

"Kendine bunu söylemeye devam et, evlat," diyor. "Seni sedyeye buradan çıkarırken gülmemeye çalışacağım."

Bana "evlat" demeye devam ederse, sedyeye ihtiyacı olacak.

O konuşmaya devam ederken Stacy yanıma yaklaşır. "O adam şimdiden sinirlerimi bozdu ve yolculuğun daha ilk saatindeyiz," der ve Gerald'ı işaret eder. "Kız arkadaşı da neredeyse onun kadar kötü."

Gülümsüyorum. "Yani Maddie'nin epilepsisini farkındalık teknikleriyle tedavi etmeye çalışmayacak mısın?"

Gülüyor. "Duydun, ha? Hayır, bence ilaçlarına devam edeceğiz, teşekkürler."

"İlaçlar hastalığı oldukça iyi kontrol ediyor mu?" diye soruyorum. "Ani nöbetler olmuyor mu?"

Arnault'ların seyahatini mahvetmek istemiyorum, ama epilepsi irtifadan etkilenir — Colorado gibi yerlerde, insanlar iklimlendirme yapmadan geldiklerinde yeni başlayan nöbetler nadir değildir — ve yola çıkmadan önce ne kadar araştırma yaptıklarını merak ediyorum.

"Bir yıl önce ilaçları değiştirdiğimizden beri nöbet geçirmemiştir." Stacy bana bakıyor. "Doktor musunuz?"

Yutkunuyorum. "Hayır, sadece bir tür hobi."

Tıp bir hobi mi? Kim böyle bir şey söyler? Ama bunun yerine ne demem gerektiğini bilmiyorum. Gerçek, tartışmak istemediğim şeyler hakkında daha fazla soruya yol açacaktır. Bazen, geçmişi gömmek için ne kadar uğraşırsam, dünya onu tekrar ortaya çıkarmak için o kadar komplo kuruyormuş gibi hissediyorum.

Yukarıda, iki maymun bir ağaçtan diğerine atlarken bir dal sallanıyor ve ben yürürken fotoğraf çekmeye çalışıyorum, ama yolun ortasındaki büyük bir taşa takılıp düşüyorum.

Stacy iyi olup olmadığımı soruyor. Miller ise sanki dikkat çekmek için bilerek tökezlemişim gibi kaşlarını kaldırıyor.

Ne yazık ki, kazam yüzünden şimdi o benden önde ve ben onu izlemekten kendimi alamıyorum. Onunla her zaman böyleydi,

atletik hareketleri, iri cüssesi... Bana bakmamı hiç istemedi, sadece bakışlarımı yakaladı ve bırakmadı. Kendinden hiç habersiz bir şekilde sohbete dalmış olurdu, öne eğildiğinde baldır kasları gerilirdi, bardağı uzanırken ön kolundaki tendonlar şişerdi, sörf tahtasını kaldırırken pazı kasları gerilirdi.

Onu ufka doğru fırlatanın benim tacizim olup olmadığını asla bilemeyeceğim, ama o sahil evinden aniden ayrıldığında ailemden suçlama hissettim. Bir dakika önce her şey yolundaydı. Bir dakika sonra, sırt çantasını Audi'sinin bagajına atıyor ve Maren o gece "*bu iş yürütmüyor*" mesajını almadan önce bile açıkça sahte olan bahaneler uyduruyordu.

On yedi yaşındaki bir gencin bir erkeği kaçırabileceğini düşünmek ne kadar delice olsa da... o son öğleden sonra kulübede yaşananların bazı kısımları, benim bunu yaptığımı düşünmeme neden oluyor.

Kısa bir mola veriyoruz ve bu sırada burada sağlıklı atıştırmalıklar getiren tek kişinin ben olduğumu fark ediyorum. Şekersiz protein barı ağzımda kuru bir top gibi dururken, etrafımdaki herkes patates cipsi ve şekerleme yiyor. Kendime Kilimanjaro'ya tırmanmanın kendimi çöp ile doldurmak için bir mazeret olmadığını, bir haftalık tırmanış ve sağlıklı beslenmenin annemin Blake ile benim için planladığını bildiğim nişan partisi öncesinde tam da ihtiyacım olan şey olacağını söylemiştim. Şimdi ise bu kadar hırslı olmamış olmayı diliyorum.

Tırmanış devam ediyor ve giderek daha da zorlaşıyor. Yükseldikçe ağaçlar seyrekleşiyor, hava inceliyor ve 26 mil yavaş koşma yeteneğimin umduğum kadar yararlı olmadığını fark ediyorum. "*Pole, pole!*" diye bağıyorlar taşıyıcılar. Anlaşılan "yavaş, yavaş" anlamına geliyor, ama nispeten düşük bir irtifada bile bu kadar zorlanıyorsam, teorik olarak yedi gün sonra zirveye ulaşacağımız zaman ne olacak?

Ve işler zorlaştıkça, sinirlerim daha da gerilmeye başlıyor. Gerald'ın taşıyıcılara verdiği tavsiyeler, Miller'ın bana hariç herkese karşı gösterdiği dostluk ve en çok da Leah'ın şarkı söylemesi yüzünden. O, sesi fena olmayan ama kendini Adele sanan ve tüm dikkatleri üzerine çekmek isteyen kadınlardan biri. Tırmanışın ilk bölümünde Maddie ve Stacy ona sesinin ne kadar güzel olduğunu söyleyerek onu cesaretlendirdiler. İki saat sonra bunu söylemeyi bıraktılar, ama o hala devam ediyor.

Başım ağrımaya başladı ve *Hamilton* ve *Wicked* şarkılarının onun özellikle dramatik yorumlarını daha fazla dinleyemem. Artık tanıdık gelen "Popular" şarkısının giriş kısmı ağzımdan çıktığında omuzlarımız düşüyor.

"Leah, kimse senin şarkı söylemeni dinlemek istemiyor," diyor Gerald, Maren'in kocasından sürekli gördüğü ince küçümsemeyi hatırlatarak. "*Maren bir iş yürütebileceğini sanıyor,*" derken sesindeki o küçük notayla, "*hey millet, hep birlikte onun ne kadar naif bir aptal olduğuna gülelim, ama çok sert olmasın, çünkü o çok acınası bir durumda,*" diyor. Ya da Maren'in Küba'nın Bahamalar kadar büyük olduğunu düşündüğünü anlattığı ve tekrar tekrar anlattığı hikaye, her zaman birinin bunu duymamış olmasını ve onun aptallığına hayret etmesini umarak... ama Maren aptal değil. Hiç de değil. Harvey sadece zayıflıklarını arıyor ve bunları kullanıyor, herkesin onun küçümsemesini paylaşmasını sağlayacak bir imaj yaratıyor.

"Leah'ın şarkı söylemesini dinlemek istiyorum," diyorum yüksek sesle.

"O zaman senin zevkin de onunki kadar kötüymüş," diye cevaplar Gerald.

"Bir konuda kesinlikle ondan daha iyi zevkim var," diyorum, onu baştan aşağı süzerken, tiksintiyle burnumu kıvrıyorum. Arkamda, Arnault'lar kahkahalara boğulurken, Gerald bana dar gözlerle bakıyor ve önümüzden fırlayarak uzaklaşıyor.

"Çok uzun sürmedi," diyor Miller, yanıma yaklaşarak. "İlk günden düşman edindin bile."

"Düzeltilme," diye cevap veriyorum, "Zaten bir düşmanım vardı, *Miller*."

Dişleri dolgun alt dudağına batıyor. Ondandır nefret ediyorum, ama *lanet olsun*, alt dudağı çok güzel. "Benden neden bu kadar çok nefret ediyorsun, Kitten?"

Sırt çantamı düzeltirim. "Öncelikle, yetişkin bir kadına *Kitten* diyen türden bir adamsın diye."

Ağzı kıvrılır. "Bunu seviyorsun, ama bu adil. Başka neden?"

"Çünkü kız kardeşimi *mesajla* terk ettin... hem de doğum gününden birkaç gün önce."

Bana bir bakış attı. "Kız kardeşin iyileşmiş görünüyor, tabii St. Patrick's'teki büyük düğün bir hile değilse."

"Kendini toparladı, hatta daha da fazlası," yalan söylüyorum, çünkü ona kız kardeşimin mutsuz olduğunu söylemeye niyetim yok, "ama bu, senin yaptığın şeyi değiştirmez."

Sözlerim sanki ondan sekiyor gibi görünüyor - yaptığı hiçbir şeyden en ufak bir suçluluk duymuyor. "Tam olarak ne yaptığımı netleştirelim," diyor, kaşlarını kaldırarak. "Ben, o zamanlar yirmi iki yaşında, ülkenin diğer ucuna taşınmak üzere olan bir çocuk, sadece birkaç aydır çıktığım bir kıza, bütün yaz boyunca bir ilişki istemediğimi çok net bir şekilde belirttikten sonra, farklı şeyler istediğimizden endişelendiğimi söyledim. Açıkçası,

kasaba meydanında katranlanıp tüylenmem gerekir, ama bana bunun hangi kısmının bu kadar inanılmaz derecede kötü olduğunu hatırlatır mısın?"

Bir an için, sağduyu galip gelmeden önce, onun haklı olabileceğinden endişeleniyorum. Rob'dan bu yana kaç tane flört hatası yaptım? Bir milyon. Başından beri bir şeylerin yanlış olduğunu bilerek kaç kez bir ilişkiye girdim?

Ama hayır, onu bu kadar kolay affetmeyeceğim.

"Bence kendi payını önemli ölçüde küçümsüyorsun," diye cevap veriyorum. Bir kökün üzerine takılıyorum ve o elini uzatıp beni tutuyor. Bir şey anlatmaya çalıştığım için fark etmemiş gibi davranıyorum. "Ciddi değilsen, yaptığın tüm o saçmalıkları yapmamalıydın. Tanıştıktan sonra ona çiçek göndermemeliydin. O parti için onu Bahamalar'a uçurmamalıydın. Annelerimizin bu işe karışmasına izin vermemeliydin."

Yüzünü buruşturur. Sonunda, sözlerimden birkaçı o sert kabuğun altına işlemiştir. "Haklısın. Ondan özür diledim, babanızdan özür diledim ve şimdi de sizden özür diliyorum. Genç ve aptaldım ve tanıdığım en nazik insanlardan biri olan kız kardeşinizi incittim, ama siz ve ben bir hafta birlikte geçireceğiz. Açık bir düşmanlık olmadan bunu atlatmaya çalışırsak işler daha kolay olabilir."

"Zaten deniyorum," diye cevap veriyorum, geri çekilirken. "Sadece çok zor."

O, benim dar görüşlülüğümden dehşete kapılarak başını sallar, ama sorun değil. Bu geziden onun arkadaşımıymışım gibi hissederek çıkmak istemiyorum. Ve kesinlikle ona tekrar değer vermeye başlamak istemiyorum.

Birkaç saat sonra kampa varıyoruz. Joseph beni, benim için hazırladığı çadıra götürüyor. Çadırın içine çantamı ve uyku matımı koymuş. Ona teşekkür edip çadırın içine giriyorum, uyku tulumumu serip terli giysilerimi çıkarıyorum.

Bu, sekiz günlük gezinin ilk günü ve şimdiden duş almaya can atıyorum. Islak mendille kendimi temizleyip havluyla kurulandıktan sonra kuru giysilerimi giyip uyku tulumuma uzanıyorum.

Tökezleyip dizimi kesmem dışında, bugün beklediğim kadar kötü geçmedi... ama Denver'dan daha düşük bir rakımda bulunuyoruz, hava hala sıcak ve bütün geceyi yerde uyumak zorunda kalmadım.

Bu da demek oluyor ki, henüz kötü yanlarını hiç *yaşamadım*. Daha iyi bir kız arkadaş olsaydım, hala yapabiliyorken Blake'i aramaya çalışırdım, ama yorgunum ve Norveç planlarını mahvetme konusunda bu kadar umursamaz davranmasından biraz rahatsızım

Norveç planlarını mahvettiği için biraz sinirliyim, bu yüzden akşam yemeği için bizi çağırınca kadar uzanıp, sonra isteksizce yemek çadırına doğru sendeleyerek gidiyorum.

İçeride masa yemeklerle dolu: kebab, güveç ve pilav, ayrıca kahve, kakao ve su sürahileri. Alex'in yanındaki yere kayıyorum ve Miller'la aynı anda suya uzanıyorum.

"Önce bayanlar" der Miller, sürahiyi alırken, "ama şu anda hiç bayan görmüyorum."

"Kötü tavırlarına şaşırdığımı söyleyebilirim," diye cevap veriyorum, "ama şaşırmadım."

"

Alex yanımda kıkırdar. "Sanırım ikiniz birbirinizi tanıyorsunuz." "Çok iyi," diye cevaplar Miller, bardağıma su doldururken.

"Kelime dağarcığının eskisi kadar zayıf, Miller. *Yakından*

"Bu tamamen farklı bir anlama geliyor." Alex'e dönüyorum. "Kız kardeşimle çıkıyordu." "Anladığım kadarıyla kötü bitti?" diye soruyor Alex.

"Kız kardeşim sana bunun yazın büyük bir israf olduğunu söyledi," diye cevap veriyorum.

Miller kaşlarını kaldırır. "O asla böyle bir şey söylemez," diye cevaplar, "çünkü Kit'in kardeşi ondan çok daha iyi biridir. İkisi aynı ebeveyne sahip olduğuna inanmak zor."

Vay canına, Miller. Ateş açıldı. Sanırım bunu ben başlattım ve bunun doğru olduğunu biliyorum, ama yine de...

Stacy gerginlikten yüzünü buruşturur ve bana döner. "Ne iş yapıyorsun, Kit? Amerika'daki bir mankene çok benziyorsun, Maddie ve ben senin o manken olup olmadığını anlamaya çalışıyoruz."

Miller'a gizlice bir bakış atıyorum. Kimsenin benim kimin çocuğu olduğumu ya da onun bahsettiği kişinin annem ya da kız kardeşim olduğunu bilmesini istemiyorum. "O kadar da göz alıcı bir şey değil," diye cevaplıyorum. "Ben, şey, pazarlamacıyım. Ya sen?"

Miller kaşlarını kaldırır, ağzı yukarı doğru kıvrılır. Yemin ederim, eğer beni ifşa ederse, o bir ölü adamdır.

Leah, gerçek bir meslek için biraz fazla belirsiz olan "şifacı" ve Gerald, CEO olduğunu iddia ediyor ama kimin CEO'su olduğunu söylemiyor, bu da muhtemelen kendi tek kişilik şirketi olduğu anlamına geliyor.

Adam, Alex'in sırtına elini koyar. "Aile şirketimiz var. Dolap imalatı. Maddie'yi de işe dahil etmeye çalışıyorum."

Alex ve Maddie birbirlerine bakışırlar ve Alex başını hafifçe sallar. Acaba ne oldu? İkisi de aile işine dahil olmak istemiyor gibi görünüyor.

"Peki ya sen, Miller?" diye sorar Maddie.

Omuzlarını silkiyor. "Bu uygulamayı ben tasarladım. Herhangi bir şehirde mevcut sağlık hizmetlerini bulmanıza yardımcı oluyor. Bunu, bunun zor olabileceği az gelişmiş ülkelere de yaymaya çalışıyoruz."

İsteksizce, bunun gerçekten harika olduğunu kabul ediyorum. Tabii ki ona hayranlık duymuyorum, ama Maddie ve Leah zaten yeterince hayranlık duyuyorlar. Miller'ın cömert bir maaş aldığından eminim, ama sanki birdenbire Nelson Mandela olmuş gibi davranıyorlar. Sadece ona hayranlar.

Konuşma, seyahat boyunca her gece izlemek için indirdikleri dizilere geçiyor. Hiçbir şey indirmediğimi itiraf ettiğimde, Gerald bir kez daha bunun "acemi hatası" olduğunu söylüyor.

"Bu ifadeyi sürekli kullanıyorsun," diyor Miller. "Ama hepimiz acemiyiz, bu yüzden pek mantıklı gelmiyor."

"Hepimiz acemi değiliz," diye cevaplar Gerald küçümseyici bir gülümsemeyle. "Bu benim beşinci tırmanışım."

"Beş kez tırmanmak da pek mantıklı değil," diyor Miller. "Görülecek başka birçok yer var."

Bunu beni savunmak için mi söyledi, yoksa sadece Gerald'ı sevmediği için mi söyledi, emin değilim. Leah dışında kimse Gerald'ı sevmiyor sanırım, ama o bile bazen sinirli görünüyor.

Adam ve Stacy, *Downton Abbey*'yi indirdiklerini söylüyorlar. Maddie ve Alex çoğunlukla blooper videoları ve YouTube'da sevdikleri bir adamın videolarını indirmişler. Miller, benim çok sevdiğim bir dizi olan *30 Rock*'i indirmiş.

Ortak geçmişimiz olmasaydı, muhtemelen bu gezide en sevdiğim kişi o olurdu.

KİT

9200 fitten 11.500 fite

Joseph saat altı da çadırımın direklerine hafifçe vurarak beni uyandırdı.

"Günaydın, Bayan Kit. Kahve ister misiniz?"

Ona teşekkür edip, sersemlemiş bir halde baş lambamı aldım. Dün gece *The Future of Publishing* kitabını okumaya başladıktan yaklaşık yirmi dakika sonra uykuya daldım, birkaç saat sonra uyandım ve gecenin çoğunu uyanık geçirdim. Ayrıca, uyurken elfler vücudumdaki her kemiği küçük çekiçlerle dövmüş gibi hissediyorum ve Smythson Explorers pazarlama departmanından kimin uyku matını "lüks" olarak tanımlamanın kabul edilebilir olduğunu düşündüğünü bilmiyorum, ama dava açabileceğimden oldukça eminim.

Güneş kremi titizlikle sürüp giysilerimi giyiyorum ve yemek çadırına gidiyorum. Masada bir tabak yumurta ve Fransız tostuna benzeyen bir tür kızarmış ekmek var. Miller, iğrenç derecede dinlenmiş ve yakışıklı, burada tek kişi.

İsteksizce onun karşısındaki bankta oturuyorum ve kendime bir fincan kahve dolduruyorum. "Dün neden öyle dedin?" diye patlıyorum. "Seni takip ettiğimi mi?"

Rahat davranmaya çalışıyorum ama başardığımı sanmıyorum. Aniden çadırda yeterince oksijen kalmaz. Göğsüm sıkışır.

"Çünkü iki ay önce babana bu tırmanışa çıkacağımı söyledim ve işte buradasın," diyor Miller.

Gözlerimi kırpyorum. Bu imkansız. Babam, Miller'ın da bu tırmanışa katıldığını öğrendiğinde benim kadar şaşırılmış görünüyordu. Daha da önemlisi, babam Miller'la konuşmazdı. "Ne zaman babamla konuştun? O senden *nefret ediyor*."

Bana kendini beğenmiş bir gülümseme atıyor. "*Aksine*, ufaklık. Baban beni çok sever. Ayda bir kez Il Buco'da öğle yemeği yeriz."

Il Buco babamın en sevdiği restoran. Miller şu anda benimle dalga geçiyorsa, bunu gerçekten çok iyi yapıyor.

"Babam seni nefret etmekten her ay seninle ögle yemeği yemeye nasıl geçti?" diye soruyorum, tabağıma yumurta koyarken. "Maren'e yaptıklarından sonra, seni öldürmek için birini aramak için karanlık internette dolaşmalı, seni ögle yemeğine davet etmemeli."

Çenesindeki kaslar çok hafifçe seğiriyor. Bu kadar dikkatle izlemiyor olsaydım fark etmezdi bile, ama yüzündeki bir şey bana babamın onu *neden* affettiğini bilmemi istemediğini söylüyor.

"O çok uzun zaman önceydi, Kitten," der, dengesi yerine gelerek. "Çoğu insan on yıldan fazla kin tutmaz. Sen, görünüşe göre, istisnasın."

Arnault'lar içeri girerken, "Bana *Kitten* deme," diye tıslıyorum.

Geldiklerine sevindim. Tanıdığım en sadık, en zeki adam olan babamın, benim için son derece sadakatsiz ve gerçekten aptalca bir davranışta bulunduğunu kabullenmek için biraz zamana ihtiyacım var. Ailemizin düşmanı ile ögle yemeği yediğini ve bana hiç bir şey söylemediğini inanamıyorum.

"Yeni bir çadır arkadaşına ihtiyacım var," diyor Alex, yanımdaki koltuğa otururken kız kardeşine başını sallayarak. "Bu horluyor."

"Ben horlamıyorum," diye itiraz ediyor Maddie. "Anne, ona bunu söylememesini söyle." "Alex, stop saying that," his mother commands. "She just has alerjisi var."

"Harika," diyor ve bana sosis tabağını uzatıyor, "sadece alerji olduğu için, onunla sen yat."

"Tanrım, hayır," diyor Stacy gülümseyerek. "O alerjiler beni bütün gece uykusuz bırakır."

Kendime ikinci bir fincan kahve dolduruyorum. Alex şeker ister miyim diye sorduğunda, başımı sallıyorum. "Bu seyahatte sağlıklı beslenmeye çalışıyorum."

"Emin misin?" diye sorar Miller. "Biraz tatlandırırsan iyi olur. Ve neredeyse hiç bir şey yemedin. Yemeğini bitir."

Halka açık bir yerde bu kadar sert ve otoriter davranması çok yazık. Artık kimse onun ölümünün kaza olduğunu inanmayacak. Çok kasıtlı olarak peçetemi tabağımın üzerine atıyorum. Beni bir çocukmuşum gibi "yemeğini bitir" deyip itaat etmemi beklemeyecek.

Bunun yerine, ona kimin patron olduğunu göstermek için yemek yemeyi reddedeceğim. Bu çok yetişkin bir davranış.

Kahvaltıdan sonra, hepimiz su şişelerimizi doldurup, önümüzdeki altı saatlik tırmanış için sırt çantalarımızı alıyoruz. Uyku koşulları ne kadar kötü olursa olsun,

taşıyıcılar beni geride bıraksa, şu anda birkaç saat uyuyabileceğimi garanti ederim.

Ne yazık ki, bırakmayacaklar.

Yağmur ormanından yola çıkıyoruz, Miller hemen önümde, taşıyıcıya ve Joseph'e Svahili konuşuyor. Onları bu kadar etkileyebilmesi sinir bozucu. Umarım bunu çok ciddiye almazlar, çünkü kesinlikle hepsini kendisine aşık edecek ve sonra mesajla terk edecektir. Tüm bu sevimli taşıyıcıların telefonlarına bakarak, onun fikrini değiştirmesini beklediklerini hayal ediyorum. Muhtemelen Maren'in yaptığı ve belki de hala yaptığı gibi, sosyal medyada onu biraz takip edeceklerdir.

Eski erkek arkadaşım Rob da insanları etkilerdi. Virginia Üniversitesi'nde bir yıl boyunca aynı okula gittik: benim tıp fakültesinin ilk yılı, onun yüksek lisans programının son yılıydı. O yıl, flört etmeyi düşünecek vaktim olmaması gereken bir yıldı, ama ona karşı koyamadım. Elbette yakışıklıydı, ama en çok hoşlandığım özelliği sessiz gücüdür. Herkese karşı dostçaydı, ama aynı zamanda işler kötüye gittiğinde başvurulacak kişiydi. Bir film karakteri olsaydı, general, kaptan

—sizi harekete geçmeye teşvik eden lider olurdu.

Miller de ona çok benziyor. Ne garip ki, nefret ettiğim adamla sevdiğim adamın bu kadar çok ortak yönü var.

Yürüyüşün ilk saatinde Stacy ve Maddie ile konuşuyorum. Arnault ailesi yılda iki kez aile tatili yapar, genellikle güneşli ve sıcak bir yere. Onlar geçmişteki aile gezilerini anlatırken, ben kıskançlık duyuyorum. Gezilerinden değil, görmek istediğim yerlerin çoğuna gitmişliğim var. Onların uyumunu kıskanıyorum. Ben küçükken annemle babam ayrıldı ve hala iyi geçiniyorlar —annemin şu anki kocası babamın en iyi arkadaşı—biz hiç geleneksel bir aile hissi yaşamadık. Çoğunlukla, annem seyahate çıktığında bizi babama bıraktı ve babam bizi geziye çıkarmaya çalışır, ama biz çocuk kulübünde otururken o tüm zamanını çalışarak geçirirdi. Blake'in başından beri beni cezbeden özelliklerinden biri, ne kadar pratik bir baba olmak istediğiydi. Tabii ki Blake, tamamen içten gelmeyen birçok şey söylüyor, ama umarım bu onlardan biri değildir.

Stacy, Gerald yanımdan geçip giderken, katıldıkları felaketle sonuçlanan bir gemi seyahatinden bahsediyor. "Biraz daha az konuşun," diyor, "ve biraz daha hızlı yürüyün."

"Onun düşmesini dilemem yanlış mı?" diye soruyor Stacy.

Gülüyorum. "Benim bunu aktif olarak planlamam kadar yanlış değil."

Birkaç saat sonra, yağmur ormanından çıkıp Shira Platosu'nun başlangıcına varıyoruz. Burası, yağmur ormanı ile daha kuru, daha çorak bozkırların arasında belirgin bir ayrım çizgisi. Gideon burada mola vereceğimizi duyuruyor.

Bir kayanın üzerine tırmanıp kollarımı başımın üzerine uzatıyorum ve aşağıdaki çimenli ovaları ve yoğun ağaç tepelerini seyrediyorum.

O kadar çok *toprak*, o kadar çok *yeşillik* var ki. Bunun, diğer ülkelerle çevrili tek bir ülkenin sadece küçük bir parçası olduğu gerçeği, beni yeniden etkiliyor.

Ben bir karınca, milyonlarca karıncadan biri ve benim katkım, varsa bile çok az bir anlam ifade edecek. Benim için bu bir rahatlama.

Uzun zamandır, çok büyük bir hayat yaşamam gerektiğini hissediyordum — en iyi kıyafetlere sahip olmam, en iyi partilere gitmem ve Moda Haftası'nda diğerlerinden daha iyi bir koltuk almam gerektiğini; babamınki gibi bir işe sahip olmam gerektiğini, Le Cirque'de herkesin masamıza uğrayıp saygılarını sunması gerektiğini hissediyordum, ancak insanların masamıza uğramasından *nefret ediyordum*.

Burada dururken, bunun önemli olmadığına neredeyse inanabiliyorum — Moda Haftası'nda en iyi koltuğa sahip olmam ya da bir daha hiç katılmamam, yüz yıl sonra kimse için bir fark yaratmayacak ve muhtemelen şu anda da kimse için pek bir fark yaratmayacak. Babam güçlü ve önemli biridir, ama elli yıl sonra en iyi ihtimalle bir dipnot olacak. Ve eğer önemi yoksa... kim olmaya karar vereceğim? Çünkü şu anda izlediğim yolda kalacağımı sanmıyorum.

Kayaya oturup, bu düşünceleri fark edince kendi kendime gülüyorum. Bir insan olarak büyümeye mi hazırlanıyorum? Umarım öyle değildir. Babamın bu seyahatin gerekliliği konusunda haklı olmasını istemiyorum.

"Afrika'dayız dostum," diyor Alex, yanıma tırmanırken. "Burası vahşi, biliyor musun?"

Gülümsüyorum. "Evet. Oldukça vahşi. Çok... geniş."

Söylemesi aptalca, ama Alex beni yargılamayacak, çünkü o Miller gibi bir pislik değil. Ama aslında bunu yapıyor olmam oldukça havalı. Önümüzdeki günlerde bu araziye görmek için heyecanlıyım ve sonunda babamı affedeceğimi neredeyse hayal edebiliyorum.

Alex bir paket jelibon solucan çıkarır ve birazını kucağıma döker. "Şeker yemediğini söylediğini biliyorum, ama hadi ama."

"Bu benim en iyi planım değildi," diyorum ve birkaç tane ağzıma atıyorum.

Omzumun üzerinden arkama bakarak, kimse bizi duymadığından emin oluyorum. "Peki, ikinizden hanginiz babanızla birlikte dolap işine girmek istemiyor?"

" diye soruyorum, kız kardeşine doğru başımı sallayarak.

O gülüyor ve aynı anda iç çekiyor. "İkimiz de istemiyoruz. Maddie sosyal hizmetler alanında yüksek lisans programına başladı ve ben emlakçılık lisansı almak istiyorum, ama kimin önce babamıza ayrılacağımızı söyleyeceği konusunda anlaşılamıyoruz."

Bana ait olan kayanın yanında bacaklar belirir. Kaslı, zeytin rengi bacaklar. Onları takip ederek Miller'ın somurtkan yüzüne bakarım.

"Yeterince içiyor musun?" diye sorar.

"Miller, ben yirmi sekiz yaşındayım, on iki değil. Annemden daha fazla benim için endişeleniyorsun."

"Bu çıtayı oldukça düşük tutuyorsun," diye homurdanarak cevap veriyor. "Muhtemelen emeklemeyi, annen sana yemek vermeyi sürekli unuttuğu için öğrendin."

"Ne kadar bilgili olduğunu gösteriyor," diye cevap veriyorum. "Muhtemelen emeklemeyi öğrendim çünkü bana yağsız süttten başka bir şey vermeyi reddediyordu."

Alex, Miller uzaklaşana kadar bekler ve sonra kaşlarını kaldırır. "Yani ikiniz hiç çıkmadınız mı?"

Şaşkınlık ve eğlence karışımı bir kakhaha attım. "Ne? Hayır. O benim *kız kardeşimle* çıktı."

Miller'a doğru bakıyor. "Çoğu erkek için bu bir sorun olmaz."

"Benim için önemli," diyorum kararlı bir şekilde. "Özellikle de *söz konusu* erkek *oysa*."

Ancak daha sonra, tekrar yola çıktığımızda, en önemli noktanın Miller'ın Maren'le çıkmış olması olmadığını hatırladım. Asıl önemli olan, benim başka biriyle evlenmek üzere olmamdı.

Bunu biraz unutmuştum.

Babam, Blake'i uzun süre unutmam ve onunla konuşmaya gerçekten ihtiyaç duymamamın kötü bir işaret olduğunu söylerdi, ama babam da üçüncü evliliğini yapıyor. Sanki başarıya ulaşmanın sırrını biliyor gibi davranamaz. Ve sanki ben bunu düşünmemişim gibi.

Rob'dan sonra biriyle çıkmaya başlamam biraz zaman aldı ve birlikte olabileceğimi düşünebileceğim birini bulmam çok uzun sürdü. Ve gerçekten denedim. Zengin erkeklerle çıktım, fakir erkeklerle çıktım. Neredeyse hiç konuşmayan erkeklerle çıktım, sözümü kesmeden dinlemeyen erkeklerle çıktım. Benim aptal *olmadığımı* kabul edemeyen erkeklerle çıktım, benim *aptal olduğumu* kanıtlamaya kararlı erkeklerle çıktım.

Evlilik için kendilerini saklayan erkeklerle çıktım ve özellikle unutulmaz bir olayda, randevunun başında benim banyomu kullanmak isteyen ve sonra çıplak olarak dışarı çıkan bir erkekle çıktım.

sonra çıplak olarak dışarı çıktı... randevunun başında.

Ve sonunda Blake çıktı. Aynı partilere gidiyorduk ve aynı insanları tanıyorduk. Gerçek bir işi vardı ve ilişkimizin makul bir noktasına gelene kadar banyodan çıplak çıkmak için bekledi. İçki ve futbol dışında ilgi alanları da vardı... maraton koşuyordu, jujitsu yapmaya yeni başlamıştı. İşimin gerekliliklerini anlıyordu.

Mükemmel olmadığını biliyorum. O Rob değil. Ama mükemmel birine ihtiyacım yok ve bir Rob'u daha kaldıracabileceğimi sanmıyorum çünkü birini kaybetmeyi kaldıracabileceğimi sanmıyorum.

Blake bir nevi mükemmel bir uzlaşma.

Bu belki de hayatında taviz vermemen gereken tek alan, Kitty Cat, diyor babam kafamın içinde.

"Kapa çeneni, baba," diyorum yüksek sesle.

Miller ile arkadaş olduysa, beni hiçbir şey için yargılama hakkı yok.

İki bin fit tırmandığımız için tırmanın ikinci yarısı daha zor. Grubun en önüne geçen Gerald, bize yetişmemiz için bağıyor ve bu yüzden Gideon ve taşıyıcıların sinirli bakışlarına maruz kalıyor. Onlar ise bize "*pole, pole*" diye öğüt vermeye devam ediyor.

Uyluklarım ağrıyor. Tuvalete gitmem gerekiyor ama Miller'ın fark etmemesi için dikkat çekmek istemiyorum. Leah arkamda, Maddie'nin annesine pastörize inek sütünün vebadan daha fazla insanı öldürdüğünü anlatıyor.

Bunu yapmam artık hiç de havalı değil. Arazi umurumda değil. Kesinlikle bir insan olarak gelişmeyeceğim ve babamı asla affetmeyeceğim.

"Önümüzdeki kıştan önce oraya varmak istiyorum," diye bağıyor Gerald bize

Umarım Gideon onu uçurumdan aşağı iter. Hiçbirimiz tek kelime etmeyeceğiz.

Birkaç saat sonra, geceyi geçireceğimiz Shira Kamp Bir'e varıyoruz. Artık yağmur ormanlarında değil, bozkırlarda bulunuyoruz. Burası kuru ve rüzgardan tamamen korunmasız, çadırların, tuvaletin ve hatta hızımızdan şikayet eden ama şüpheli bir şekilde yorgun görünen Gerald'ın üzerine ince bir toz tabakası yerleşmiş.

Tozla kaplı çadırımın içine girip kirli dış giysilerimi çıkarıyorum, sonra terden sıırıslam olmuş tişörtümü, sütyenimi ve külotumu çıkarıyorum. Sil

Değerli mendillerimden biriyle kendimi kurulayıp, daha sonra uyuyacağım yünlü iç çamaşırımı giyiyorum. Hava şimdiden soğumaya başladı, bu yüzden güneş battığında bu kıyafetleri tekrar çıkarmak istemeyeceğim.

Hala hava aydınlık ve akşam yemeği vakti yaklaşıyor, ama yine de uyku tulumumu çıkarıp içine giriyorum, kuru, sıcak ve hareketsiz olmanın tadını çıkarıyorum... Evdeyken neredeyse hiç fark etmediğim, daha da önemlisi takdir etmediğim şeyler.

Sadece altı saat yürüyüş yaptık. Bu kadar yorgun olmamam gerekirdi.

Muhtemelen rakım, stres, berbat bir gece uykusu yüzündendir... ama ya öyle değilse? Ya bu gezide başaramazsam ve Miller beni dağdan aşağıya kadar taşımak zorunda kalırsa?

Onu ne kadar hor görsem de, bana çocuk muamelesi yapmasından ne kadar rahatsız olsam da... içimde, onun burada olmasından biraz rahatlayan aşağılık bir parça var.

Taşıyıcıları tanımıyorum. Yolculuğun beşinci gününde bileğimi kırarsam beni ölüme terk etmeyeceklerini kim söyleyebilir? Ama Miller'dan nefret etsem de, o da benden nefret etse de, onun bunu yapmayacağını biliyorum. Hayır, gerekirse sırt çantasını bırakıp beni sırtında aşağı inerdi. Muhtemelen yol boyunca bana sızlanıp dururdu, ama ben güvenli bir yere varana kadar durmazdı.

Sanırım Maren için gerçekten iyi bir koca olurdu. Onu uzaklaştırmak için elimden geleni yaptım ve başardım. Maren'in sonunda ne kadar *kötü* bir şey yapacağını bilseydim, belki de bunu yapmazdım.

Bu düşünceler, öğleden sonra aniden gelen derin uykulardan birine daldıkça kayboluyor, uyandığında nerede olduğunu ya da hangi ayda olduğunu bilmediğin o lezzetli uykulardan.

Rüyamda Miller var. Hamptons'daki kulübemize geri dönmüş ve sırf sevdiğim için bana bir buzlu şeker getirmiş.

"*Neden sana getirdi de bana getirmedi?*" diye soruyor Maren.

Bunun bir anlamı olmadığını söylüyorum, ama bu bir yalan. Bir anlamı var. Bir elmas yüzük, bir buket gül gibi hissettiriyor. Ve olmaması gerekse bile, bunun bir anlamı olmasını *istiyorum*.

"Kit," diyor Miller. "Kit."

Gözlerim birden açılır. Akşam karanlığı çökmüştür ve görünüşe göre çadırımın dışında durup adımı söyleyen Miller, cevap vermem gerektiğini yoksa içeri gireceğini söyleyerek beni uyarır.

Ne tuhaf bir rüya. Böyle bir şey hiç olmadı.

"Giysilerini giysen iyi olur," diyor.

"Ne?" diye soruyorum, tam o sırada fermuar yukarı kayıyor ve kafası içeri giriyor, beraberinde bir toz bulutu da içeri giriyor.

Kaşlarını çatıyor, gözlerinde rahatlama ve sinirlilik karışıyor. "Tanrım," diyor. "Bir dahaki sefere adını söylediğimde cevap ver. Beni çok korkuttun. Akşam yemeği vakti. Zili duymadan uyuyakalmışsın."

Çok yorgunum ve pek aç da değilim. Bunların ikisi de oksijen eksikliğinin belirtileri, ama çok yorgunum, umursamıyorum.

"Ben yemeyeceğim," diye mırıldanıyorum, yuvarlanıp, yüzümü yastığa gömerek cenin pozisyonuna geçiyorum.

Yastık altımdan çekildi. Elmacık kemiğim uyku matına çarptı.

"Hey!" diye bağıyorum.

"Kalk yoksa onu parçalarım." Ağzım açık kalır. "Yapmazsın."

Gözleri donuk ve sakindir, kesinlikle blöf yapan bir adamın gözleri *değildir*. "Yapmaz mıyım?"

"Siktir git Miller," diye homurdanıyorum, uyku tulumunu üzerimden atıp pantolonuma uzanıyorum.

"Siktir git, Kit," diye cevaplar, kafasını çadırımdan çıkarır... ama yastığımı geri vermez. Dışarı çıktığımda, gözlerini kısarak beni bekliyor. Yastığı geri veriyor ve ben çadırıma girip onunla yastık için kavga etmek istiyorum - bu fikir midemde garip bir heyecan yaratıyor - ama o benimle kavga edecek ve şimdi dışarı çıktığım için aslında biraz acıkmış durumdayım. Yastığı içeri atıyorum ve yemek çadırına doğru yürüyorum.

"Öğünleri öylece es geçemezsin," diyor. Ben elimden geldiğince hızlı yürüdüğüm halde, hiç çaba harcamadan yanımda beliriyor.

"Biliyorum," diye homurdanıyorum. "Dün gece iyi uyuyamadım."

"Bunun berbat bir fikir olduğunu fark ettiğin için mi?"

"Çünkü senin ölümünü kaza gibi göstermenin bir yolunu bulmaya çalışıyordum ve hangi yerel bitkilerin zehirli olduğunu hatırlayamadım," diye cevap veriyorum. Ağzı seğiriyor. Ben de kendi seğirmemle mücadele ediyorum.

Sonra, bu anın tam da yemek çadırının girişine vardığımızda gerçekleştiğini fark ediyorum. Altı çift göz bu konuşmayı, bu yarım saniyelik tesadüfi ateşkesi görmüş ve sanki bir şey yaparken yakalanmışım gibi hissediyorum.

Sanki Miller ve benim burada birlikte olmamız, geç gelmemiz, neredeyse birbirimize glmsememiz ŐpheliymiŐ gibi. Kızarıyorum ve Gerald'ın yanında olmayan en yakın koltuğa oturuyorum. Miller de beni takip ederek karşımdaki koltuğa oturuyor.

"Sizi kontrol etmeliyiz," diyor Gideon, elinde bir nabız oksimetresi tutarak

"Oksijen seviyenizi test etmek için," diyor Gerald. "Bu..."

"O bunun ne olduğunu biliyor," diye homurdanır Miller ve bakışlarımız yine buluşur.

O, benim son birkaç yıldır ne yaptığımı benden çok daha iyi biliyor.

Ve tam olarak başka neler bildiğini merak ediyorum.

Umarım her Şeyi bilmiyordur.

KIT

11.500 fit ila 12.800 fit

Joseph beni nazik sabah selamlamasıyla uyandırdığında hava hala karanlıktı. Gözlerimi açtım ve yarım saniye boyunca çadırın tavanına bakarak mutsuzluğumun tadını çıkardım.

Dün öğleden sonra zorlu bir şekerleme yaptıktan sonra, uyuyamadım. Saat neredeyse ikiydi ki, sonunda yanımda getirdiğim uyku haplarını buldum, ama dört saatlik uyku bana yetmedi.

Hava çok soğuk olsa da, gün ilerledikçe ısınacağım için kendimi zorlayarak sıcak uyku tulumunun içindeki içlikleri çıkarıyorum. Yürüyüş pantolonumu ve tişörtümü giyip, çadırdan çıkmadan önce ceketimi alıyorum.

"Yeterince giyinmemişsin," diyor Miller, yanıma gelerek. "Yükseliyoruz ve oradan daha yukarıya doğru bir günlüğüne iklimlendirme yürüyüşü yapacağız. İç çamaşırına ihtiyacın olacak."

Gözlerimi deviriyorum. Saat sabahın altı ve o şimdiden bana emirler yağdırmaya başladı. "Giysi seçimlerim hakkında yorum yapacak bir erkeğe ihtiyacım olduğunda, bunun sosyal olarak kabul edilebilir bir davranış olduğu 1800'lü yıllara zaman yolculuğu yaparım."

"Zaman yolculuğu yaparken, bu yolculuğun başlangıcına geri dönüp Alex'e bir erkek arkadaşın olduğunu söylemek isteyebilirsin," diye ekliyor Miller. "Ya da belki de sadece ilgi görmek istiyorsundur."

Ağzım açık kalır. Yine, söyleyecek çok şey var. Birincisi, erkek arkadaşım *olduğunu* nereden biliyor?

İkincisi, ilgiyi sevmiyorum, nasıl cüret eder bunu söyler? Üçüncüsü, biraz kıskanç gibi geliyor.

"O sadece arkadaşça davranıyor, tuhaf adam," diye cevap veriyorum.

"Eminim bu senin için yabancı bir kavramdır."

"Kafanı kışından çıkar, Kit," diye cevaplar, çadıra varmadan hemen önce.

"O *dostça* davranmıyor."

Yine yumurta, kahve, kızarmış ekmek ve sosis var. Yine pek canım istemiyor, bu yüzden sadece kahveyi içiyorum ve Miller'ın

yemem için bana tıslamasına aldırış etmeden sadece kahveyi içiyorum.

Kahvaltıdan sonra yola çıktık ve nispeten düz olan Shira Platosu'nu geçtik. Uzaklardaki zirveler dışında, tek bitki örtüsü çalılar ve tepesinde yüz kiloluk çam kozalakları gibi görünen tuhaf, kıvrımlı ağaçlardı. Yine de birkaç kez tökezledim.

Maddie yanımda yürürken, bu geziye ne kadar gelmek istemediğini anlatıyor. "Normalde kışın Karayipler'e gideriz," diye şikayet ediyor. "Keşke o gezimize sadık kalsaydık."

Ben de öyle olmasını dilerdim. Henüz irtifa ile çok fazla mücadele etmiyor gibi görünüyor ve bu sabah oksijen seviyesi iyiydi, ancak bugünkü iklimlendirme yürüyüşünde 13.000 fit yüksekliğe ulaşacağız ve yarınki yürüyüşte 15.000 fit yüksekliğe çıkacağız. Beşinci gün Barranco Duvarı'nı tırmanırken bir nöbet geçirirse, kimse ne olduğunu fark etmeden düşüp ölebilir.

Sen doktor değilsin, Kit. Endişelerini kendine sakla.

"Nereye gitmek istersin?" diye soruyorum.

"Geçen yıl Anguilla'ya gittik," diyor. "Harikaydı. Sen gittin mi?"

Başımı sallıyorum. "Evet. Aslında geçen bahar oradaydım."

Blake ile gitmiştim. Kötü bir gezi değildi, ama en sevdiğim gezi de değildi. Telefonunda aptalca şeylere gülüyordu - köpeklerin bebekleri devirmesi ya da insanların uyuyan kardeşlerine soğuk su dökmesi gibi - ve sürekli kitabımı bırakıp izlememi istiyordu.

Sonunda, odama dönüp huzur içinde kitap okumak için başımın ağrıdığını söyledim ve içimden bir ses, *"Bunu yapmalı mıyım? Bu kadar farklı biriyle birlikte olmalı mıyım?"* diye sordu.

Ama... Annem ve Maren'in daha önce deli gibi aşık olduklarını görmüştüm. Yıllar boyunca, görünüşte mükemmel olan biriyle ilk, ikinci veya üçüncü randevularından sonra eve vals yaparak geldiklerini gördüm. Sonsuz derecede çekici, Matisse'i seven ya da on yıl önce uzak bir yerde aynı partide bulunmuş erkekler... Her şey o kadar... kader gibi görünüyordu. Sanki bir filmde çıkmış gibi.

Sonra tüm bu ilişkilerin çöküşünü izledim, çünkü tüm bu ruh ikizi gibi görünen şeyler gerçek değildi. Yirmi yıl önce aynı partide olmak hiçbir şey ifade etmez. Matisse'i seven birçok insan vardır. Ve birçok erkek Matisse'i veya en sevdiğiniz grubu, yeri, filmi veya aktiviteyi sevdiğini *söyleyecektir*. Ne gerekiyorsa söylerler ve birkaç ay sonra

daha sonra aslında Matisse ile Monet'yi karıştırdığını, en sevdiğin grubun sadece *bir* şarkısını bildiğini, en sevdiğin şehrin abartıldığını düşündüğünü itiraf eder.

Eğer romantik bir insansanız, annem, Maren ve hatta babam gibi, ki o da genellikle altı ay sonra ilgisini kaybedeceği birine karşı şehvetle doluyken, kendinizi her şeye inandırabilirsiniz.

Öyleyse neden tüm hayallerin söndüğü altı ay veya bir yıl sonra hala tahammül edebileceğin birini seçmiyorsun? Neden Matisse'i sevmesini, okumayı sevmesini veya bisiklete binmek istemesini talep ediyorsun? Sonuçta o hiçbirini seninle yapmayacak.

Blake ve ben iyi anlaşıyoruz. Önemli konularda aynı fikirdeyiz. Ama doğum günümü hatırlamasına gerek yok, ki bu iyi bir şey çünkü muhtemelen hatırlamayacaktır. Ayı ben asmışım gibi davranmasına gerek yok çünkü eninde sonunda onu doğru asmadığımı fark edecektir.

Maren ve annem, her ilişki bittiğinde boğulurlar. Ben kendimi önceden boğdum, en azından şok olmaz.

Gerald, bir yolu geçerken onu işaret ediyor. "O yol tıbbi tahliye için," diyor bana bakarak. "Hangi yoldan döneceğini bilmen için."

"Umarım karma onun için gelir," diyor Maddie.

"Sen de istersen, ben de karmaya yardım etmeye hazırım," diyorum, bir sosyopat gibi.

Öğlen saatlerinde Shira Two'ya varıyoruz. Sisle kaplı ama Shira Camp One'dan daha rüzgardan korunaklı, bu yüzden toz yok. Aşçının çadırından lezzetli bir koku geliyor ve artık bana ne servis edecekleri umurumda değil. Miller'ın beni tuvaletten çıkarken yakalamaması için bütün hafta aç kalmaya razı olduğumu söylediğimde yanılmışım.

Sadece söyleme lüksüne sahip olduğum için birçok şey söylediğimi düşünmeye başlıyorum.

Kebab ve güveç servis ediliyor, başka seçenek olsaydı kibarca reddederdim. Spor sütyenim ve tişörtüm, ikisi de terden ıslak, soğuk havada soğuk, ıslak bir bez gibi yapışıyor.

Geri almak istediğim bir şey daha var... Miller'a onun fikrine ihtiyacım olmadığını söylediğim an. Çünkü şimdi onun haklı olduğunu kanıtlamadan üstümü değiştiremem.

Gideon masanın başında durarak, "Saat ikide, iklime alışmak için yürüyüşe çıkacağız. Sonra buraya geri dönüp uyuyacağız" diyor.

Yüksekte yürüyüş, alçakta uyku. Bu kavramı YouTube'da duyduğumda bana çok daha kabul edilebilir gelmişti. Şimdi buradayım ve bunun hayranı olmadığımı söylemeliyim.

Çadırıma girip, gururumun son kırıntılarını da bir kenara bırakarak ıslak giysilerimi çıkarıp içlik giydim. Bir saat sonra taşıyıcılar ekstra yürüyüş için bizi çağırdığında derin uykudaydım. Gitmemek için neredeyse her şeyi yapardım, ama bu sadece yarın daha ince havada işleri daha da zorlaştırırdı. Zaten Miller'ın bunu yapmama izin vereceği de yoktu.

Giysilerimi giyip gruba katılmak için dışarı çıkıyorum.

"İşte uykulu küçük geciken geldi," diyor Gerald ben yaklaşırken. "Yağmura yakalanırsak, suçlu sensin."

"Sen de otuz saniye önce geldin Gerald," diyor Alex. "Ama ben ondan çok daha hızlı hareket ediyorum," diyor Gerald, bana dönerek bana doğru dönerek. "Yani, otobüste seni ve Miller'ı duydum. Hiç antrenman yaptın mı? Çünkü yapmadıysan, bu geri kalanımız için adil değil."

Ağzımı açıp ona siktir git demek üzereyken Miller yanıma yaklaşır.

"O senden çeyrek asır daha genç," diyor, tüm boyunu kullanarak dik durarak. Bu ince bir hareket, ama sessizce gösterdiği güçte hata yok, "*ya sen durursun ya da ben seni durdururum*" diyen bir güç. "Onun ihtiyacı olan tek antrenman bu."

Tabii ki, Gerald'ın şimdi bu konuda bana baskı yapmasının kısmen onun suçu - benim hatalarımı herkesin önünde ortaya koyan oydu. Ama aynı zamanda beni savundu ve bunu benim yapacağımdan çok daha az yıkıcı bir şekilde yaptı.

Babamın Miller'ı neden affettiğini anlamaya başlıyorum. Onun saçma sapan cazibesi benim üzerimde bile işe yaramaya başladı.

Tırmanmaya başlıyoruz, kaya kayaya, sis o kadar yoğun ki sanki ince bir yağmurun içinde yürüyor gibiyiz. Sonunda düz bir kaya düzlüğüne ulaşana kadar devam ediyoruz. Aşağıda çadırlar düzenli ve renkli görünüyor, ama yakından bakınca kaotik ve dağınık.

Tıpkı hayat gibi: uzaktan bakıldığında tertemiz, yakından bakıldığında dağınık ve kusurlu.

Maren'in Miller'la çıktığı o yazın idealize etmesinin nedeni bu mu acaba? Çünkü uzaktan bakıyor. Çünkü hissettiği tüm güvensizliği unutmuş; neden aramadığını merak ettiği ve onun kendisini sevmediğinden endişelendiği tüm anları unutmuş. Ben bunları hatırlıyorum, ama eminim o hatırlamıyordur.

"Zirveye vardığımızda ne göreceğimizi merak etmeye başladım," diyor yanımda yürüyen Stacy. Bu, sürekli konuşulan bir konu: zirveye vardığımızda hava nasıl olacak, çünkü bu yolculuğa başlayalı iki buçuk gün oldu ve Kilimanjaro'yu bir kez bile görmedik. Tamamen şansa bağlı bir şey için çok fazla çaba sarf ediyoruz.

Gülümsüyorum. "Sanırım, önemli olan varış noktası değil, yolculuktur, ya da öyle bir şey demeliyim, değil mi?"

"Şey, dürüst olmak gerekirse, bu bir bakıma doğru. Alex evden ayrıldı ve Maddie üniversiteye gitti... Onları bir hafta boyunca tamamen kendimize ait olarak geçirmek, çok nadir bir durum. Tabii ki" — omzunun üzerinden bakarak kimse bizi duymadığından emin oluyor — "Alex'in sana olan takıntısı ve Maddie'nin arkadaşına olan aşkı arasında, burada da onların dikkatini pek çekebildiğimizi sanmıyorum."

Sanırım bu, Miller'ın haklı olduğu anlamına geliyor. Maddie'nin bariz hayranlığı da beni heyecanlandırmıyor. Göğsümün ortasında küçük bir rahatsızlık hissediyorum. Ona Miller hakkında uyarıda bulunmak istiyorum, ama nedenini bilmiyorum. Evet, kız kardeşimi aldattı, ama bu on yıl önceydi. Hayatının üçte biri. O zamandan beri ben çok değiştim, o da değişmiş olabilir.

Maddie'yi uyarmam gerekmiyorsa, neden hala bunu yapmak istiyorum?
?

Dönüş yolunda yağmur yağmaya başlar. Hepimiz hızla çantalarımızı açıp ceketlerimizi çıkarıp kaygan çamurda yolumuza devam ediyoruz. Zaten eğlenceli olmayan bu yolculuk şimdi tamamen berbat bir hale geldi — sırt çantalarımız sıırıslı, hava inanılmaz derecede ince ve önümüzdeki adımları görebilmek için her iki saniyede bir gözlerimizdeki yağmuru silmek zorundayız.

Tabii ki Gerald bana dik dik bakıyor, sanki benim otuz saniyelik gecikmem bir şeyi değiştirmiş gibi.

Taşıyıcılar, kaygan ve çamurlu iniş sırasında bize hala "*pole, pole*" diye uyarıyorlar, ama ben bugün sonuncu olmamaya kararlıyım. *Gerald'a daha fazla malzeme vermek istemiyorum ve ben...*

Ayaklarım kayıyor. Düşüşümü durdurmak için çılgınca çırpınıyorum, ama tutunacak hiçbir şey yok ve sert bir şekilde sırt üstü yere düşüyorum. Bir an için, utanacak kadar sersemlemiş bir şekilde, başım zonklayarak yerde yatıyorum.

"Ah," diye fısıldıyorum. Sonra: "Tanrım."

Saçlarım. Lanet olası saçlarım. Beş gün daha düş alamayacağım ve zeminde çamur var. Gezinin geri kalanında çamurla kaplı kalacağım.

Miller, üzerine çamur bulaştığını umursamadan yanıma diz çöküyor.

"İyi misin?" diye sorar, kaşları çatılmış. Neredeyse çok endişeli biri gibi bir izlenim veriyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Umursuyormuş gibi davranma."

Gülümsüyor. "Belki de umursamıyordum. Belki de sonunda '*sana söylemiştim*' diyebileceğimi umuyordum."

Sessizce gülüyorum. "Öyleyse söyle."

"Senin iyi olduğundan emin olduktan sonra bunu tekrar tekrar söylemeyi planlıyorum," diyor. "Ama bu sert bir darbe oldu. Ayağa kalkabilir misin?"

Başımı sallayıp oturuyorum. Saçımın zarar görüp görmediğini kontrol etmek için elimi uzatmak üzereyim ki beni durduruyor. "Bırak öyle kalsın," diyor nazikçe. "Kampta sıcak su var. Orada yıkayabilirsin."

On yıldan fazla bir süredir benimle konuşmamış ve benim hakkımda hiçbir şey bilemeyen biri için... çoğu zaman ne düşündüğümü tam olarak biliyor gibi görünüyor.

Gerald tepeye doğru koşarak geri gelirken, o kollarımı tutar ve beni hiç zorlanmadan kaldırır.

"Vay, *bu* bir şok," diye başlar Gerald. "Bakın kim bizi yine bekletiyor."

Miller ona dönüp tek bir tehditkar adım atar. "Gerald, tepeye geri dön ve lanet olası çeneni kapat."

"Beni tehdit edemezsin," diyor Gerald.

"Az önce yaptım," diye cevaplar Miller, "ve sana söz veriyorum, bunu yapabilirim."

Gergin bir sessizliğin ardından, Gerald tepeden aşağı iner ve Adam Miller'ın sırtına bir şaplak atar. "Onu vuracağını umuyordum, ama bu da işe yaradı."

Miller bana bakar. Yüzünde rahatsızlık belirir, sanki çok ileri gittiğini düşünüyormuş gibi.

Sanırım öyle de oldu. Anlamadığım şey ise... neden?

MILLER

Üç gün boyunca sürekli hayal kırıklığı ve kızgınlık.

Üç gün boyunca onun için endişelenmek - kondisyonunun durumu ya da Alex'in ona sürekli asılması - ve bunun beş gün daha süreceğini bilmek.

Bu yüzden oldu, bu yüzden kendimi kaybettim. Gerald bunu hak etmediğinden değil —ilk gün onu doğru yola soktuğundan beri ona pislik gibi davranıyordu—ama normalde böyle parçalanmam.

Başka bahaneler de bulabilirim — hepimizin yorgun olduğunu, rakımın beni etkilediğini — ama bunların da durumu tam olarak açıklayacağından emin değilim. Tüm bunların altında bir neden var, düşünmek istemediğim bir neden, bu yüzden kamp yapmaya devam ediyorum, yine kaymaya başlarsa diye onun hemen arkasında kalıyorum.

Gerçekten çok kötü bir düşüş oldu. Keşke gelmeseydi.

Shira Two'ya vardığımızda yağmur dinmiş. Herkes ıslak kıyafetlerini çıkarıp uzanmak için çadırlarına yönelirken, Kit, tahmin ettiğim gibi, her banyonun yanında bulunan büyük sıcak su sürahisine doğru gidiyor. Gülümsemek için kendimi zor tutuyorum.

Fischer kızları saçları konusunda her zaman çok kibirliydiler.

Taşıyıcılar akşam yemeği için hazırlık yaparken, ben de onu sürahiye kadar takip ettim.

"Ben hallederim, ufaklık," diyorum, şişeyi elinden alıp taze sıcak suyla dolduruyorum. "Şapkanı çıkar ve başını geriye eğ."

Şaşırtıcı bir şekilde, tartışmadan söyleneni yapar. Suyu saçlarına döküp parmaklarımla çamuru çıkarırım, sonra şişeyi tekrar doldurur ve at kuyruğu tutucusunu çekip güvenli bir şekilde saklamak için bileğime sararım. Bu sefer daha yavaş döküyorum, elimi kafa derisine kadar uzatıp kontrol ediyorum...

"Kafanda bir şişlik var."

Kızım kaskatı kesilir. "Sanırım bir şey yok."

Endişelenecek bir şey daha. Çadırımda uyanık yatarken düşünecek bir şey daha.

Su dökmeye devam ediyorum. Saçlarına bu kadar önem vermesi mantıklı. Parmaklarımın arasında ipek gibi, sırlıslık olsa bile hala altın rengi ve çok fazla. Hayatımda daha güzel saçlar görmedim, ama Kit'te hep böyleydi — bazı kızların tek bir harika özelliği, tek bir harika niteliği vardır, ama o hepsine sahipti. En güzel saçlar, en dolgun dudaklar, en mavi gözler, en güzel gülüş, en zekice cevaplar. Annesi ve Maren de güzellikleriyle ünlüydü, ama o odaya girdiğinde bir şekilde onları sıradan gösterirdi.

"Sanırım anladım," diyorum ve ona su şişesini uzatıyorum. "Alex her an geri dönüp sana sarkıntılık etmeye başlayabilir."

Kaşlarını kaldırdı. Kıskaç olduğumu mu ima etmek istiyordu? Haklıydı. Öyleydi.

"Bu seni şok edebilir Miller, ama ben aslında birinin yirmi dört yaşındaki oğlunu aramıyorum."

O zaman neden onu cesaretlendiriyorsun? Neden aptal şakalarına gülüp, sakızlı ayıcıklarını yiyip, yemeklerde yanında oturmasına izin veriyorsun?

Sözleri içimde tutmak için çenemi sıkıyorum. Aslında onu cesaretlendirmiyor. O sadece Kit gibi davranıyor — kendisinin en parlak nesne olduğu ve yanından geçen herkesi kör ettiği gerçeğinin farkında değil. Keskin sözlerinin insanları uzak tuttuğunu düşünüyor, ama ben bunların gerçek dünyada nasıl işlediğini gördüm — ben de bunların kurbanı oldum — ve bunların tek yaptığı, kendini yakaladığın pürüzlü bir şey olup, seni av gibi sallandırırken o da seni kör etmeye devam etmek.

Ya da belki de onu ailesiyle birlikte gördüğüm için, ona ne kadar değer verdiğini, onlara ne kadar iyi davrandığını gördüğüm için, bunun bir rol olduğunu biliyorum. Onları korumak için üstlendiği bir rol.

"O zaman ona söylemelisin," diye cevap veriyorum.

O iç geçirir. "Bak, benim için sorun yok, ama bu doğal bir şekilde ortaya çıkmalı. Yemeğin ortasında, hiçbir şey yokken '*Bir erkek arkadaşım var*' diye bağıramam."

"Bana göre insanlar genellikle sevdiklerini özlerler ya da onlarla yeterince geçmişleri vardır, bu yüzden bir iki söz ederler."

Bana kaşlarını çatarak bakar. "Ben sadece mahrem biriyim."

Ama uzaklaşırken mutsuz görünüyor. Babasının Kit'in o adamı sevmediğini sık sık dile getirdiğini düşünürsek, belki de hassas bir noktaya dokundum.

Umarım öyledir.

Doksan dakika sonra, yemek çadırına girdiğimizde Kit'in saçları hala ıslaktı. Keşke şapka taksaydı, hava zaten soğuk ve gece daha da soğuyacak.

Oksijen seviyelerimiz kontrol edildi.

"Benimki yine en iyi," diyor Gerald, kontrol bittiğinde.

"Buraya iki ay önce tırmandın," diye hatırlatıyor Gideon yorgun bir şekilde. "Hâlâ iklime alışkınsın."

"Aslında, dün hepimizin seviyesi 94 veya 95 idi ve hala öyle," diye ekliyor Kit, "sen ise iki puan düştün. Fazla heyecanlanma."

Gerald somurturken Alex konuşmayı devralır ve muhtemelen doğru bile olmayan atletik yetenekleriyle ilgili aptalca bir hikaye anlatır. O sadece Kit'in dikkatini çekmek istiyor, ama Kit bu akşamki güvecin içinden bir şeyler seçmekle meşgul olduğu için bunu fark etmez.

"Erkek arkadaşın neden gelmedi?" diye araya giriyorum ve o, soruyu anlamamış gibi başını kaldırıp kaşlarını çatıyor.

"*Blake mi?*" diye sorar.

"Birden fazla erkek arkadaşın mı var?"

Kafasını sallayarak sanki kafasını boşaltıyormuş gibi. "Hayır, ama... neden o..." Kendini durdurur. "Bu benim için son dakika kararıydı. O kadar çabuk işten çıkamazdı."

"Erkek arkadaşın olduğunu bilmiyordum," dedi Stacy, biraz hayal kırıklığına uğramış gibi. Alex muhtemelen ağlayarak uyuyacak. "Yeni mi?"

Kit masaya bakarak, yanaklarında hafif bir kızarıklıkla cevap verdi. "Hayır, hiç de değil."

Aslında, bu bahar nişanlanacağız."

Midemde garip bir boşluk oluşur. "Nişanlanacaklar," diye tekrarladım düz bir sesle.

O gülüyor. "Sanırım babam sana *her şeyi* anlatmamış. Annem, tanıştığımızdan beri düğünün yarısını planlamış durumda."

Kabul ediyorum, bu haftaya kadar on yıldır Kit ile konuşmamıştım, ama onun Blake Hall'a aşık olmadığını çok iyi biliyorum. Yani, bu gezinin üçüncü günündeyiz ve o bir kez bile onun adını istemeden anmadı.

Ayrıca Blake Hall'a aşık *olamayacağını* da biliyorum, çünkü o, Kit'in ona aşık olmasını hak etmiyor.

Dışarıda, grup bir an durup güneşin batışını izliyor. Hâlâ Kili'yi göremiyoruz, ancak Tanzanya'nın ikinci en yüksek dağı olan Meru'ya doğru sürüklenen bulutlar bir okyanus gibi görünüyor ve herkes bir fotoğraf çekmek istiyor.

Fotoğraf çekmek istiyor. Kit'in fotoğrafını gizlice çekiyorum, onu buraya gönderdiği için babasını affedersem onunla paylaşmak için, ki bu pek olası değil.

Çadırımda uyku tulumuma girip endişelenmeye devam ediyorum. Islak saçla uyumaması konusunda onu uyarmak ve kafasındaki şişlik hakkında soru sormak istedim, ama yapmadım. Bu uyarıları yaptığımda onu hala çocuk gibi gördüğümü düşünüyor, ama benim endişem hiç de o değil. Ne olduğunu bilmiyorum, ama o değil.

Boş ver. Bu yolculuk başladığından beri kendime bunu milyonlarca kez söyledim. Bugüne kadar endişemi gidermedi, o yüzden neden hala bunu söylediğimi bilmiyorum.

Birkaç program izledikten sonra gözlerimi kapatıyorum, ama uyku gelmiyor. Çünkü ona her şey olabilir. Bugün olduğundan daha kötü düşebilir, irtifa hastalığına yakalanabilir. Bu gece, yolculuk başladığından beri en soğuk gece; çadırımın içinde buzlanma başladı bile. Onu rahatsız etse bile şapka takmasını söylemeliydim.

Bir saat boyunca uyanık yatıp dışarıdaki sesleri dinledim, duyduğum ayak seslerinin ona gizlice yaklaşan birine ait olup olmadığını merak ettim. O, çadırda tek başına uyuyan, inanılmaz derecede çekici bir kadın — güvenliğini sağlayamadığı bir çadırda. Tek yapması gereken at kuyruğunu düzeltmek, ama bu keşif gezisindeki en az iki erkek onu, para ödedikleri bir gösteri izler gibi izliyor.

Taşıyıcıları ve Gerald hariç diğer adamları da yeterince seviyorum, ama onunla ilgili olarak hiçbirine güvenmiyorum.

Bu saçmalıkla dört gece daha uğraşamam.

Gerçekten yapamam.

KIT

4. GÜN: SHIRA 2'DEN BARRANCO'YA

12.800 fit ila 13.600 fit

Uyanık yatarken, ayrılmadan kısa bir süre önce Maren ile yaptığım bir konuşmayı düşünüyorum. Harvey seyahatteydi ve Maren rahatladığını söylemişti. "En azından artık yatakta onun başka biriymiş gibi davranmak zorunda değilim," demişti.

Bu beni şaşırttı. Benim de aynısını yapmamam onu *daha çok* şaşırttı. "Yani Blake'le birlikteyken, her zaman o mu?" diye sordu. "Sen *hiç* başka bir adammış gibi davranmak mı?"

Kararsız bir şekilde gözlerimi kırptım. "Tamam, olur. Ama *gerçek* bir adam değil. O, bilirsin, yüzsüz."

"*Yüzü olmayan mı?*" diye hayretle sordu.

Yüzsüz olması - benim en sevdiğim fantezim - o soruyu sormadan önce çok masum bir şey gibi gelmişti. Aniden, sanki bu kötü bir şeymiş gibi göğsümde bir rahatsızlık hissettim. Ya da belki de onunla konuşmamam gereken bir şeydi.

Cevabımda kasıtlı olarak belirsiz kaldım. Ona, tüm heyecan verici detayları atlayarak, plaj evinde olduğunu söyledim: Ben, mutfak tezgahında oturmuş biriyle tartışıyordum; o, odanın diğer ucuna doğru yürüyerek, bacaklarımın arasına giriyordu.

O izin istemiyor; benden *hoşlanmıyor* gibi görünüyor, ama bikini üstümü yırtarken... fark ediyorum ki... benden *gerçekten* hoşlanıyor.

Maren de en sevdiği fantezisinin sahil evinde olduğunu söyledi, ama bunun nedeni muhtemelen Miller'ı en son gördüğü yerin orası olmasıydı.

Ve onun için *her şey* Miller ile ilgili. Sanırım bunu bir şekilde anlayabiliyorum.

Karanlık çökmüş, gece yarısı, çadırımın fermuarının açılma sesiyle uyanıyorum. *Siktir. Siktir, siktir, siktir.* Kalbim deli gibi atıyor. Ağzımı açıp çığlık atmaya çalışıyorum ama sesim çıkmıyor.

bağırarak için ağzımı açtım ama ses çıkmadı.

İzinsiz giren kişinin baş lambası üzerime ışık tutarken, bir çanta içeriye atılır.

"Kenara kay, Fischer." Miller homurdanarak yanıma sıkışır ve uyku matını yere atıyor.

"Ne halt ediyorsun?" diye soruyorum.

"Çadırım çöktü," diyor, sorumdan rahatsız olmuş bir şekilde. "Sanırım buzun ağırlığı yüzünden. Çekil lan."

Uyku tulumunu ve yastığı yarisı üzerime atar ve ikimizi de fermuarlamaya başlar.

"Ne?"

"Bunu sana nasıl daha açık anlatabilirim bilmiyorum," diye cevaplar. "Hepimizin çadırının içinde buz var ve nedense benimki bu ağırlığın altında çöktü."

Yukarı bakıyorum... Gerçekten de çadırımın tavanından biraz buz sarkıyor. Ama bu, onun benim çadırıma girmeye hakkı olduğu anlamına gelmez. "Başka bir yere git. Taşıyıcılarla birlikte uyu."

Yüzündeki ifade kesinlikle somurtkan. Gözlerinin altında halkalar var. "Gerçekten de taşıyıcıların, fazladan bir kişiye yer olan lüks, çok kişilik çadırlarda uyuduklarını mı sanıyorsun? Kenara kay yoksa üstüne uzanırım."

"Evet, eminim bunu çok seversin," diye mırıldanıyorum, yavaşça ve isteksizce, bu gezide çadırında başka bir insan için yer olan tek kişinin ben olduğumu ve Miller'ın hamallara gitmesi halinde, onun çadırlarını ona verip dışarıda uyuyacaklarını kabul ediyorum, çünkü bu tür bir tur bu; müşterinin sonunda tek bir şikayeti bile olmaması gereken, yoksa birinin işini kaybetmesi gereken türden bir tur.

Buna katılmak istemediğimi göstermek için sadece biraz kayarım. Ama o yayıldığında neredeyse birbirimizin üstüne çıkıyoruz. *Kahretsin*. Bunun yerine çadırın en uzak köşesine kayarım.

"Benimle aynı çadırda uyurken bıçaklanma ihtimalini hesaba katmadığını düşünüyorum."

"Yürüyüşlerdeki performansın bir gösterge ise, beni bıçaklayacak kadar *koordineli* olduğunu sanmıyorum."

O çok sinir bozucu. Neden gülmek istediğimi bilmiyorum. "Horlarsan, dışarıdasın."

"*Kesinlikle* horlayacağım ve senin iki katın ağırlığım varken beni nasıl dışarı atacağını görmek istiyorum."

Neden bilmiyorum ama, onun benim iki katım ağırlığında olması beni çok garip bir şekilde etkiliyor. Aslında bunu bir tehdit olarak söyledi, ama nedense bu, en kötü şeyleri tetikliyor. Omurgamın dibinde, midemde hoş olmayan bir sıkışma hissediyorum. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, umarım bunu unutabilirim.

İkimizin bu kadar yakın uyuması Kilimanjaro bingo kartımda kartımda "Muhtemelen gece boyunca uyanık kalacağım," diye söyleniyorum. yoktu "Uyku hapı al. Getirdiğini biliyorum."

u. Saati kontrol ediyorum. "Bunun için çok geç. Sersemleyeceğim."

"O zaman tebrikler, sen zaten yeterince uyudun, ama ben yeterince uyumadım, o yüzden kes sesini."

Birkaç saniye sonra nefes alış hızlanır ve birkaç dakika içinde hafif horlamaya dönüşür. Son sözü onun söylediğine inanamıyorum. Benim çadırıma *izinsiz girip*, ki bunun ağır bir suç olduğundan eminim, bana "kapa çeneni" dediğine inanamıyorum.

Keşke son sözü ben söylesem. "*Sen* çeneni kapat," diyorum sessizce.

Uyanmadığına sevindim. En iyi işim değildi.

GÖZLERİMİ AÇTIĞIMDA, ilk gördüğüm şey Miller'ın uyuyan yüzü. Şafak vakti ışığında o kadar da kötü görünmüyor. Sert ama nazik görünüyor. Uzun kirpikleri yüksek elmacık kemiklerini okşuyor ve üç gündür tıraş olmamış çenesi yumuşak ağzını çevreliyor.

Tabii ki Maren sana aşık oldu.

Bu sözler, geri çağırmadan kafamın içinde yankılanıyor ve aniden oturuyorum. "Uyan, garip adam. Ve çadırımdan defol git."

"İşte benim küçük güneş ışığım," diye cevaplar. "Sabahın altısında da mum ışığında olduğu kadar çekicisin. Babanın seni bu geziye göndererek bizi bir araya getirebileceğini düşünmesinin nedenini anlayabiliyorum."

Burun kıvrırma, kahkaha ve nefes kesme seslerini birleştiren bir ses çıkardım. "Babamın *bizi bir araya getirmek* için beni buraya gönderdiğini mi düşünüyorsun? Sen benim kız kardeşimle yattın."

"O çok uzun zaman önceydi. Ben hatırlamıyorum, o da hatırlamıyordur herhalde."

"Onun da hatırlamadığını sanmıyorum, ama bunun zamanın geçmesiyle pek ilgisi yok. Babamın bunu isteyeceğini sanmıyorum. Ayrıca

senin kesin seyahat programını bilemezdi ve daha da önemlisi, ben nişanlanmak üzereyim."

"Baban Blake'den nefret ediyor."

Onun ve babamın arkadaş olması bana hala tuhaf geliyor. Daha da tuhaf olanı ise benim hakkımda konuşuyor olmaları. "Babam herkesten nefret eder. Muhtemelen senden de... sadece bunu açıkça söylemeye vakit bulamamıştır. Ve eğer beni biriyle evlendirmeye çalışacak olsaydı, seçeceği son kişi sen olurdun."

Bana doğru yuvarlanıyor. "Çok daha kötüsü de olabilir." "Bunun doğru olduğundan emin değilim."

Kafasını eline dayayarak yukarı doğru itti. "Bir seri katil mi?"

"Bazı seri katillerin aslında sevgi dolu bir aile hayatı vardır ve seri katil olmayı bir yan iş olarak yaparlar."

Gülümsedi. "Peki. *Seri* kelimesiyle kelime oyunları yapan türden insanlar. Kendilerini *mısır gevreği katili* olarak adlandırırken, bir kase mısır gevreği yerler gibi."

Ağzım seğiriyor. "Şimdi saçmalıyorsun. Tabii ki öyle biri daha kötüdür."

"O zaman ilerleme var," diyor ve at kuyruğunu çekmek için elini uzatıyor. "Benden daha kötü bir insan türü bulduk."

Ugh. Onun bu kadar çekici olmasından nefret ediyorum. Beni bu kadar kolay etkileyebilmesinden nefret ediyorum. "Harika, şimdi çadırımdan defol git."

"Sanırım demek istediğin, *bizim* çadırımızdan defol git, Kitten," diye düzeltir. "Hayır, kesinlikle *bizim* çadırımızdan demek istemedim çünkü o bizim değil."

giyinmem lazım ve sen de gidip çadırını tamir etmelerini söylemelisin."

"Zaten iç çamaşırlarını giymişsin," diyor. "Sen pantolonunu ve ceketini giyerken ben burada olsam da bir şey olmaz. Ayrıca çadırın tamir edilebileceğini sanmıyorum. Direklerden biri kırılmış."

"O zaman sana yedek bir tane bulabilirler," diye cevap veriyorum.

O oturur ve çantasından eşyalarını çıkarmaya başlar. İsteksizce, onun yakın zamanda ayrılmayacağını kabul ederim, bu yüzden giysilerimin geri kalanını giymem gerekir. Vücudum havaya maruz kaldığı anda donuyorum.

"Ne kadar çok eşya taşımak zorunda olduklarını gördün, değil mi?" diye sorar Miller, bir sweatshirt'ü çekerek. "Sence yedek çadır getirdiklerini mi düşünüyorsun? Onu taşımak için başka birini daha işe almaları gerekir."

"O zaman aşığı inip bir tane alabilirler," diyorum.

Ağız, hoşgörölü bir ebeveynin sert bir karar vermek üzereykenki gibi kıvrılıyor — muhtemelen ben, isteklerimin başkalarına vereceğı zararı umursamayan şımarık bir prenses gibi davrandığım için. "Kit, bu konuda ısrar etmeden önce bir dakika düşünmeni istiyorum."

Onun haklı olması hiç hoşuma gitmiyor. Eğer *ısrar edersem*, bu adamlardan biri gerçekten de kapıya kadar yirmi dört kilometre aşığı inip, bir sonraki kampa kadar otuz dört kilometre yukarı tırmanacak.

"Bu hala benim çadırım," diye mırıldanıyorum, botlarımı giyip diş fırçamı alıyorum.

"Tabii, Kitten," diyor gülerek. Çadırın fermuarını açıyorum.

"Seni bıçaklayacak kadar koordinasyonum var," diye ekliyorum, dışarı çıkarken. "Ve bana Kedicik deme."

BUGÜN, daha düşük bir rakımda uyumak için iniş yapmadan önce, 15.000 fit yüksekliğindeki Lava Tower'a tırmanarak iklime alışacağız. Gerald'a göre, bugün hepimizin "bunu yaşayacağı" gün. Kahvaltı sırasında, gezinin en önemli kısmının manzara ya da zorluk değil, içimizden birinin pulmoner ödemden çöküşünü izlemek olacağını duyuruyor.

Kahvaltıda, zorla birkaç yumurta yiyorum ve herkesin oksijen testini izliyorum. Maddie'nin seviyesi 96'da kalıyor. Bu, sinirlerimi yatıştırıyor, ancak daha sonra nasıl olacağına dair hiçbir şey söylemiyor.

Kısa bir süre sonra yola çıktık. Lemosho Kapısı'ndan yola çıktığımızdan beri ilk kez güneş çıktı. Daha doğrusu, yola çıktığımızdan beri ilk kez, bizi gölgede bırakan bulutların ve ağaçların üstüne çıktık. Uyandığımda donuyordum ama adım adım ilerledikçe terlemeye başladım.

Alp bölgesinden çöl bölgesine geçtik ve tırmanırken neredeyse hiç bitki örtüsü yok. Bunun yerine, kayalar ve üst üste yığılmış garip küçük taşlar var. Maddie'nin at kuyruğı neşeyle önümde sallanırken, biri bunların muhtemelen anıtlar veya mezar yerleri olduğunu söylüyor. Gerginliğimi bastırmaya çalışıyorum.

Miller bugün benim gölgem gibi. Bulutlar gelip beni dondurduğunda, bana çikolatasından veriyor ve bu bir şekilde yardımcı oluyor. Yukarıdan akan suların oluşturduğu kaygan bölgelerden geçerken, düşmemem için yanımda beliriyor.

Bundan hoşlandığım, etkilendiğim, ona kızgın kalamadığım için sinirleniyorum, ama aslında ona kızgın kalmak istiyorum. Onu neden sevmemem gerektiğini unuttuğum ve sanki haksız olan benmişim gibi hissettiğim için sinirleniyorum, belki de hep öyleydim.

İlk kez evimize geldiğinde, bej pantolonu, Vineyard Vines kazakları ve gamzeli gülümsemesiyle... *Nedenini* tam olarak bilmeden ondan nefret etmiştim.

Aynı yerde olduğumuz her seferinde ona dayanılmaz derecede kaba davranıyordum ve o sadece sırtıyordu. Sonunda, o da bana karşılık olarak kötü davranmaya başladı, beni daha kötü şeyler söylemeye teşvik etti ve ben bunu yaptığımda, sanki benim bu yanıma takdir ediyormuş gibi daha da geniş gülümsüyordu.

Kimse benim bu yanıma takdir etmemişti.

Bana hangi okula gitmek istediğimi sordu, ben de "Muhtemelen dedemin kütüphane kurmadığı bir yere" diye cevap verdim.

"Büyükbabaların çok fakir olduğu için bu oldukça kolay olmalı" diye cevapladı.

En sevdiğim dersin ne olduğunu sordu.

"Kız kardeşimin çıkabileceği daha yakışıklı erkekler" dedim.

"Matematik ya da fen olmadığına sevindim," diye cevapladı, bunların en sevdiğim dersler olduğunu çok iyi bildiği halde. "Kadınların bu alanlarda yeri yok." Beni kıskırttı ve bundan nefret ettim. Hayır, aslında, bunu ne kadar sevdiğimden nefret ettim, ta ki bir gün bir şekilde çok ileri gidene kadar.

Bana buzlu şekerlerle dalga geçerken, Maren'in arkadaşının bana asılmasından bahsetmeye başladık ve aniden odadan çıktı, evden çıktı ve Maren'e, açıkça uydurma nedenlerle şehre geri dönmesi gerektiğini söyledi uydurma nedenlerle şehre dönmesi gerektiğini söyledi ve o gece mesajla ondan ayrıldı.

Annem, kız kardeşim ağlayarak uykuya dalarken, ne yaptığımı bilmek istedi. Ben hiçbir şey söylemediğimi ısrarla söyledim, ama elbette söylemiştim. Daha önce söylediğim milyonlarca şeyden daha kötü görünmüyordu, ama bir yanıma bunun benim hatam olup olmadığını, onu bir şekilde çok fazla zorlayıp zorlamadığımı merak ediyordu.

On yıl sürdü, ama sonunda kendime bir şeyi itiraf edebiliyorum: Miller'ı bu kadar uzun süre nefret etmemin nedenlerinden biri, kız kardeşimle ayrılması değildi. Bu konuda benim de payım olabileceği için kendimi suçlu hissetmemdi.

Dere ortasındaki bir kayanın üzerine tek ayağımı koyarken sendeledim.
Elini belime uzatır.

Tanrım, Harvey'den çok daha iyi bir eş olurdu Maren için.

Onun resim yapmasını teşvik ederdi. Parlak, yetenekli karısıyla övünen, onu mutlu etmek için İtalya'da harika sanatçıların tatil yerlerini arayan türden bir koca olurdu. Yıldönümlerinde, ona kendisi seçmediği rastgele bir kolye vermek yerine, mesai saatleri dışında onu Uffizi veya Louvre'a götürürdü. Onu, en sevdiği çiçekleri hatırlayacak veya Hint yemeklerinin midesini yakacağını bilecek kadar önemserdi. Harvey ise önemsemiyor.

"Özür dilerim," diyorum ona, sonunda kuru toprağa ulaştığımızda ve kısa bir mola vermemiz söylendiğinde.

Kaşlarını kaldırır. "Sayısız günahlarından hangisi için özür diliyorsun?"

Ona yarı yürekli bir gülümseme gösterirken, ona orta parmağını gösteririm. "Bu konuşmayı başlatmaktan pişman olacağımı biliyordum."

"Bu kelimeleri bildiğine çok şaşırdım," diye cevaplar, yanımdaki kayaya yaslanarak sırtarak. "Taşıyıcılar mı öğretti sana?"

Ona tekrar orta parmak gösterip, kahkahamı bastırıyorum. "Boş ver."

"Ama cidden," der, su şişesinden bir yudum alırken, "bugün normalde olduğundan çok daha hoşsun, neden özür diliyorsun?"

Onun içtiğini görmek beni susattı. Gerçekten şehvetli bir boğaz varsa, Miller'da var.

"Sana bu kadar uzun süre kötü davrandığım için özür dilerim," diye cevap veriyorum.

Omzunu silkiyor. "Mantıklıydı. Maren'i her zaman ölümüne savunmuşundur. Ondan ayrıldım ve onun gerçekten üzüldüğünü biliyorum."

"O kadar üzülmemişti," diyorum, ama bu bir yalan. "Kendini övme."

Gülüyor. "Sen imkansızsın, biliyor musun?"

Ailem de kesinlikle aynı fikirde olacaktır. "Evet, bunu daha önce duymuştum sanırım. Her neyse, o kadar yaramaz davrandığım için özür dilerim. Bu yolculuk ilerledikçe, bunun tamamen Maren'den ayrılmanla ilgili olmadığını anlıyorum. Hamptons'da o konuşmayı yaptıktan hemen sonra bunu yaptığın için kendimi sorumlu hissettim."

Çenesindeki kas seğırdi. "Sen sorumlu değildin."

"Ama sana sürekli cadalozluk yapmasaydım bu olur muydu?"

Arkamızdan gelen bir grup insanın konuşma sesleri duyuluyor, ama o, tekrar yürümeye başlamadan önce uzun bir süre gözlerimin içine bakıyor. "Senin suçun değildi, Kit. Sana söz veriyorum."

O zaman neden oldu, Miller? Bana söylemediği bir şey var ve ağzımı açıp cevabı talep etmek, Maren'in *yıkıldığını* söylemek istiyorum... ama Maren onun bilmesini istemezdi ve gerçek şu ki, o gittiğinde yıkılan tek kişi o değildi.

Sadece bunu göstermesine izin verilen tek kişi oydu.

Bir sonraki durağımıza vardığımızda hava değişmişti. Rüzgâr sert esiyordu ve bulutlar yine üzerimize çökmüştü. Ayrıca düz, açık bir alandaydık ve hiçbir şey bizi rüzgârdan korumuyordu. Taşıyıcıların bizim için kurduğu masaya oturdum ve kendime kakao doldurdum, Miller'ın yakınımda oturup rüzgârın bir kısmını engellediği için içtenlikle minnettardım.

40 derecede bu kadar mutsuzsam, zirvede -20 derecede nasıl başa çıkacağım?

"Umarım bundan daha soğuk olmaz," diyorum Miller'a, gülümsemeyle.

"Her zaman yetmiş derece ve güneşli," diye cevaplar, ağzı seğirerek. "Kili hakkında

Kili hakkında böyle demiyorlar mı?"

"Siz ikiniz hiç plan yaptınız mı? Kilimanjaro'da hava *asla* yetmiş derece olmaz," diye azarladı Gerald, ortamı okuyamayan biri. Sessizce eğlenerek dinleyen Gideon'a baktı. "Müşterilerini biraz daha iyi incelemelisin."

"Evet," diyor Gideon iç çekerek, "gerçekten yapmalıyız."

İki saat daha tırmanıştan sonra — giderek kayalıklaşan ve neredeyse hiç bitki örtüsü olmayan bir arazide — küçük bir köprüyü geçip Lava Tower'a varıyoruz. 15.000 fit yükseklikte, Denali dışında Amerika Birleşik Devletleri'ndeki herhangi bir noktadan daha yüksekteyiz — ve bunu hissedebiliyorum. Buraya çıkan son adımlar yavaş, zorlu ve ıstırap vericiydi. Başım ağrımaya başladı. Maddie'ye hızlıca bir bakış attım, ama o iyi görünüyordu.

"İyi misin?" Miller, yüzüme bakarak soruyor. Zorla gülümsüyorum ve onu da değerlendiriyorum. "Sen?"

"Hissediyorum ama iyiyim," diyor. Umarım doğruyu söylüyordur. Miller gibi iri ve formda bir adam bile irtifadan etkilenebilir ve bu çoğunlukla egzersizle giderilemeyen bir sorundur.

Gülümsüyor. "Gerçekten iyiyim Kit. Söz veriyorum."

Taşıyıcılar, biz alışana ve öğle yemeğimizi yiyene kadar kalmamız için bir çadır kurmuşlar. Ne yazık ki yine güveç yapmışlar. Sıcak bir şeyler yemek iyi geliyor ve buraya kadar gelip bunu pişirebilmeleri bile inanılmaz, ama Tanrım, şu anda bir biftek tacosu için her şeyi yapardım.

"Dubai'ye geri dönmeyi düşünüyoruz," diyor Leah. "Aranızda oraya giden var mı? Ben güvenli olduğunu düşünmüyorum."

"Dünyanın en güvenli şehirlerinden biri," diye cevaplıyorum. "ABD'deki herhangi bir şehirden daha güvenli."

"Ne zaman gittin oraya?" diye soruyor Miller.

Onun ses tonunu sevmedim. Dubai'ye gitmiş olmam onu neden ilgilendiriyor ki? "Annem iş için oradaydı," diye cevap veriyorum ve ona kaşlarını çatarak bakıyorum, çünkü bu konuyu herkesin önünde açmak istemiyorum. "Tamamen kendi hatası olan bir sorunla karşılaştı ve ülkeden çıkmak için yardıma ihtiyacı vardı."

Miller kaşlarını çatır. "Bu ne zamandı? Sen gençken beri Roger'la birlikte. *Ona* sorması gerekmez miydi?"

Omuz silkiyorum. "Üniversitedeydim. Önemli bir şey değildi."

"Sen *üniversitedeydin* ve o, lanet olası *eşine* sormak yerine, seni Dubai'ye göndererek kendini beladan kurtarmaya çalıştı, değil mi?" diye soruyor.

Onun mantıksız huysuzluğu ve seyircilerin önünde tam olarak cevap veremeyeceğimi bildiği bu sürekli sorularından bıkmış bir şekilde homurdanıyorum. "Roger'ın bilmesini istemiyordu."

Hâlâ memnun değil. "Bunun aslında daha iyi gelmediğinin farkındasın, değil mi?"

Onu görmezden geliyorum. Annemin en ufak bir sorunda çöküp, benim sorunu çözmemi istemesine alıştım. Miller bunun kötü bir şey olduğunu düşünüyor gibi görünüyor, ama ben bunu beceri geliştirme olarak görüyorum. Artık, belgeleri çalınan birini yabancı bir ülkeden nasıl çıkaracağımı biliyorum. Bunun geniş bir uygulama alanı olduğu kesin.

Lava Tower'da bir saatten fazla kalarak oksijen eksikliğine alışmaya çalışıyoruz ve sonra kampa doğru yola çıkıyoruz. Yolun yarısında gökyüzü açılıyor ve yağmur yağmaya başlıyor. Yağmurluklarımızı ve pançolarımızı giymek için acele ediyoruz ama pek işe yaramıyor gibi görünüyor. Geri dönüş yolunda sıırıslık ve mutsuzum, önümü görebilmek için şapkamı gözlerimin üzerine indiriyorum.

Kampımıza yaklaşırken, uzaktan bile grubumuz için dün olduğundan bir çadır eksik olduğunu görebiliyorum.

Kahretsin. Bu, Miller ve benim yolculuğun geri kalanında aynı çadırı paylaşmaya devam edeceğimiz anlamına geliyor ve şu anda *gerçekten* yalnız kalmak istiyorum. O çadırın içine dalmak, baştan aşağı soyunmak, kendimi kurulamak, ıslak mendille her köşeyi silmek ve rahatça giyinmek istiyorum.

Çadırın fermuarını açıp aynı anda içeri dalıyoruz, çamurlu ayak tabanlarımız çadırın içine girmesin diye sadece bacaklarımızın alt kısmını dışarıda bırakıyoruz. Ben dönüp botlarımı çıkarıyorum, o da aynısını yapıyor. "Değişirken dışarıda beklemesi için seni ikna edemeyeceğimi biliyorum," diyorum.

Kaşlarını kaldırıp gülüyor. "Hayır," diyor ve tamamen içeri giriyor.

Derin bir nefes alıyorum. *Dört gün daha bu şekilde devam edecek.* "Bak, tüm bu saçmalıktan kurtulmam lazım ve çadırda bir çıplak kişi artı bir çıplak kişi, çadırımda iki çıplak kişi demektir ve bu kişilerden biri sensen, bu denklem hiç de çekici gelmiyor."

"*Bizim çadırımız,*" diye cevaplar. "Ve sen hayatta kalacaksın. İkimiz de zıt yönlerde bakarsak, ikimiz de farkına varmayacağız."

İnleyerek ondan uzaklaşıyorum ve üstümdeki birkaç kat giysinin ilkini çıkarıyorum. "Bu kesinlikle çadırı devirecek bir heyelan veya depreme yol açacak ve benim çıplak görünmemle sonuçlanacak türden bir durum."

"Heyelan veya depremin en kötü yanı, senin çıplak halini kazara görmemse," diye cevaplar, ceketini ve pantolonunu çadırın arkasına atarak, "son on yılda gerçekten kötüye gitmiş olmalısın."

Gülüyorum. Sanırım haklı.

Sırılsıklam olan çoraplarımı çıkarıp rahat bir nefes alıyorum. Ardından iç çamaşırımı, sütyenimi ve külotumu çıkarıyorum. "Bugün giydiğim her şey çöpe gitti," diyorum, vücudumu havluyla kurularken.

"Yedek giysiler getirdin, değil mi?"

Arkamda bir hareket duyuyorum ve bakmadığından emin olmak için arkama bakıyorum... O bakmıyor, ama ben bakıyorum ve o yüzde yüz çıplak, çantasını karıştıırken dizlerinin üzerine çökmüş durumda.

Bir an için sadece bakakalıyorum. Onda... hayatımda gördüğüm en mükemmel geniş omuzlar, heykel gibi bir sırt ve dar bir bel var, ve hayatımda gördüğüm en mükemmel popo. Tanrım.

Hızla başka yere bakıp kurulanmaya devam ediyorum. Nefesim çok hızlı. Muhtemelen rakımdan dolayıdır.

"Az önce bakıyor muydun?" diye suçlayarak gülüyor.

"Keşke benim bakacak kadar ilginç olsaydın," diye mümkün olduğunca küstah bir sesle cevap veriyorum.

"Dövmen olduğunu bilmiyordum," diye cevapladı.

"Baktın," diyorum, süveterimi çıplak göğsüme tutarak omzumun üzerinden ona bakmak için dönerek. Hâlâ çok çekici bir şekilde çıplak. Tanrım, o kalçalar.

"Sen de öyleydin," diye cevaplar. "*Hala* öylesin. Sesinin ne kadar yakın olduğundan anlayabiliyorum."

Hızla arkanı dönerim. "Evet, ama benimki kazaydı." "O

kaza çok uzun sürdü," diye cevaplar. Evet, *öyleydi*.

Kuru çoraplarımı giydim. "Manzara o kadar sıkıcıydı ki, aklım başka yerlere gitti."

Sanki benim palavra attığımı biliyormuş gibi gülüyor. Ki, tabii ki, öyle.

İkimiz de giyinince uyku tulumlarımıza giriyoruz. Yağmur çadırı dövmeye devam ediyor ama içeride sıcak ve kurudur ve ben... aslında onun burada olması umurumda değil.

Telefonunu açıyor. "Yapacak bir şey getirdin mi?"

Çantama tekrar uzanırken içimden bir iç çekiyorum. "Bir kitap getirdim." Bu yolculukta *The Future of Publishing* kitabını okumaya zorlamak, evden ayrılırken, sadece sağlıklı atıştırmalıklar getirmek gibi harika bir fikir gibi görünüyordu.

Fark etmediğim şey, yürüyüş, rakım, hava durumu ve uyku koşullarının bir araya gelerek tüm irademi benden alacağıydı. Protein barlarım ve sıkıcı kitabım şimdi en kötü türden bir ceza, ödüksüz bir günün sonunda güzel bir kırbaçlama gibi geliyor.

"Vay canına," diyor. "Bunu okumak istemezsin."

"Sorumlu davranmaya çalışıyordum. Döndükten bir hafta sonra finans ekibine katılacağım."

"Bu senin için bir tema gibi görünüyor." Telefonunu aramıza koydu. "Buraya gel. Birkaç dizi indirdim."

"Paylaşmak zorunda değilsin. Önceden plan yapmayan aptal bendim."

"Hakkımda düşündüğünün aksine," diyor, "paylaşmaktan çekinmiyorum." paylaşmaktan rahatsız değilim." Bir an için bakışlarımız kesişti ve o güldü. "Nedense bu, istediğimden daha müstehcen çıktı. Sadece telefonumdan izlemenden rahatsız olmadığımı kastetmiştim."

İsteksizce, yüzümde bir gülümseme belirir ve uyku tulumumu onun tulumuna yaklaştırırım, böylece *30 Rock*'ı birlikte izleyebiliriz.

"Bu aslında en sevdiğim dizi," diye itiraf ediyorum.

Bana tekrar bakıyor. "Nedense bu beni şaşırtmadı."

"Neden? Ana karakter biraz kötü ve alaycı olduğu için mi?"

"Hayır, Kitten," diye yumuşak bir gülümsemeyle cevap veriyor, "çünkü bu benim de en sevdiğim dizi

."

İKİ SAAT SONRA, akşam yemeği zili çalar ve geri kalan kıyafetlerimizi giyip yemek çadırına doğru yola çıkarız.

Akşam yemeği günün en hareketli zamanıdır, hepimiz tırmanışı başarıyla tamamlamanın rahatlığıyla neşeliyiz ve normal şartlarda olabileceğimiz kadar temkinli davranamayacak kadar yorgunuz.

Konular, önümüzdeki günlerden, evdeki hayatla ilgili tuhaf kişisel hikayelere kadar çeşitlilik gösteriyor. Zaten, bu insanlar hakkında iş arkadaşlarım hakkında bilmediğim şeyler ve muhtemelen bilmemem gereken şeyler biliyorum: Leah'ın bir keresinde kuzeniyle yattığını - ikisi de sarhoştı ve karanlıktı; Miller'ın kız kardeşinin bir keresinde bir adamı rahipliği bırakmaya ikna edip sonra onu terk ettiğini; Stacy'nin bir keresinde arabasıyla bir yayaya çarptığını. Onlara, sevgili ama tamamen pislik üvey kardeşim Charlie'nin bir keresinde bir kızla ve onun annesiyle aynı anda çıktığını söyledim.

Bu gece Stacy, Maddie'nin küçükken şarkıcı olmak istediğini ve ona müzik kulağı olmadığını söyleyemediklerini anlatıyor.

Maddie gözlerini devirdi. "Bunu herkesle paylaştığın için teşekkürler anne. Ve sanırım ben de aktris olmak istiyordum."

"Hollywood'a aktris olmak için giden bir kız tanıyorum," diyor Leah neşeyle, "ama sonunda seks işçisi oldu. Sonra HIV'e yakalandı. Şimdi ne yaptığını bilmiyorum."

Buna güler ama kimse ona katılmaz. "Sen küçükken ne olmak istiyordun, Kit?" diye sorar Stacy, garip sessizliği doldurmak için.

Gülümsemem titrer. Şarkıcı ya da aktris olmak istemiyordum. Şans değil, sadece zeka ve azim gerektiren bir şey yapmak istiyordum, yani bahanem yok.

En eski anılarımdan beri doktor olmak istemişimdir, ama bunu onlara söylersem, biri "*Neden tıp fakültesine gitmedin?*" diye soracaktır ve o zaman ben de "*Gittim*" diye cevap vermek zorunda kalacağım. Bu, hiç girmek istemediğim acı verici bir konuşma olur.

"Şarkıcı" diyorum onlara.

Miller kaşlarını kaldırır. Sanırım bunun yalan olduğunu biliyor. Umarım neden yalan söylediğimi sormaz.

Çadıra döndüğümüzde ceketlerimizi ve pantolonlarımızı çıkarıp Miller'ın çadırın içinden geçirmeyi başardığı geçici bir çamaşır ipine asıyoruz.

"Tekrar tamamen soyunmana gerek yok mu?" diye sorar Miller, ben uyku tulumuma girerken.

"Eminim." Ona kaşlarımı çatarak, alt dudağımı ısırıyorum. "Hey, geri döndüğünde, bunlardan hiç bahsetmez misin?"

Yastığını ikiye katlar ve bana doğru döner, kaşlarını kaldırır ve gülümsemesini bastıramaz. "Beni çıplak görmek için bu kadar çaresiz olduğun gerçeğini mi kastediyorsun?"

"Evet, çoğunlukla onu," diye kuru bir şekilde cevap veriyorum. "Blake çılgın bir kıskanç değil, ama... bu hiç de iyi gelmez."

"Ah, evet, *Blake*. Bu sözde nişan tam olarak ne zaman gerçekleşecek?"

Gözlerimi kısarım. "Onun adını espri gibi söylemeyi bırak. Onu tanımıyorsun bile."

"Aslında onu tanıyorum," diyor. "Andover'da benden bir yıl gerideydi."

Bunu fark etmem gerekirdi, daha önce anlamadığım için biraz utanıyorum. "Yani sesindeki hoşnutsuzluk, on beş yıl önce lise öğrencisiyken onun hakkında edindiğin izlenimlerden mi kaynaklanıyor? Bu mantıklı görünüyor."

Sırt üstü yatıp çadırın tavanına bakıyor. "Blake'i sevmiyorum değil. İyi bir adam ve hatırladığım kadarıyla üniversitede lakros oynamış, yani senin eksikliğini duyduğun koordinasyonu gelecekteki çocuklarına kazandırabilir."

Ona parmak hareketi yaparken gülümsememek için kendimi zor tutuyorum.

"Onun *adını* söylediğinde kesinlikle konuşuyorsun."

"Onu senin için sevdiğimi bilmiyorum, baban da öyle. Senin yerleşmek istediğini söylüyor."

Gözlerimi devirdim. "Evet, üçüncü evliliğini bitiren bir adamdan seçimlerim hakkında kesinlikle tavsiye alalım."

Miller gülerek saçlarını eliyle taradı, ama sesi pek de mutlu değildi. "Vay canına. Söylenenlere itiraz edeceğini sanmıştım, söyleyen kişinin niteliklerine değil. Biliyorsun, bu yolculuğa başlayalı dört gün oldu ve sen Blake'den bir kez bile *gönüllü olarak* bahsetmedin."

"Bahsetmem mi gerekiyordu? "Hey Miller, yürüyüş yaparken sana seksi erkek arkadaşından bahsedeyim mi?" diye mi demem gerekiyordu?"

"Hayır. Ayrıca o kadar da seksi değil. Ama sevdiğin kişi etrafta yokken onun hakkında konuşmak insan doğasında var. Gittiğin bir geziden ya da onun söylediği komik bir şeyden bahsetmek gibi."

Kaşlarımı çattım. Blake ile yaptığım gezilerden bahsetmiştim. Maddie ile Anguilla hakkında uzun uzun konuşmuştum. Blake'den bahsetmemiştim çünkü ilginç olan o değildi... ama bunu yüksek sesle söylemek durumumu düzeltmeye yardımcı olmayacaktı.

"Özellikle heyecan verici bir hayatım yok," diyorum ona. "Sorun bu, Blake değil. Konuşacak bir şeyim yok."

"*Elite* dergisinin editörüyle Paris Moda Haftası'na katılmadın mı?" diye soruyor. "Geçen yıl St Barth'ta bir grup Oscar ödüllüyle poz veren sen değil miydin?"

Fotoğraf için poz vermenin mutlaka heyecan verici olduğunu söylemek istiyorum, ama asıl mesele, evet, görünüşte inanılmaz heyecan verici bir hayat sürdürdüğüm gerçeği.

Öyleyse neden benim için heyecan verici değil?

"Hayatın çoğu insana kıyasla oldukça iyi, Kit. O adama deli olsaydın, o da bunun bir parçası olurdu."

Tenteyi sallayan bir rüzgar esintisiyle tavana astığımız fener sallanıyor. Ona bakarak bir cevap oluşturun. "Bak, burada zaman faktörü var. Ben çocuk istiyorum, ama Maren'in sorunları var, bu yüzden benim de olabilir. Ve birine deli gibi aşık olmak daha iyi bir sonuca yol açmıyor. Ailem bunun güzel bir örneği."

Bana doğru yuvarlanıyor, artık hiç gülümsemiyor. Kaşlarının arasında endişeli bir çizgi var. "Bu, başarı şansının hesaplandığı matematiksel bir denklemden daha fazlası, Kit. Yani, hiç birine o kadar deli gibi aşık oldun ki, dünyanın geri kalanı onun yanında soluk kalmış gibi hissettin mi?"

Oldum, ve sorun da bu. Birine o kadar deli gibi aşık oldum ki, dünya onun yanında soluk kalıyordu ve soluk kalmaya devam etti. Bıktım artık.

Bunu tekrar bulacağımı ummak. "Evet, ama o bitti ve ben avlanmaktan yoruldum."

Işığın kapatmak için uzanırken yüzü yumuşak bir ifadeyle "Ben olsam bu kadar çabuk pes etmezdim, Kit."

"^{Lütfen} bana erken bitirdiğini ve şu anda uçağa bindiğini ^{söyle,}" dedi Rob, onu aradığımda.

Tıp fakültesinin ikinci yılındaydım ve final sınavlarına hazırlanıyordum. İsviçre'de geçireceğimiz bir aylık araba yolculuğu, o hafta hayatımın tek parlak noktasıydı. "Hayır, bebeğim. Tıp fakültesi öyle işlemiyor. Ama üç sınavı geçtim, bir tane kaldı."

Arkasında, kulakları sağır eden bir gürültü vardı. Orada erkekler gezisindeydi, ama duyduğum neşeli çığlıklar kadındı. Bu, ruh halimi biraz bozdu. Rob'un onlardan biriyle birlikte olacağından endişelendiğim için değil, sadece... artık sadece erkeklerin gezisi olmadığı için, bu gezinin bir parçası olmamak daha zordu. "Orası çok gürültülü."

O iç geçirdi. "Evet, parti tam gaz devam ediyor. Buraya gelmeni sabırsızlıkla bekliyorum."

Onu hiç böyle umutsuz bir şekilde iç çekişini duymamıştım, ama sanırım annemle ilk tanıştığında buna çok yaklaştı. Ve o Chamonix'deydi, en iyi arkadaşlarıyla kayak yapıyordu - çok mutlu olması gerekirdi.

"Ne oluyor?" diye sordum. "Hayatının en güzel anlarını yaşıyor olacağını sanıyordum."

"Bilmiyorum. Sadece yorgunum. Bu sabah birkaç iyi kayak yaptım ve o zamandan beri tembellik ediyorum."

Onun tarafında bir itişme ve bağırışmalar oldu, sonra telefona yeni bir ses geldi. "Erkek arkadaşın saçmalıyor," dedi çocukluk arkadaşı Sam. "Bu çocuk pistler açıldığından beri deli gibi kayak yapıyor."

Rob telefonu geri aldı. "Tamam, haklı olabilir. Ama neyse, seni görmek için sabırsızlanıyorum."

"Bir içkiye ihtiyacın var, orospu çocuğu!" diye bağırdı Sam.

"Cumartesi gününe kadar iyice dinlen, seni uyarmak istiyorum," dedim. "Senin için planlarım var."

Bahar tatilinden beri birbirimizi görmemiştik. İsviçre'nin yarısını bir otel odasında geireceğimize emindim ve bu benim için sorun değildi. "Köşeyi dönmeme izin ver," dedi. "*Bu planların ayrıntılarını duymak istiyorum.*"

Gölerek, "Senin aptal arkadaşlarından bir oda uzakta seninle telefon seksiyapmayacağım ve şimdi bir çalışma grubuna katılacağım. Git içkilerini iç" dedim.

"Peki. alışmana izin vereceğim, ama sadece önümüzdeki ay boyunca tamamen benim olacağın için."

Üç yıl önceydi ama onun "*tamamen benim*" dediğini duyduğumdaki heyecanı hala hatırlıyorum. Birini bu kadar çok istediğimi ve uzun bir günün ardından onunla geçireceğim dört haftanın yumuşak bir yatak gibi önümde uzandığını hala hatırlıyorum.

Gözlerim kapanırken, son birkaç yıldır eksik olan şeyin heyecan olmadığını anlıyorum.

Umuttu.

KIT

12.800 fit'ten 13.600 fit'e

Sabah porter bizi uyandırdığında yağmur artık yağmıyor.

Miller lambayı yakarken, içimden yüksek sesle inlemek gelse de ona teşekkür ettim.

Çadırın içi yine buz tutmuştu, ama çadır hiç eğilmiyordu. Şüpheli görünme riskini göze alarak, Miller'ın çadırı eğilirken benim çadırımın buzun ağırlığını bu kadar kolayca neden taşıyabildiğini anlamıyorum.

Neyse. Karanlıkta yanımda, ağır ve sağlam bir şekilde durduğunu hissetmek hoşuma gitmişti. Garip bir şekilde rahatlatıcıydı, ama bunu asla yüksek sesle söylemeyeceğim.

"Uyan, Kitten," diyor.

Ugh. O takma ad.

"Bir saniye," diye cevap veriyorum. "Dağdan aşağı taşınmak için hangi semptomları taklit etmem gerektiğini bulmaya çalışıyorum."

Gülüyor. "Bunu yaparsan Gerald'ın ne kadar çok konuşacağını bir düşün."

Yorganımı atıyorum. "Motivasyon konuşman için teşekkürler. Hadi Barranco Duvarı'nı alt edelim."

Uyuduğumuz yünlü giysilerin üzerine birkaç kat daha giyinip, ekipmanlarımızı yeniden toplayıp yemek çadırına gidiyoruz. Bugün ortalık gergin ve bunun nedenini anlıyorum: yağmur durduğu için duvarı net bir şekilde görebiliyoruz ve buradan bakıldığında sanki bir uçurumu tırmanacakmışız gibi görünüyor.

"Aranızdan biri kesinlikle başaramayacak," diyor Gerald, bana başını sallayarak. "Duvar çok zor." Genelde palavra atan biridir, ama yolculuktan önce duvar hakkında bir şeyler duymuştum, bu yüzden bu seferlik haklı olabileceğinden endişeleniyorum.

Kahvemi yudumluyorum ve muhtemelen yemeyeceğim yumurtaları kaşıklıyorum — rakım ve gerginlik iştahımı kaçırmış durumda.

"Daha fazla, Kit," diyor Miller sessizce, kızarmış ekmeği bana doğru kaydırarak.

"Senin taşıdığın tüm atıştırma malzemelerini yemeyi planlıyordum," diye cevap veriyorum.

"Evet, benim de endişelendiğim şey bu," diyor, ama gülümsemesi — utangaç gamzesi hayat buluyor — muhtemelen bana izin vereceğini gösteriyor.

"Lütfen bugün dikkatli olun," diyor Stacy çocuklarına.

"O kadar da kötü olmayacak anne," diyor Alex. Bana gülümsüyor, ama erkek arkadaşım olduğunu öğrendiğinden beri aramızdaki ilişki kesinlikle farklı. Ya da belki de Miller'ın çadırının gerçekten kırıldığına kimse inanmadığı için farklıdır.

"Orada öpüşme duvarı denen bir bölüm var," diye cevaplar Stacy. "Neden biliyor musun? Çünkü patika o kadar dar ki, kenardan düşmemek için duvara öpüşmek zorundasın."

Midem düğümlenir ve aradığım yüz Miller'ın yüzüdür. Onun yüzünün benim için kalabalığın içindeki yüz, referans noktası, beni rahatlatan şey olmasını hiç istemedim, ama öyle ve burada, sahip olduğum tek şey o.

"*Her şey yoluna girecek*," diyor dudaklarını hareket ettirerek, gözleri benimkilere kilitlenmiş. O bakış, "*Sana zarar gelmesine izin vermeyeceğim*" diyor ve ben ona inanıyorum.

Miller ve Blake'in farkı budur: Miller çok az konuşur ve söylediği her kelimenin arkasında durur, Blake ise en ufak bir inancı olmayan şeyleri söyleme eğilimindedir. Her yemeğin şimdiye kadarki en iyi yemek olduğunu, en sevdiğiniz komedyen, film veya sporun kendisinininkiyle aynı olduğunu söyler. Ona hayalinizdeki yerin Botswana, Bolivya veya Butan olduğunu söyleyin, o da orayı ziyaret etmek için can attığını söyleyecektir.

Bu yalan sayılmaz, daha çok hoşgörü ve coşku sayılır, ama yalnız kaldığımızda ona inanmak biraz zorlaşır. Beni ne kadar sevdiğini söylerken, aynı zamanda maçı da izliyor. Ne kadar güzel olduğumu söylerken, aslında beni yatağa atmaya çalışıyor ya da bunu söylerken bana bakmıyor bile.

Miller bunları söyleseydi, etkisi farklı olurdu. Söylerken gözlerinize bakardı. Sözleri o kadar derine işlerdi ki, kemiklerinize kadar işlerdi.

Bu düşünce midemi hem hoş hem de hoş olmayan bir şekilde altüst ediyor. Kimsenin beni o kadar çok sevmesini istemiyorum çünkü ben de kimseyi o kadar çok sevmek istemiyorum.

Ama Tanrım, bir parçam bunu istemesini diliyor.

Çadırımıza dönüp sırt çantalarımızı alıp yola çıkıyoruz. Gerald, her zamanki gibi, önümüzde koşarak ilerliyor. Leah artık ona yetişmeye çalışmıyor, onu suçlamıyorum. Onun yerinde olsam ben *de* ona yetişmeye *çalışmazdım*.

Bugün Miller yanımda kalıyor. Bunun gerçekten orada olmak istediği için mi, yoksa duvarı tırmanmamdan endişelendiği için mi olduğunu bilmiyorum, ama artık umurumda değil. Taşıyıcıları seviyorum, Arnault'ları seviyorum, Leah şarkı söylemediği veya sahte sağlık tavsiyeleri vermediği sürece onu da seviyorum, ama Miller konuşmak için en sevdiğim kişi.

O yanımda olduğunda kendimi bir dereceye kadar rahat hissediyorum. Sanki işler ters gitse bile, o yanımda olduğu sürece her şey yolunda gibi *hissediyorum*. Muhtemelen bu durum beni daha fazla rahatsız etmeliydi, ama üç gün sonra her şey bitecek. Blake, bir arkadaşımın varlığından rahatlık duymamı kıskanmazdı, o arkadaşım çok çekici ve muhtemelen bekar bir erkek olsa bile.

"Neden bu geziye çıkmaya karar verdin?" diye soruyorum, duvara gittikçe yaklaşırken. Hava serin ve kayalık zemin nispeten düz, ama parlak güneşin altında şimdiden terlemeye başladım.

Omzunu silkiyor. "Bir şeyim var. Altı ay kuralı. Her altı ayda bir, gerçekten zor bir şey yapmam gerekiyor, yapabileceğimden bile emin olmadığım bir şey."

Gülüyorum. "Bu... gereksiz gibi geliyor."

Bana gülümsüyor, ama gülümsemesi çabucak kayboluyor. "Hayatlarımız çok kolay. İnsanlar sürekli tehlikeye karşı tetikte olarak evrimleşti... Hayatın bizimki gibi nispeten tehlikesiz olduğunda, endişelenecek bir şey bulmaya başlıyorsun."

Suyumdan bir yudum alıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Birisi bir blok boyunca arkamda yürüyor ve ben kavga etmeye hazırlanmaya başlıyorum," diyor, güneşi engellemek için beyzbol şapkasını düzeltiyor. "Bir projede bir şeyler ters gidiyor ve ben her şeyin nasıl mahvolabileceğini hayal etmeye başlıyorum, ya da bir uçuş rötar yapıyor ve ben iptal olacağından endişeleniyorum."

Bu akıllıca geliyor. İşler ters gittiğinde hazırlıklı olmanızı sağlayan şey, önceden endişelenmektir. "Bunun nesi yanlış?"

"Sorun şu ki," diyor, "modern hayat tamamen bu küçük, anlamsız anlardan oluşuyor. Bunu kapatabilmen gerekir. Uyanık olman gerekmeyen zamanların olması gerekir. Ancak tüm bu anlamsız saçmalıklar bir tehlike oluşturduğunda, bu asla tehlikeden kurtulamadığın anlamına gelir. Eve gittiğinde ne demek istediğimi anlayacaksın. Kısa bir süre için, bunların hiçbirisi seni rahatsız etmeyecek."

Onun söylediklerinin benim için geçerli olmadığını söylemek istiyorum, ama belki de geçerlidir? Evde aptalca şeylerden *hep* endişe duyuyorum ve buraya gelirken de yol boyunca endişelendim — tişörtümdeki şarap lekesi, valizimin

kilitlenmemesi, yabancı bir hükümetin uyku haplarımı benden almaya çalışması gibi.

O lüks çadırla ilgili endişelerim bile şimdi saçma geliyor. O kapılı kampta silahlı muhafızlar devriye geziyordu. Oldukça güvendedik.

"Peki, önümüzdeki altı ay için planın ne?" diye soruyorum, o beni küçük bir kayanın etrafından geçirirken.

"Haziran ayında Everest'in zirvesine tırmanmaya çalışacağım," diyor. "Buradaki iklimlendirme bunun için faydalı olur diye düşündüm."

Göğsüm sıkışıyor. "Everest... Ciddi misin? Bu teknik bir şey değil mi? Buz tırmanışı falan?"

O da başını sallar ve beni, o olmasaydı kesinlikle takılıp düşeceğim bir kayanın etrafından geçirir. "Oldukça fazla deneyimim var. Becerim olduğunu düşünüyorum ama çoğu hava koşullarına bağlı bir şans oyunu. Asıl mesele de bu: bir şeyi başarabileceğini gerçekten bilememenin doğasında var olan tehlike."

Orada, pek çok insanın hayatını kaybetmesine neden olan bir şeyi denerkenki görüntüsü nefesimi kesiyor.

"Bütün bu gezileri tek başına mı yapıyorsun?" diye soruyorum. "Yani... bunu bir kız arkadaşınla ya da başka biriyle yapmak istemedin mi?"

Dudaklarını ısırarak gülümsüyor. Gamzesi beliriyor. "Bu, bekar mıyım diye sormak için kullandığın bir yöntem mi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Keşke. Kız kardeşim şu anda mutlu bir evliliği var. Sen bu fırsatı inanılmaz bir şekilde kaçırdın."

Sanki beklediği cevap bu değilmiş gibi gözlerini kırıştırır. Belki de bunun bir yalan olduğunu düşünüyordur, ki öyledir.

"Böyle bir yolculuk," diye cevaplar bir dakika sonra, "ya da Everest... bu, çoğu arkadaşımın yapmak istemediği türden bir şey. Çıktığım kadınların çoğu da bunu istemezdi, ama bu aynı zamanda büyük bir taahhüt. Bir kadından altı ay sonra hala onunla birlikte olacağından emin olmadıkça, altı ay sonra bir şey planlamasını istemezsin, ve ben asla emin olamam."

"İşte bu yüzden," diyorum, onu işaret ederek, "artık bekar olmadığım için rahatladım."

"Erkeklerin seni Everest'e davet etmemelerinden bıktın mı?"

Gülüyorum. "Hayır. Benim yaşımdaki erkeklerin elli yaşına ve ötesine kadar bir sürü kadınla yatmak istemesinden bıktım. Sonunda hepiniz Gerald'a dönüşüyorsunuz."

Bir kayadan diğesine atlıyorum ve kolu beni dengede tutmak için uzanıyor. "Ben Gerald'a dönüşmüyorum ve bir sürü kadın istemiyorum. Sadece eve dönmek için sabırsızlanacağım birini bulmak istiyorum."

Sesindeki düşük mırıldanma, kolumdaki o elin sabitliği, midemdeki kasları sıkılaştırıyor. Miller West'in eve dönmek isteyeceği kız olmak oldukça büyülü olurdu. Birinin eve dönmesini iple çekmek de oldukça büyülü olurdu.

Ve Blake ile yaşadığım onca şeye rağmen... bende bu yok.

Duvara neredeyse vardık. Yakından bakınca, uzaktan görüldüğünden biraz daha az dik görünüyordu. Kayalar, maksimum hasar verecek şekilde oyulmuş gibi görünüyordu, pürüzsüz ve köşeli, her şey ters giderse tutunacak neredeyse hiç bitki örtüsü veya tutunma yeri yoktu. "Hemen arkanda olacağım, Kit," dedi Miller. "Endişelenme."

Kafamı sallıyorum. "Aslında," diye fısıldıyorum, "Maddie'nin arkasında kalabilir misin?"

Kaşlarını kaldırır. "Babası ve kardeşi ona göz kulak olabilir." "Epilepsi can be impacted by altitude. We're ascending pretty önemli ölçüde yükseliyoruz... Onları telaşlandırmak istemedim, ama burada neler olabileceğinden korkuyorum ve onlar onun nöbet geçireceğini beklemiyorlar."

Bana bakıyor. "Bu yüzden bu kadar endişelisin. Bu yüzden herkesin oksijen seviyelerini ezberliyorsun."

Omuz silkiyorum. "Onu gözetler misin? Ben iyiyim. Yani, koordinasyon bozukluğu ile doğmuş olmam dışında."

"Tabii, Kitten," diyor nazikçe.

Kaya tırmanışı düşündüğüm kadar zor değil, ama büyük sırt çantası hiç yardımcı olmuyor. Miller çoğunlukla Maddie'nin arkasında kalıyor, ama bir ara arkama gelip beni bir kayanın üzerine çıkarmama yardım ediyor.

Ona teşekkür ediyorum ve yoluma devam ederken, avucunun hala kıcımda olduğunu hissetmiyormuş gibi davranıyorum.

Tırmanırken pek konuşmuyoruz, çünkü hepimiz tek sıra halinde ve konsantre olmuş durumdayız. Ara sıra ona bakıyorum. Bana başını sallıyor ve "Harika gidiyorsun," diyor.

Onunla Everest'e gidebileceğim paralel bir evren var mı? Benim dünyamdaki herkesi üzme ve Maren ile Blake bunu bir ihanet olarak görmese? Orada sadece bir arkadaş olarak bulunurdum — yüksekliğin ona zarar vermediğinden ve aptalca kararlar almadığından emin olmak için —

ama Maren ne kadar evli olursa olsun, Miller ile arkadaşlık kurmak bile ona bir tokat gibi gelirdi — en kötü türden bir sadakatsizlik.

Öpüşme duvarını geçiyoruz, ki bu kulağa geldiği kadar korkutucu değil, ve sonunda zirveye tırmanış dışında yolculuğun en ürkütücü kısmını geride bırakıyoruz. Herkes alkışlıyor. Leah ve Gerald özensiz bir şekilde Fransız öpücüğü

— midem bulanıyor. Arnault'lar birbirlerine sarılırlar.

Keşke Miller'a sarılabilseydim, ama bu tuhaf olurdu. O, kolunu omuzlarıma atar ve sanki onun küçük kız kardeşiymişim gibi bana hızlıca sarılır.

Bu yeterli değil.

Öğle yemeğinde Karanga Kampı'na ^{varıyoruz}, bizim için erken bir saat. Manzara muhteşem ama hava çok soğuk ve rüzgarlı, manzaranın tadını çıkaramıyoruz. Kuru giysiler giyiniyoruz. Bu sefer yağmur yağmadığı için Miller bana biraz mahremiyet tanıyor, ama bunu "*çok heyecanlanmamam*" için yaptığını söylüyor.

Öğleden sonrasını uyku tulumlarımızda, onun telefonunda 30 Rock izleyerek geçiriyoruz. Ve ben tüm bu süre boyunca, telefonu kapatıp sadece konuşabilmeyi diliyorum. Hamptons'ı neden öyle terk ettiğini bilmek istiyorum. Neden kız kardeşimle ciddi bir ilişki kurmayı hiç düşünmediğini ve ciddi bir ilişki kurduğu başka biri olup olmadığını bilmek istiyorum. Bunlar muhtemelen sormamam gereken sorular.

"Neden babanın şirketine katılmadın?" diye soruyorum ve diziyi duraklatmak için uzanıyorum. Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıyor. "Yani, neden o kadar acı çekip sonra diplomanı kullanmıyorsun? Hukuk fakültesinin herkesin söylediği kadar kolay bir şey olmadığını varsayıyorum."

Sessizce güldü. "İnsanların bunu çocuk oyuncağı olarak gördüğünü bilmiyordum."

Gülümsüyorum. "Belki de öyle değildir. Ama baban sana derslere gitmemen için bir stadyum yaptırdı."

"Aynen öyle. İnsan kaçakçılarını savunarak kazandığı parayla." Omuz silkiyor. "Hukuk fakültesine yanlış nedenlerle gittim ve ikinci yılının ortasında şirketi kurmak için bıraktım."

Başımı yastığa dayayıp kıvrılıyorum. Hukuk fakültesini bıraktığını hiç bilmiyordum. "Ne gibi nedenlerle? Para sevgisi mi?"

Gülümser. "Hayır, hala parayı seviyorum. Ama şöyle bir deyim var: üç kuşakta yoksulluktan yoksulluğa. Bilirsin, çok fakir bir atası kendini paralamış, ama birkaç nesil sonra torunları her şeyi hazır bulmaya o kadar alışmışlar ki, çalışmak zorunda olmadıklarını düşünüp saçma sapan şeyler yapıyorlar. Avukat olmak istemedim, ama o çocuk da olmak istemedim. Yirmili yaşlarımı amaçsızca geçirmek istemedim."

Gülüyorum. "İnanılmaz ve muhtemelen çok karlı bir uygulama yaratmayı 'saçma sapan şeyler' olarak görür müyüm, emin değilim."

Uzanıp bana bakar. "Dikkatli ol, Kitten. Bu neredeyse bir iltifat gibi geldi."

"Doğru. Ve uygulamaya henüz bakmadım. Eminim berbat bir şeydir."

Yine güldü. "İşte hatırladığım Kit bu. Sadece bir alternatif bulana kadar bekliyordum ve sonra yaz boyunca babamın şirketinde çalışırken bu çocuk velayet davası geldi. Anne çocuklarını dağlara götürmüş ve içlerinden biri arı sokmuş ve alerjik reaksiyon göstermiş, ama doktor bulacak yer bilmiyordu. Bunun ne kadar korkunç olacağını düşündüm. Bu bilgiyi bulmanın kolay bir yolu olmadığına inanamıyordum."

Bunu anlatırken yüzü canlandı, gözleri parladı.

Ne kadar zıt yollar izlemişiz. O, riskleri göze alarak, kendisini mutlu edecek bir şey bulmak için bildiği her şeyden kopmuştu.

Ben ise, beni zaten mutlu eden şeyi, hiçbir sebep yokken bıraktım.

AKŞAM YEMEĞİ yine güveç ve kebab. Yüksek rakım iştahımı kaçırıyor, dört gün boyunca aynı şeyi yemek de öyle.

Çadırımıza girerken Miller, "Neredeyse hiçbir şey yemedin" diyor. "Bir sonraki kampta Chipotle veya McDonald's için yer ayırıyorum."

Gülümsüyor ve çantasına uzanıyor. "Ne getirdim tahmin et," diyor ve bir kutu Raisinets'i başımın üzerinde sallıyor.

İnliyorum. "En sevdiğim şey. Nereden bildin?"

Gözlerini kaçırıyor. "Sadece on yıl önceydi. Her şeyi unutmadım."

"Paylaşacak mısın?" diye soruyorum.

"Bunun için çalışman gerekecek," diyor, sözcükleri dudaklarından inkar edilemez bir şekilde cinsel bir şekilde çıkarıyor.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıtırırım ve o güler. "Hayır, senden kendini satmanı istemiyorum. Sadece bir soruyu cevapla."

Kaşlarımı çattım, aniden temkinli oldum. Bana sormasını kesinlikle istemediğim sorular var. Aslında, kendime sorduğumda bile cevaplamayacağım sorular var. "Ne?"

"Blake'den önce deli gibi aşık olduğun adam. Ne oldu?"

Bir an hareketsiz kalırım, sonra uyku tulumumun üzerine uzanırım. "Onunla mesajlaşarak ayrıldığımı söylememi mi umuyorsun?"

Kafasını sallar. "Bence öyle bitmedi, yoksa bu kadar üzülmezdin."

Hayır, sanırım olmazdım.

"O öldü," diye cevapladım. "Ve bunu gerçekten konuşmak istemiyorum. Raisinets'lerini alabilirsin."

Onları uyku tulumumun üzerine koyar. "Hayır," der yumuşak bir sesle. "Onları hak ettin."

KIT

13.600 fit ila 16.000 fit

"Günaydın," diyor Joseph, karanlıkta çadırımıza vurarak. "Günaydın," diye cevaplıyor Miller kibarca.

"Siktir," diye fısıldarım, her zamanki gibi huysuzca.

Dün gece inanılmaz kötü uyudum. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Bunun nedeni rakım mıydı yoksa sadece gerginlik miydi, emin değilim, çünkü bugün esasen *büyük gün*. Sabahı tırmanarak geçireceğiz. Bu rotadaki çoğu insanın kaldığı Barufu Kampı'nı geçip, zirveye 90 dakika daha yakın olan Kosovo'ya devam edeceğiz.

Kosova'da akşam yemeğinden sonra birkaç saat uyumamız gerekiyor — şüphesiz çok gergin olacağım — ve sonra gece yarısı zirveye tırmanmaya başlayacağız. Bu da, tekrar düzgün bir gece uykusu çekmeden önce yaklaşık on iki saat tırmanıp birkaç saat ineceğim anlamına geliyor.

Miller lambayı yakıyor. "İyi misin?" diye soruyor, yüzümü inceleyerek, endişeli bir şekilde dudaklarını büzmüş, kaşları çatılmış.

"Harika," diyorum zoraki bir gülümsemeyle. O da iç geçiriyor. "Ben de uyuyamadım."

Yüzümü ellerimle kapattım. "Nasıl bütün gün tırmanıp, gece yarısı altı ya da yedi saat daha tırmanacağız?"

Bana dirsek atar. "Çünkü yapmazsak Gerald ağzını açar."

Gülümsemeye başlayarak başımı kaldırıyorum. "Gerald gibi biri olmayanlar ne olacak acaba?"

O sırtıyor. "Gerald, hepsinin sedyeyle aşağı indirildiğini söylediler."

Gülüyorum ve uyku tulumumdan çıkıyorum. "Sen benden çok daha iyi bir çadır arkadaşısn," diyorum, polarımı giyerken. "Senin tavrın daha iyi."

Pantolonunu giymeye başlar. "Bu, tanıştığımızdan beri bana söylediğin ilk iltifat."

"Övgü olduğunu sanmıyorum," diye cevap veriyorum. "Çok şikayet ederim. Çıtayı oldukça düşük tutuyorum."

Saçımın bir tutamını çeker. "Senin sızlanmalarını seviyorum, Kitten."
Gözlerimi kısarım. "O lakap hakkında ne düşündüğümü biliyorsun."

"Sen bunu hak ettin. Tırmalıyorsun, tırmalıyorsun, tırmalıyorsun, ama bu sinir bozucu olmaktan çok sevimli."

Çadırdan çıkarken gülümsememek için kendimi zor tutuyorum, ama aslında gülümsemem gerekmiyor. Ona karşı hissettiğim sevgi, olması gerektiği gibi kardeşçe bir sevgi değil.

"BUGÜN, sandığından çok daha zor olacak," diyor Gerald kahvaltıda. "En zor günümüz olacak."

Adam gözlerini devirir. "Son iki gündür bunu söylüyorsun."

"Her yolculukta sedyeyle taşınan biri oluyor," diyor, bana keskin bir bakış atarak. "Aranızdan birinin başaramayacağını garanti ederim."

"Gerald," diyor Miller, etini çatalla dürterek, "Kit'e bir kez daha böyle bir yorum yaparsan, sedyeyle taşınan kişi *sen* olursun."

Çadırdan tam bir sessizlik olur, herkesin gözleri fal taşı gibi açılır. Alex sessizce güler ve annesi ona sert bir bakış atar. Sanırım çoğu insan Miller'ın tehditlere başvurmaması gerektiğini, bir takım gibi çalışmamız gerektiğini söylerdi.

Blake bunu görmezden gelirdi, ama ben Miller'ın yöntemini daha çok beğeniyorum.

"Kim olduğumu bilseydin, böyle tehditler savurmazdın," diyor Gerald, çatalını eline alarak.

"Sen de benim kim olduğumu bilmiyorsun," der Miller eğlenerek gülümseyerek. "Ya da Kit'in kim olduğunu. Bilseydin, lanet olası çeneni kapalı tutman gerektiğini anlardın."

Gerald başka bir şey söylemez. Kahvaltıdan hemen sonra çadırdan fırlayarak, hepimizin çok yavaş olduğu için önden yürüyeceğini söyler.

"İyi ki gitti," diye mırıldanır Adam.

"Çıkarken kapıya çarpmayın," diye ekler Alex.

Gerald'a olan nefretimiz bizi birleştiriyor, bu da bu insanları daha da çok sevmemi sağlıyor. İki gün sonra vedalaşacağımız ve muhtemelen bir daha onları görmeyeceğim düşüncesi çok garip.

Miller bile... En fazla yılda bir kez aynı yerde buluşuyoruz. Bu düşünceyle boğazım düğümleniyor. Tanzania'dan sonra onu bir dahaki görüşmemizde, burada olduğumuz gibi olmayacağız. Ben nişanlı ya da muhtemelen evli olacağım. O da büyük olasılıkla başka biriyle birlikte olacak. En iyi ihtimalle garip, en kötü ihtimalle ise inanılmaz derecede üzücü olacak.

Muhtemelen inanılmaz derecede üzücü olacak.

Kosova yolculuğumuz uzun, düz bir yürüyüşle başlıyor, sonra tırmanmaya başlıyoruz. Barafu Kampı aşağıda görüne kadar birkaç saat geçiyor. Öğle yemeğini orada yiyeceğiz, ama bu konuda da duygusal oluyorum.

"İyi misin?" diye soruyor Miller.

Duygusal sıcaklığımın değiştiğini hissetmesi çok komik. Maren ve annem bunun farkında bile değillerdi. Ne kadar stoik olduğumu konuşturlardı, ama bence onlara iyi görünmek zorundaydım çünkü onlar hiç iyi değillerdi. İkisi de kırılgan. Benim üzüntüm onları da üzecekti, bu yüzden bunu kendime sakladım.

Zorla gülümsüyorum. "Bitirmeye ne kadar yaklaştığımızı fark ettim de."

O da rahatsız olmuş gibi omuzları düşüyor. "Evet, ben..."

Tam o anda, sırtın diğer tarafından bir çığlık yankılanır. Birbirimize bakar ve zirveye doğru koşmaya başlarız. Gözleri fal taşı gibi açılmış bir taşıyıcı bize doğru koşar ve Gideon'a Swahili dilinde acil bir şey söyler. Gideon yüzünü buruşturur ve bize döner. "Gerald düştü. Bacağının kırıldığını düşünüyorlar. Onu kontrol etmeliyim. Diğer taşıyıcılar sizinle kalacak."

"Kit tıp fakültesine gitti," diyor Miller. "Onu da yanına al."

O da bir baksın."

Ağzım açık kalır. "Nasıl..."

Babam. Babamın ona söylediğini tahmin etmiştim. Bu da bunu doğruluyor.

"Sadece iki yıl okudum," diye cevap veriyorum. "Bu beni bu iş için hazırlamaz."

"Kit," diyor Miller, çenesini sıkarak, "bu doğru olabilir, ama yine de bu konuda bizim geri kalanımızdan daha donanımlısın. Bana sırt çantayı ver, kafanı kışından çıkar ve gidip yarayı bir bak."

Gözlerimi kısıyarak çantayı ona verip Joseph'in peşinden tepeyi aşağı koşarım. Gerald yolun kenarında sırt üstü yatmış inlemektedir.

Bacağı açıkça kırılmış ve üstelik açık kırık. Dağdan yukarı ya da aşağı yürüyerek inmesinin imkanı yok ve ben bunun için donanımlı değilim. Hiç değil. Bu adamlar muhtemelen sağlık eğitimi almışlardır ve benim yaşadıklarımın çok daha fazlasını yaşamışlardır.

Birinin sorumluluk almasını umarak yukarıya bakıyorum, ama hepsi endişeli ve biraz mide bulandırıcı görünüyorlar.

"Birini bir sonraki kampa gönder," diyorum Gideon'a. "Orada bir doktor vardır eminim."

O da başını sallar. "İlk olarak oraya koşup sordular. Ama ona yardım edebilir misin?"

İç çekiyorum. *Hayır. Pek sayılmaz.* Onu buradan çıkarana kadar en azından durumunu stabilize edebilirim, ama daha fazlasını yapamam.

"Bana bir tahta ya da sopa bulmaya çalış, ama mümkün olduğunca düz bir sopa olsun. Ve onu sarmak için bir şey." Gerald'ın yanına dönüyorum. Bu yolculuk boyunca başından sonuna kadar ondan nefret etsem de, şimdi ona acıyorum. "Kampta doktor olup olmadığını görmek için oraya koşuyorlar, belki sana ağrı kesici verebilirler."

"Nasıl aşağı ineceğim?" diye soruyor, yüzü acıdan buruşmuş.

"Böyle durumlara hazırlıklı olmalılar. Eminim bir çeşit sedye vardır ve seni geri taşıyacaklardır. İyileşeceksin."

"Kırılmış mıdır?" Miller arkamdan soruyor.

Kafamı sallayarak ayağa kalktım. Kafamı onun göğsüne yaslamak için açıklanamayan bir dürtü hissettim. Beni bu duruma sokan kişi oysa neden onun beni teselli etmesini isteyeyim ki? O da aynı şeyi istiyor gibi kolunu uzattı, ama sonra kolunu gevşek bir şekilde yanına indirdi.

Gerald'ı rahat ettirmeye çalışıyorum, taşıyıcılar düz bir tahta ve gazlı bezle geri dönene kadar. Kan dolaşımını kesmeden bacağını mümkün olduğunca sıkı sarıyorum. Yapılacak başka bir şey yok.

Leah dudağını ısıyor ve Gerald'dan zirveye bakıyor. Sekiz saatlik yolumuz var. Devam etmek istiyor.

"Ne yapmalıyım, bebeğim?" diye soruyor. "Tüm eşyalarımızı yukarı taşıdılar bile."

"Onlara yukarı taşımaları için para ödedik, aşağı taşımaları için de para ödeyeceğiz," diyor. *Bencil herif.*

Kadın tereddüt eder ve sonra omuz silker. "Ben devam edip bitireceğim. İki gün sonra görüşürüz."

Gerald'ın ağzı açık kalır. "Ciddi misin? Bu geziye katılman için para ödedim."

"Doğru, ve neredeyse zirveye ulaştık," diye cevaplar, omuz silkerek, "bu yüzden bitirmek istiyorum."

Bu tartışmadan uzaklaşmak için ayağa kalkarım, tam o sırada iki kişi elinde ilk yardım çantasıyla bize ulaşır.

"İkimiz de doktoruz," diyor kadın. "Ne oldu?"

"Bacağı kırık," diyorum onlara. "Açık kırık gibi görünüyor. Elimden geleni yapıp sabitledim ve sardım, ama bir bakın, emin olmak için."

Gerald'ın muhtemelen her şeyi mahvettiğini söyleyeceğini bekliyorum, ama kadın yanıma diz çöküp, kendisi bakmak için gazlı bezi biraz açarken o hiçbir şey söylemiyor.

"Doktor musunuz?" diye soruyor. "Yoksa hemşire mi?"

Kafamı sallarım. "Tıp fakültesinde iki yıl okudum. Hepsi bu kadar." hepsi."

Başını eğiyor. "Zor kısmı atlattın ve bıraktın mı?"

Omuzlarımı hafifçe silkiyorum ve başka yere bakıyorum. "Benim için değildi." Bu sözler

onun kulağına da benimkine olduğu kadar sahte geliyor mu acaba? Gözlerinde acıma var, yani... muhtemelen.

"Kit'i konuşmayı bırakıp benim lanet bacağıma odaklanabilir miyiz?" diye bağırır Gerald.

Kadın onu görmezden gelir. "İyi iş çıkarmışsın," der bana. "Ben o kadar iyi sarabilirdim sanmıyorum."

Zaten geri çekiliyorum. Bu konuşmanın bir parçası olmak istemiyorum.

"Herkes yapabilirdi."

"Hayır," diyor arkamdan. "Herkes yapamaz."

TAŞIYICILAR Barafu Kampı'nda bir yemek çadırı kurdular. Stacy, neden daha önce tıp fakültesinden hiç bahsetmediğini bilmek istiyor. Cevap vermeden önce Miller'a suçlayıcı bir bakış atıyorum, çünkü onlara bunu söyleyen oydu. "Sadece bana göre değildi."

"Ama bu konuda çok iyisin!" diye bağırıyor, ben ise fıstık ezmeli ve muzlu sandviçi zorla yutmaya çalışıyorum. "Ve tüm yolculuk boyunca tıp ile ilgili konulardan bahsettin. Geri dönmek istemediğinden *emin* misin?"

Cevap vermeden, Gerald'a yardım eden doktor çadırın içine başını sokar ve bana dışarı çıkmamı işaret eder.

"Orada gerçekten iyi iş çıkardın," diyor. "En zor kısmı atlattıktan sonra neden tıp fakültesini bıraktın? Ve bunun sana uygun olmadığını söylemeye çalışma. Bunu söylerken yüzündeki ifadeyi gördüm."

"Bir hata yaptım," diye itiraf ettim. "Görmem gereken bir şeyi görmedim."

Bana kaşlarını çattı, ama nazik bir kaş çatmasıydı, hüzünlü bir kaş çatması.

"*Hepimiz* hata yaparız," diyor, buz gibi rüzgara karşı ceketinin fermuarını daha yukarı çekerek. "Bunun farkındasın, değil mi? Bugüne kadar yaşamış her doktor, korkunç, trajik hatalar yapmıştır. Kendimize, sonuçta zarar verdiğimizden daha fazla insana yardım ettiğimizi söylemeliyiz."

"Ama sevdiğim birine zarar verdim," diye cevap veriyorum, sesim neredeyse fısıltı gibi. "Bu beni mahvetti. Bu... çok büyük bir sorumluluk."

Botunun burnuyla tozun üzerinde bir çizgi çizer. "Sorumluluk zor kısmı, ama bu ondan kaçabileceğin anlamına gelmez. Her yeteneğin bir bedeli vardır ve bu da senin bedelin. Bir düşün. Konuşmak istersen beni ara." Elime adının ve numarasının yazılı olduğu bir kağıt parçası bırakır ve uzaklaşır.

Çadırın içine geri giriyorum, herkes açıkça dinlemiş ama yemekleriyle meşgul gibi davranıyor. İçimde çirkin bir geçmişin karıştırıldığı şu anda yemek yiyemeyeceğim ve burada oturup numara yapmak da istemiyorum. Topuklarımı döndürüp kampın dışına doğru yürüyorum, bir kayanın arkasına geçip ağlamaya başlıyorum.

Rob ile son konuşmam, kütüphaneden çıkarken olmuştu. Fransa'da saat çok geç olmuştu ve o o kadar sarhoştı ki, konuşurken dili dolanıyordu. Bu durum beni eğlendirmişti ama aynı zamanda biraz da sinirlendirmişti çünkü orada *hala* kızların seslerini duyabiliyordum ve hayatımın en önemli sınavlarından birine girmek üzereydim — ki o bunu tamamen unutmuş gibiydi.

Gülerek ona uyuyup dinlenmesini söyledim. O kadar çok içmediğini söyledi. Yorgun olduğunu ya da saymadığını düşündüm. Onu daha önce arkadaşlarıyla birlikte görmüştüm ve onlar etrafta olduğunda Frat Boy Rob'a dönüşüyor, onlarla aynı hızda içki içiyordu.

"Yatağa git, bebeğim," dedim. "İbuprofen al ve yarın beni ara."

"Seni çok seviyorum," diye mırıldandı. Ben de onu sevdiğimi söyledim, ama bunu bir ebeveynin histerik bir çocuğa söyleyeceği gibi, sanki onu eğlendiriyormuşum gibi söyledim.

Tanrım, öyle söylediğim için kendimden nefret ediyorum.

Annesinden gece yarısı bir telefon geldi. Bana onun öldüğünü söylediğinde, bunun bir hata olduğunu düşündüm.

"Az önce onunla konuştum," diye itiraz ettim, ama onu hayal etmeye başlamıştım bile: tehlikeli bir yokuşta pervasızca ilerliyor, bir ağaca doğru hızla giderken durmayı başaramıyor.

"Onlar onun..." diye başladı, ama çok ağlıyordu, devam edemedi. Rob'un babası telefonu ondan aldı.

"Kit," dedi, sesi boğuk ve kırık, "beyin kanaması geçirdiğini düşünüyorlar. Yükseklik yüzünden."

Ve o anda, onun tüm semptomları aklıma geldi, benim önemsemediğim semptomlar: yorgunluğu, baş ağrısı, konuşma bozukluğu. Bir saniye bile düşünseydim, konuşma bozukluğuna gülmek yerine onu dinleseydim, ona hastaneye gitmesini söyledim ve o da iyi olurdu.

Miller, donmuş zeminde yanıma oturur ve kolunu bana dolandır. Teselli edilmeyi hak etmesem de, isteyerek göğsüne yaslanırım.

"Tıp fakültesindeyken ne oldu?" diye sorar.

Bunun benim hatam olduğunu hiç kimseye itiraf etmedim. Rob'un ailesi, onun arkadaşlarından semptomlarını öğrendi. Eminim ki, bunu benim fark etmem gerektiğini düşündüler, ama ben hiç itiraf etmedim ve onlar da bu konuyu hiç açmadılar.

"Ölen adam mı?" diye fısıldarım. "Dün bahsettiğim adam mı? Adı Rob'du. Chamonix'da kayak yapıyordu ve beyin kanaması geçirdi. Konuşması belirsizdi, ben de sarhoş olduğunu sandım. Bir an düşünseydim onu kurtarabilirdim."

"Ah Kit," diyor, sesi alçak ve acılı. "Herkes bu hatayı yapabilirdi."

Omuzlarım titriyor ve o beni kendine çekiyor. "Hayır, iyi bir doktor yapmazdı. Yeterince bilgim vardı. Bunu düşünmeliydim."

"Eğitiminin sadece ikinci yılındaydın," diyor. "Deneyimli doktorlar bile bazı şeyleri gözden geçirir. Bugün kadını duydun."

Titrek bir nefes alıp kendimi toplamaya çalışıyorum. "Önünde çok uzun bir hayat vardı ve benim yüzümden bunu yaşayamadı."

Miller dudaklarını başıma bastırır. "Hayır, senin yüzünden değil. İkinizin de çok kötü bir kırılma yaşadığı için."

"Yine de çok şeyi kaçırdı," diye fısıldıyorum. "Yedi zirveyi de tırmanacaktı. Hiçbirine ulaşamadı."

Miller beni kendine doğru çeker. "Senin onu sevdiğini bilerek bu dünyadan ayrıldı. Eminim bu, onun için herhangi bir zirveden daha önemliydi."

Bu benim suçluluk duygumu ortadan kaldırmıyor, ama tamamen haksız da değil... Sanırım bizim ilişkimiz Rob için fethetmek istediği zirvelerden daha önemliydi, tıpkı onun benim için tıp fakültesinden daha önemli olduğu gibi... Ve biz bunu bulduğumuz için şanslıydık. Herkes bulamıyor.

Gözlerimi kurulayıp kendimi toparlamam gerektiğini biliyorum. Ama şu anda tam da olduğum yerde olmaktan hoşlanıyorum — kirin içinde oturmuş, donarak, bunu anlattığım tek kişiye yaslanmış.

Nedense, onun durumu daha iyi hale getireceğini biliyordum ve haklıydım.

Kısa bir süre sonra zirveden önceki son kampımıza ulaştık. Barafu gibi, burası da rüzgârın şiddetli estiği çorak bir çöl ve sıcak bir uyku tulumunun içinde olmak dışında hiçbir yerde olmak istemiyorsunuz.

Erken bir akşam yemeği yiyoruz, herkesin oksijen seviyesi kontrol ediliyor ve ardından bize bundan sonra neler olacağı hakkında bilgi veriliyor. "Uyuyun," diyor Gideon. "Saat 11'de sizi uyandıracacağız, hazırlanın, hafif bir şeyler yiyin ve gece yarısı yola çıkın."

Yutkunuyorum. Etrafımdaki herkesin yüzü ciddi. Her yıl binlerce kişi bunu başarıyor, ama... bu kolay olacağı anlamına gelmiyor. Altı saat veya daha fazla süre boyunca, çok az uykuyla, dondurucu soğukta, tam karanlıkta tırmanacağız. Ve sonra yine aşağı inmek zorunda kalacağız.

Ya yapamazsam? Miller ve taşıyıcılar var, biliyorum, ama başkalarının gezisini mahveden kişi olmak da istemiyorum.

"Birkaç saat sonra görüşürüz," diyorum ve Maddie'nin elini sıkıyorum. Şu ana kadar iyi. Umarım böyle devam eder.

Çadıra geri dönerken Miller, "O iyi olacak," diyor. "Bunu bilemezsin," diye fısıldıyorum.

"Haklısın," diyor, çadırın içine girerken. "Ama şimdiye kadar irtifa onu etkilemediyse, bu gece de durumun değişmeyeceğini söyleyebilirim. Gideon'la da konuştum. Sorun olursa diye oksijen tüpü var. Onu gözlem altında tutacağız."

Fırçamı alırken, ne kadar etkilendiğimi görmemesi için zorlukla yutkunuyorum. "Teşekkür ederim."

Saçımdaki günün düğümlerini çözmeye çalışırken, elini uzattı.

"Ver," dedi. "Ben yaparsam daha kolay olur."

Kaşlarımı kaldırdım. Kuaförler dışında, hayatımda hiç bir erkek saçımı taramamıştı.

"Kız kardeşlerim var, unuttun mu?" diye sordu.

Ona fırçayı verip arkamı dönüyorum. "Charlie hiç saçımı taramadı."

"Tabii ki," diyor, parmaklarıyla bir düğümü çözerek. "Kız kardeşlerinin saçını taramak iğrenç olurdu."

Gülüyorum ve sonra sessizleşiyorum. Ellerinin saçlarımda olması şaşırtıcı derecede rahatlatıcı. Köpekler okşanırken böyle mi hissederler acaba? Saçımı bu şekilde taramaya devam ederse, otururken uyuyakalabilirim.

"Rob meselesi," diyor. "Babanın bunu yapmanı istemesinin sebebi bu mu? Bunu atlatmana yardımcı olmak için mi?"

Fırça saçımı çekerken, elimden geldiğince başımı sallıyorum. "Hayır, tam olarak değil. Sanırım kül meselesi."

Fırçalamayı bıraktı. "Küller mi?"

Omzumun üzerinden ona bakıp, fırçayı elinden alıp onun yönüne dönüyorum. "Rob'un annesi bana onun küllerinin dolu olduğu küçük bir fincan verdi. Onları Rob'un sevdiği ya da seveceği bir yere bırakmam gerektiğini söyledi. Sanki bu sefer işleri batırmamamı istiyor gibiydi."

"Kit," diye inledi. "Eminim öyle demek istememiştir. O zaman hala sende olmalı, değil mi?"

Parmaklarımla saçlarımdan karışık kısmını tararım. "Onları her yere götürdüm. O öldüğünden beri yanımda taşıyorum."

Gözleri büyüdü. "Tanrım. Dört yıldır o küçük bardağı her yere yanında taşıdığını mı söylüyorsun?"

"Şey, öyle söyleyince garip geliyor." İnanılmaz derecede üzgün ve endişeli görünüyor. "Kit..."

Saçlarımı geri çekerek uyku tulumuma girerken acınası bir şekilde gülüyorum. "Evet, biliyorum. Garip *bir durum*. Babam, başka biriyle evlenmeyi düşünürken onları hala yanımda taşımamın Blake'e haksızlık olduğunu düşünüyor. Blake'i umursadığı için değil, ama muhtemelen haklıdır."

"Yani onları zirveye mi koyacaksın?" diye soruyor, ceketini çıkarıp uyku tulumunun fermuarını çekiyor.

Gerginleşiyorum. "Bilmiyorum."

Bana doğru yuvarlanır. Çenesinde hafif bir gerginlik vardır, tam olarak anlayamadığım bir gerginlik. Ben

"Hala hazır değil misin? Bunca zaman sonra mı?"

"Hâlâ hazır değil misin? Bunca zaman geçtikten sonra?"

Dışarıdaki rüzgar çadırı sallıyor. "Sanmıyorum." "Hiç hazır olacak mısın?"

Garip... Bu yolculukta Rob'u normalde düşündüğümde çok daha az düşündüm, belki de düşünecek başka çok şey olduğu içindir. Ama bu, eve döndüğümde de böyle olacağı anlamına gelmez. "Bilmiyorum," diye cevap veriyorum. "Bazen daha iyiye gidiyor gibi görünüyor, bazen de öyle değil."

"İşler daha iyi olduğunda neler oluyor?" diye soruyor.

Sen oradasın.

Bu düşünceye şaşıarak gözlerimi kırpttırıyorum. Aklıma gelmemesi gereken bir düşünce. "Bilmiyorum," diyorum yine.

Net bir cevap verememem babamı çok rahatsız ediyor. Miller'ı neden daha da rahatsız ettiğini hiç anlamıyorum.

KIT

16.000 fitten 18.000 fite

Her yer zifiri karanlık ve Joseph bizi uyandırdığında sanki gözlerimi yeni kapatmışım gibi hissediyorum. Kafa lambamı açıyorum ve çenesini okşayan, uykulu ve yakışıklı Miller'a doğru yuvarlanıyorum. Çocukça uykululuk ve çok, çok yetişkin bir sakalın tuhaf bir birleşimi.

Rob da sevimliydi, ama Miller kadar sevimli değildi. Sanırım ona sonsuza kadar bakabilirim ve bu manzaradan asla bıkmam.

"O sakalı nefret ediyorsun, değil mi?" diye soruyorum.

Gülümsüyor. "Kaşınıyor. Şu anda iyi bir tıraş bıçağı için Gerald'ı öldürürdüm." "Ödül olarak tıraş bıçağı olmasa bile Gerald'ı öldürürdün."

O gülüyor. "Doğru. O zaman seyahatten ayrılması en iyisi olmuş olabilir."

Yemek çadırında bir milyar kat giysi giyip, kahve ve sandviçlerimizi yiyoruz, sohbetimiz heyecanlı ve endişeli, hem heyecan hem de korku dolu.

"Hey," diyorum Maddie'ye, "orada kendini garip hissetmeye başlarsan, bir şey söyle, tamam mı? Gideon'da oksijen var."

Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Söylerim. Söz veriyorum. Ama kendimi iyi hissediyorum."

Miller ve ben çadıra geri dönüp eldivenlerimize ve botlarımıza el ve ayak ısıtıcıları koyup sırt çantalarımızı alıyoruz. Soğuk su donacağı için şişelerimizi soğuk suyla değil sıcak suyla doldurmamız söyleniyor. Bu pek güven verici değil.

Grubun geri kalanını beklerken, ısınmak için ayaklarımızı yere vururken, Miller insanların pek bahsetmediği unutulmuş takımyıldızları gösterir: Ren Geyiği Tarandus, Elektrik Makinesi... Önümdeki zorlukları düşünmemem için.

Onu dirsekliyorum. "Büyükbaban kütüphaneyi inşa ettiği için üniversiteye giren bir adam için, gerçekten çok şey öğrenmişsin."

Arnault'lar yaklaşırken gülüyor. "O sadece kitapçıya para bağışladı, biliyorsun. Bu yüzden bir iki derse girmek zorunda kaldım."

"Biliyorum," diye cevap veriyorum. "Sadece sana bir şeyler atıp neyin yapışacağını görmek istiyorum."

Bana eğri bir gülümseme atar. "Senin denemelerini izlemek her zaman hoşuma gitmiştir." "Hazır mıyız?" diye sorar Gideon.

Yedi kişi birbirimize bakıp başımızı sallıyoruz. "Hazırız."

Farlarımızı yakıp yürümeye başlıyoruz. Gökyüzünde milyonlarca yıldız var, ama bize pek ışık sağlamıyorlar — tek görebildiğim önümdeki Alex ve ara sıra onun önündeki Gideon'un silueti.

Yol o kadar dar ki saatlerce tek sıra halinde yürümek zorundayız. Alex kulaklık takmış. Ben rüzgârın giysilerimi çırpışını dinliyorum. Miller ise görünüşe göre *beni* dinliyor.

"İyi misin?" diye soruyor arkamdan, eldivenli elini kalçama koyarak. "Nefes nefese gibisin."

Dört kat giysinin içinden o eldiveni hissedebiliyorum. "Evet, iyiyim."

Ancak bunun doğru olup olmadığından emin değilim. Yorgunum ve hava o kadar ince ki nefes almak zor. Biraz başım dönüyor ve sersemlemişim, çılgınca şeyler düşünüyorum. Ara sıra biraz halüsinasyon görüyorum ya da uzun zaman önce olan şeyleri sanki yeni olmuş gibi hatırlıyorum.

Miller, mutfağa girip beni tezgahta oturmuş, buzlu şeker yiyorken bulmuştu. O zamanlar bile çok sevimliydi. Bu gerçekten on yıl önce miydi? İnanması zor.

Buzun içinden açılmış bir yol var ve biz tökezleyerek ve sersemlemiş bir halde yukarı doğru yürüyoruz. Yolun çoğu karanlık ve her adımda hava biraz daha seyrekleşiyor gibi.

Maddie'ye bakıyorum ve o bana başparmağını kaldırıyor. Sonra Miller'a bakıyorum. Bana bunun için bir neden vermemiş olmasına rağmen onun için endişeleniyorum. Gözleri odaklanmamış mı? Karanlıkta bunu anlamak zor.

"İyi misin?" diye ona bağıriyorum.

O başını sallar, ama bu beni pek rahatlatmaz. Ya iyi değilse? O, iyi olmadığı halde iyi olduğunu söyleyen tiplerdendir. Miller'a bir şey olursa... Rob'a olduğu gibi ben de yıkılırım.

Bu nasıl mümkün olabilir? İki yıl boyunca deli gibi aşık olduğum bir adam kadar onu nasıl bu kadar önemseyebilirim? Sevdiğim ve evlenmeyi planladığım adamdan daha fazla onu nasıl bu kadar önemseyebilirim?

"Net düşünemiyorum," diye mırıldanarak başımı sallıyorum. Şu anda hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Kendime izin versem, gözyaşlarına boğulurdum.

ve muhtemelen yolun geri kalanında ağlayacağım, ama nedenini bilmiyorum.

Önümdeki birkaç metreyi izliyorum — her iki tarafta kar yığınları, Alex'in sırtında bir ışık halkası — ama aslında gördüğüm şey, Miller ile Hamptons'daki kulübede geçirdiğimiz son gün.

Sabahı onunla, Maren'le ve bazı arkadaşlarıyla sahilde başlamıştım, ama Maren ve Miller'ın artık beni orada istemediğini anlayabiliyordum. Ben şımarık bir çocuktum, ama misafirliğini suistimal eden türden bir şımarık değildim.

Somurtmak için eve dönmüştüm ve mutfak tezgahında kirazlı buzlu şeker yiyordum ki, o soğutucuya su doldurmak için içeri girdi. "Plajdan bu yüzden mi ayrıldın? Burada oturup huzur içinde buzlu şeker yiyebilmek için mi?"

Ağzımı açmak istedim, ama kafam bomboştu ve ağzım kurumuştı. Üzerinde sadece mayosu vardı ve Miller'ın buzdolabının kapısını açmak için döndüğünde esneyen sırtı, hayatımda gördüğüm en seksi şeydi.

"Sizler beni orada istemiyordunuz," diye cevap verdim. Muhtemelen ona söylediğim en az sert sözdü. O anda ona karşı düşmanlık besleyecek durumda değildim.

O sertleşti ve bana döndü. "Bu doğru değil."

Ağzımdan çıkardığım buzlu şekerin ucunu emdim. "Evet, doğru. Artık benim duygularımı incitmek için bundan daha fazlası gerektiğini anlamalısın."

Gözleri ağzıma ve buzlu şekerime kaydı, yüzünü buruşturdu ve buzdolabına geri döndü. "Seninle ilgili değildi. Mare'nin Columbia'dan tanıdığı ve sana sürekli asılan çocukla ilgiliydi."

"Neden önemli ki?" diye sordum.

O durdu, dondurma dudaklarımın arasına kayarken burun delikleri genişledi. "Çünkü o senden beş yaş büyük."

"Ama bunun ne *önemi* var, Miller?" diye sordum.

Bir saniye boyunca birbirimize baktık, sonra o buzdolabının kapısını kapattı, soğutucuyu aldı ve uzaklaştı.

Sadece plaja geri döndüğünü sandım. Meğer bizi tamamen terk etmiş.

Maren'in üzülmekten nefret ediyordum, ama ben de üzgündüm ve bunu yüksek sesle söyleyemiyordum.

Üzgün ve ayrıca... suçlu. *Neden* bu kadar suçlu hissediyordum? Mutfaktaki aptalca bir tartışmanın Miller'ı uzaklaştırdığına gerçekten inanıyor muydum? Tabii ki hayır. Daha önce ona çok daha kötü şeyler söylemiştim.

Hayır, sadece kendimi buna inandırmıştım çünkü gerçek... Tanrım...

Gerçek şu ki, onun Maren'in hatırı için gitmesini hiç istemedim. Onun gitmesini istedim çünkü kendim için ona sahip olamamaya dayanamıyordum.

Bunu ilk kez tam olarak fark ettiğimde sendeledim. Evet, bunun bir kısmını tahmin etmiştim, ama ortaya çıkmaya başladıklarında onları gittikçe daha da derine itmiştim.

Annemin yemek odasına girdiğinden beri ona deli oluyordum ve her zamanki gibi annemin berbat erkek arkadaşlarına yaptığım gibi saldırıya geçtim, ama tamamen farklı nedenlerden dolayı.

Zorlukla yutkunarak karanlıkta ilerliyorum, ama aniden adımlar daha fazla çaba gerektiriyor. Düşündüğüm gibi bir kurtarıcı değilim. Ben, tatlı kız kardeşimin sahip olduğu şeyi o kadar çok isteyen bencil bir pisliğim ki, onu uzaklaştırmayı seçtim.

Gideon bize mola vermemiz için bağıyor. Miller'ın taktığı balaclava'nın altından görebildiğim kadarıyla yüzüne bakıyorum ve o da bana bakıyor. Maren on yıl boyunca sessizce bu adamı arzuladı ve ben de onu arzuladım. Ve bu bilgiyi tekrar bastırmak istiyorum, ama yapabileceğimden emin değilim.

Çantasına uzanıp bir parça çikolata koparıyor, sonra balaclavamı aşağı çekip dudaklarımın arasına koyuyor.

Bu, Blake ile geçirdiğim tek bir andan bile daha sıcak ve daha samimi. Balaclavamı tekrar yukarı çekiyor ve ben gülümsüyorum. "Teşekkürler," diyorum, çiğneyerek. "Karşılığında sana tahılsız, şekersiz protein barı verebilirim."

"Takas yapmıyoruz, Kitten," diyor, ama gülümsemesi hafif. "Hepsini senin için getirdim."

Bu sözler hiçbir şey ifade etmeyebilir, ama beni derinden etkiledi. Blake ve ben takas yaparız. Birimiz bir şey alırsa, diğeri bir şey verir. Miller farklı. Miller benden hiçbir şey almak istemiyor. Sadece bana bir şeyler vermek istiyor. Üzgün olduğumda beni teselli etmek, gülümsemem için bana çikolata vermek, eğlenmem için telefonunu paylaşmak, düşmemem için yanımda kalmak istiyor.

O, Maren için mükemmel bir koca olurdu ve ben onun Maren'e ait olmasını istemedim. Şimdi ikimiz de ona sahip olamıyoruz.

Ve bu ne kadar yazık, çünkü Miller gibi adamlar hayatta bir kez karşımıza çıkar.

Saat beşi biraz geçince, gökyüzü nihayet aydınlanmaya başlar. İlk başta siyah renkte, ufukta sadece turuncu bir çizgi vardır, sonra yavaş yavaş o ışınlar yayılır ve etrafımızın buzla çevrili olduğunu fark ederim: bir tarafta bir buzul, diğer tarafta buzla kaplı ağaçlar ve tam önümüzde donmuş zirveler.

Burası külleri bırakmak için harika bir yer olurdu. Onları burada bırakmalıyım. Neden yapamadığımı bilmiyorum.

"Vay canına," diye fısıldarım ve Miller omzunun üzerinden bana gülümser, bir anlığına eldivenli elimi tutup sıkar. Kalbim de bu hareketle birlikte sıkışıyor. Bu deneyimi ondan başka kimseyle paylaşmak istemem. Buz gibi havayı derin bir nefesle içime ekiyorım ve bir an için Miller'ın yanında bir hayat sürmeyi hayal ediyorum. Güvendiğim, ayrılmak istemediğim biriyle bir hayat sürmeyi.

Bir saat sonra, zirve görünür, üzerinde tahta bir

bir

tabel

a ile

işare

tlen

mişti

r:

TEBRİKLER! şU AN

UHURU ZİRVESİ, TANZANYA

AFRİKA'NIN EN YÜKSEK

NOKTASI

DÜNYANIN EN YÜKSEK SERBEST DURAN DAğI

Başka bir grup fotoğraf çekiyor olduğu için tam olarak oraya çıkamıyoruz, ama

sanki başarmışız gibi tezahürat yapıyoruz. Miller'a dönünce beni kendine doğru çekiyor, sert sakalı yanağımı çiziyor ve oraya bir öpücük konduruyor. Nefesi kulağımda sıcak; vücudu sağlam ve güven verici. Muhtemelen şimdiye kadar aldığım en güzel kucaklama. Böyle mutlu bir şekilde ölebilirim.

"Selfie," diyor, telefonunu çıkarak, "beni nefret etmeyi bıraktığın bu geziyi anmak için."

Kendime bile açıklayamadığım gözyaşlarımı siliyorum. "Normal irtifaya ulaştığımızda muhtemelen seni tekrar nefret etmeye başlayacağım."

O gülüyor ve yanağıma son bir öpücük konduruyor. "Umarım öyle olmaz, Kitten."

O işini bitirince, eldivenlerimden birini ıkarpı karın üzerine atıyorum, sonra pantolonumun cebinden telefonumu ıkariyorum. "Orada dur ve

senin fotoğrafını çekeyim," diye talimat veriyorum.

Cevap olarak gülümsemesi neredeyse utangaç, hayatımda gördüğüm en tatlı şey. Keşke onu içimde saklayıp sonsuza kadar tutabilsem. Telefonu hazırlayıp ışığı yakalamak için pozlamayı ayarlarım. O gülümser, ben de deklanşöre basarım ve sonuç mükemmel olur — bu fotoğrafı kız kardeşime asla göstermeyeceğim ve muhtemelen kimseye göstermeyeceğim çünkü bu fotoğrafı çektiğim ve sakladığım gerçeği benim hakkımda çok şey anlatıyor.

Eldivenime uzanıyorum... tam o sırada bir rüzgar esintisi onu buzulun kenarından uçuruyor.

Midemi bir ağrı kaplar. "Siktir."

Miller irkilir ve eldivenin gittiği yöne bakar, sanki onun peşinden uçurumdan atlayacakmış gibi.

"Gitti," diyorum ona. *Kahretsin*. Şu anda hava -20 derece ve en az iki saat boyunca eldivenim olmayacak. Zirveye tırmanmamız gerekiyor ve hava ısınmaya başlaması için bir buçuk saat daha geçmesi gerekecek. Donmadan buradan çıkma ihtimalim sıfır.

Miller elime bakar ve kendi eldivenini çıkararak bana uzatır. "Bunu giy."

"Senin eldivenini almayacağım," diyorum ona. "Benimkini karda bırakan aptal benim. Aptalca bir hareketti."

"Sizi donmaya terk edemem," diyor kararlı bir şekilde. "Senin eldivenini giymem."

"Peki, o zaman ikimiz de donacağız," diyor ve eldiveni sırt çantasına atıyor.

"Dalga mı geçiyorsun?" diye soruyorum, ona bakarak. "Saçmalıyorsun."

"Öyle olmadığını hiç iddia etmedim."

O çok sinir bozucu ve çok tatlı. Sanırım bunu sırayla giymeyi önerebilirim, ama hayır, bu *delilik*. Onun eldivenini giymem. Bir çıkmaza girdik.

"Al," diyor ve çıplak elini uzatarak benim elimi kavırıyor. "98,6 derece. Mükemmel."

"Elinin dışı 98,6 derece olamaz," diye itiraz ediyorum. Bana homurdanıyor ve ellerimizi büyük cebine sokuyor.

Sonunda zirveye ulaştığımızda, ellerimiz onun büyük, sıcak cebinde birbirine bağlıydı.

Başka bir şekilde zirveye ulaşmayı hayal edemiyorum.

KIT

7. GÜN: UHURU ZİRVESİ'NDEN MWEKA KAMPINA

18.000 fit'ten 10.000 fit'e

İniş yıldırım hızıyla gerçekleşiyor. Zirveye ulaşmak altı saatimizi aldı, ancak dün geceki kampa geri dönmek bir saatten biraz fazla sürdü. Ayaklarımızın altında çakıl kayıyor — Gerald burada olsaydı, eminim bize bu konuda ciddi bir uyarıda bulunurdu. Tırmanma sopalarını kullanarak tepeden aşağı kayıyoruz. Bu, yürüyüşten çok kayak yapmaya benziyor ve son altı gün içinde yaptığımız her şeyden daha korkutucu.

Miller, her zamanki gibi, bunu başarabileceğime şüpheyile yaklaşıyor ve yanımdan bir adım bile ayrılmıyor. Ancak şu anda, onun başka bir yerde olmasını istemem.

Herkesin hızı o kadar farklı ki, ikimizin ne zaman mola vereceğine o karar veriyor ve beni bir kayanın yanına çekiyor. Oturduğumda, efordan dolayı uyluklarımın titrediğini fark ediyorum. Aşağı inmenin bu kadar yorucu olacağını hiç düşünmemiştim.

Bana çikolatanın yarısını uzatıyor. "Eve gitmeyi dört gözle bekliyorsunuz?" diye soruyor.

Ona göz kırpyorum. Eve gitmeyi dört gözle bekleyeceğimi sanıyordum. Eve gitmek için can atacağımı sanıyordum. Garip bir şekilde, öyle değilim.

"Duş almayı, gerçek bir yatakta yatmayı ve güveç olmayan yemekleri özlüyorum," diye cevap veriyorum. "Ama geri kalanı..." Omuz silkiyorum.

Bana dirsek atıyor. "Süpermodel annenin güzelliğine ve milyarder babanın servetine sahipsin, ama yapabildiğin tek şey omuz silkip geçmek mi?"

Balaclava'mı çıkarırken omuzlarımı silkiyorum. Soğuğa rağmen terliyorum. "Hayatım bir Salı günü gibi."

Başını eğiyor. "Ha?"

"Perşembe günü, hafta sonu için heyecanlısın, değil mi?" diye soruyorum. "Planlar yapıyorsun. Ve sonra hafta sonu geliyor. Cuma ve cumartesi harika geçiyor. Pazar gecesi iç karartıcı; pazartesi ise tam bir işkence. Yataktan kalkmak istemiyorsun. Salı da berbat, ama ilerlemeye devam edersen durumun düzeleceğini biliyorsun. Hayatım eskiden perşembe, hatta

Cuma gibiydi. Şimdi ise Salı gibi. Hayatımdan nefret etmiyorum. Sadece hayatımı yaşıyorum, hiç gelmeyecek gibi görünen Perşembe'yi bekliyorum."

Dili dudağının üzerinde kayıyor. "Peki Perşembe ne zaman? Görünüşte sevdiğin erkek arkadaşınla evlilik mi?"

Onun alaycı sözlerini görmezden gelerek kaşlarımı çattım. "Bilmiyorum. Evlilik hayatımı tekrar Perşembe yapar mı, bilmiyorum. Ya da çocuklar. Ya da şirkette terfi etmek. Bunların hiçbiri kesin olarak cevap gibi gelmiyor, ama eğer bunlar değilse, ne? Yatakta kalıp hayatımın ilerlemesini mi ummalıyım?"

Sessiz kalır. Belki de benim planıma katılıyordur, ama bu pek olası görünmüyor. Miller ne zaman benim yaptığım bir şeye katılır ki?

"Pazartesileri severim," diyor bir süre sonra, ceketinin fermuarını kısmen açarak. "Salıları da severim. Neden biliyor musun? Çünkü kendi programımı kendim yapıyorum. Nefret ettiğim bir işe gitmek zorunda değilim, bu yüzden tüm günlerim güzel. Babam için yazları çalışırken, o sıkıcı işi yaparken, çok mutsuzdum."

İnlerim. "Benim benzetmemi biraz daha mecazi olarak algılayacağını düşünmüştüm. *Gerçek anlamda* çalışma haftasından bahsetmiyorum."

"Biliyorum. Ben de öyle demedim. Belki de Salı gününden kaçamamanın sebebi, yanlış yolda olman, Salı günlerinin berbat olduğu bir hayat sürmen olabilir. Ve bu tek planı - aptal biriyle evlenip, pek de ilgini çekmeyen bir şirketi devralmak - gerçekleştirmeye çalışıyorsun. Ya bu hayatta sıkışıp kaldığın yer bu değilse, ya da doğru hayatı yaşıyorsan?"

Gözlerim kapanıyor. "Hayatımda başka ne yapacağımı hiç bilmiyorum."

Nefesi saçlarımı karıştırıyor. "Belki de düğün planlamak yerine, bunu çözmeye çalışmalısın."

Hiçbir şey söylemiyorum, ama bu yolculukta Rob'la hissettiğim duyguları ne kadar özlediğimi giderek daha fazla fark ediyorum. Onsuz bir hayat sürmeye hazır olduğumu sanıyordum, ama şimdi Miller'ın endişeli yüzüne bakınca... Bundan pek emin değilim.

Sonunda Kosova'ya vardık. Taşıyıcılar bizim için tezahürat yaparken, gözyaşlarım yüzümden süzülüyor.

Sanki zirveye tırmanışımız hiç bitmeyecekmiş gibi, sonsuza kadar sürecekmış gibi gelmişti, ama şimdi bitti... Keşke daha fazla zamanım olsaydı. Bir ay değil. Bir hafta bile değil. Onunla geçirdiğim bu huzurlu ama endişeli, sıkıcı ama heyecan verici günlerden sadece birkaç tane daha.

Gözyaşlarımı silerek gülüyorum ve Miller kolunu omzuma atıyor. "Sorun yok, Kit," diyor ve elimden su şişesini alıyor. "Ben bunları doldururken sen kıyafetlerini çıkar."

Çadırın içine dalıp kıyafetlerimi çıkarırım, sonra hızla kendimi silip temiz bir içlik giyerim. Hayatımın geri kalanında bir daha terli koşu sütyeni giymek zorunda kalmasam bile, yine de çok erken olur.

Ben uyku tulumuma girerken Miller direğe vurur ve ben de içeri girebileceğini bağırırım.

"Sanırım bana da aynı derecede mahremiyet sunmayacaksın?" diye sorar, sırtarak.

"Neden böyle düşündün?"

"Şey, uyku tulumuna girmiş olman ilk ipucuydu."

Gülüyorum ve çadırın dışına doğru yuvarlanıyorum. "Geçen sefer yeterince gördüm," diyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Örtündüm."

Çıkardığı giysiler kulağımın hemen arkasına düşüyor. "Emin misin?" diye soruyor, sesi düşük bir hırıltı gibi ve ben bu sese tepki veriyorum.

Paralel bir evrende, nişanlı olmadığım, onun kız kardeşimin hayatının aşkı olmadığı bir evrende, dönüp uzun uzun bakardım.

Sonra onu üstüme çekerdim ve ikimizin de yedi gündür duş almamış olması hiç önemli olmazdı. Onun her kirli santimini memnuniyetle kabul ederdim.

Tekrar tekrar.

"Eminim," diye cevap veriyorum, ama sesim zayıf, bitkin. Emin değilim. Hiç de değilim.

Onun uyku tulumuna girdiğini duyduğumda, onun yönüne doğru yuvarlanıyorum ve yine gözyaşlarıma boğuluyorum. Yorgunluk beni bu kadar duygusal yapıyor, ama yine de utanç verici.

"Başardın, Kitten," diyor, elimi sıkarak. "Seninle gurur duyuyorum."

Gülümsüyorum. "Bunun için benimle birlikte olduğun için mutluyum." "Ben de."

İki saat sonra uyandıığımızda, hala el ele tutuşuyoruz.

Yemek çadırına ilk giren ^{biziz.} Miller, önüme güveç tabağı konduğunda gülümsüyor. "Döndüğümüzde ilk yiyeceğin şeyi söyle bana," diyor.

İnliyorum. "Ne istediğimi biliyor musun? Hava bu kadar soğukken pek mantıklı gelmeyecek ama ben dondurmali sundae istiyorum. Hayır, onu da unut — dondurma, sıcak çikolata sosu, fındık ve krem şanti ile brownie sundae istiyorum. Ve kiraz. Birden fazla kiraz."

"Kahvene şeker koymak istemeyen kızıdan çok uzaklara geldin."

"Şu anda, ağzımı açıp şeker paketlerini içine dökmek istiyorum," diye cevap veriyorum. "Ya sen?"

Gözlerini kapatır. "Bir biftek," der, sanki tadını şimdiden alıyormuş gibi dilini alt dudağına sürer. O dili, olmaması gereken şekillerde hayal ederim ve o görüntüyü kafamdan silip atarım. "Eritilmiş tereyağı ile kaplı bir biftek ve fırında patates. Hayır, peynir ve pastırma ile kaplı fırında patates."

"Tamam, kulağa hoş geliyor. Sonra ne var?"

Gözleri yüzümde dolaşüyor. "Ondan sonra, sanırım çok farklı bir şey isterdim."

Nefesim boğazımın ortasında durur. Eğer daha iyi bilmesem, seksten bahsettiğini söyledim ve eğer gerçekten, *gerçekten* daha iyi bilmesem, benimle seks yapmaktan bahsettiğini söyledim.

Kafamın o yönde düşünmesine izin vermemeliyim, ama uzun bir gün oldu ve ben çok rahatlardım, bu yüzden kendime bunu hayal etmeme izin veriyorum - onun öpüşme şekli, sakalının cildime sertçe değmesi. Ellerinin belimden başlayıp aşağıya doğru kayması, beni kendine doğru çekerken kalçalarımı sıkıca kavraması.

Ve bu olduğunda, kemerine ve sonra fermuarına uzanırdım ve kot pantolonu yere düştüğünde, avucumu onun üzerine kaydırır, sertleşmiş, sürtünme için can atan vücudunu okşardım.

O zaman kontrolü ele alır, kot pantolonunu tamamen çıkarır ve beni kaldırırdı. Beni yatağa taşır, üstüme uzanır, benim kadar sonraki adımları sabırsızlıkla beklerdi.

Stacy yemek çadırına girer. "Ne düşündüğünüzü bilmiyorum ama bu güveç olmadığı kesin."

Bakışlarım Miller'ınkilerle buluşur. Gözleri yanıyor.

"Dondurma," diye fısıldıyorum, o da aynı anda "Biftek" diyor. Onun da yalan söylediğini sanıyorum.

adırımıza geri dönüp, son kez çantalarımızı topluyoruz. Evet, bir yatak, bir dolap ve normal yemekler istiyorum, ama bunu geride bırakacağım için şimdiden üzölüyorum.

O, sırt çantasını uyku tulumunun üzerine boşaltıyor, ben de aynısını yapıyorum. Zirveye çıkarken kullandığımız eşyalardan tamamen farklı eşyalara ihtiyacımız olacak, çünkü son kampa doğru daha sıcak bir tırmanış yapacağız. "Yarın babanı arayıp her konuda yanıldığını itiraf edecek misin?"

"Tabii ki hayır," diye cevaplıyorum, kirli giysilerimi sıkıca sararak çantamın dibine tikiştiriyorum. "Zaten aptalca fikirlerine fazlasıyla güveniyor. Onu cesaretlendirmek istemiyorum."

"Bütün fikirleri aptalca değil," diyor Miller. "Seni buraya takip ettirmek gibi."

Gözlerimi devirdim. "Buna gerçekten inanmıyorsun, değil mi? Sekiz rota ve bir milyon tur şirketi var. Senin hangi rotayı tırmandığını veya kiminle tırmandığını bilmesinin imkanı yok."

Kafasını sallar, kendi eşyalarını toplamayı bırakıp gözlerime bakar. "Hayır, seni beni takip etmesi için gönderdiğini sanmıyorum. Sanırım benim bunu konuştuğumu duydu ve bunun senin gözünü açması için doğru şey olabileceğini düşündü."

Sinirlenmeye hazırlanarak inlerim. "Peki bu aydınlanma neymiş?"

"Kit, hayatının bir Salı günü gibi olduğunu söylüyorsun. Peki, hayatının nelerden oluştuğunu sana göstereyim: ilk olarak, hiç *bahsetmediğin* bir adam, ve nedenini biliyor musun? Çünkü o hiçbir şeyin parçası değil. Ona ihtiyacın yok, onu önemsiyor olabilirsin, ama onu sevdiğini sanmıyorum."

"Sana özel bir insan olduğumu söyledim."

"Saçmalık," diyor Miller, sırt çantasından bir çikolata atarak uyku tulumuma. Benimle tartışırken bile bana göz kulak olmaya çalışıyor. "Ve başka ne var biliyor musun? O adamı tanıyorum ve o sana layık değil. Hiç de bile. Seni destekleyecek birini hak ediyorsun."

"Kimsenin beni desteklemesine *ihtiyacım* yok. Kendi kendimin destekçisiyim."

"Evet," diyor Miller, "ama buna gerek olmamalı. Ve senin arkanda durmak isteyen birine aitsin."

Yutkunuyorum. Miller bu hafta beni destekledi. Öyle davranmasa da, beni desteklemek istedi. Onun yanımda olması hoşuma gitti, ama Fischer kızlarından biriyle birlikte olacaksa, o ben olmayacağım.

"Bu hafta boyunca bahsetmediğin bir diğer konu da işin," diye devam eder, uyku tulumunu toplarken.

"Bu bir şey ifade etmez. Birçok kişi işinden bahsetmedi." "Leah'ın ne iş yaptığını biliyor musun?" diye sorar. "Stacy, Adam ve Alex ve Maddie ne yapıyorlar? Evet, çünkü hepsi bundan bahsetti. Yedi gün boyunca, Fischer-Harris'ten *bir kez bile* bahsetmedin. Ne hakkında konuştuğunu biliyor musun? Maddie'nin epilepsi ilaçları. Adam'ın gıcırdayan dizleri. Gideon'un boynundaki şişlik. Herkesin oksijen seviyesini ezberledin ve bütün bir öğleden sonrayı, yüksek irtifaya tekrar tekrar maruz kalmanın taşıyıcıların ömrünü nasıl etkileyebileceğini düşünerek geçirdin."

Ona kaşlarımı çattım. Haksız değildi. Her gün, sağlık hakkında düşünerek çok zaman geçiriyordum. Yayıncılıkta bulamadığım bir şekilde beni büyülemişti. Ama ilgilendiğin her şeyin bir kariyer olması gerekmez. "Sana zaten söyledim. Bu sorumluluğu istemiyorum."

Taşıyıcısının taşıyacağı çantayı bağlar. "Doktorun söylediği doğrudu. Bunu ciddiye alman, bu sorumluluğa gerçekten hazır olan az sayıdaki kişiden biri olduğunu gösteriyor."

"Yani, bol paralı rahat bir işi bırakıp, beş yıl boyunca okula dönmemi ve çok daha az para için çok daha fazla stres yaşamamı mı istiyorsun?"

"Hayır," diyor ve uyku tulumumdan kalkmamı işaret ediyor, sonra benim için tulumu sarmaya başlıyor. "Senin *mutlu* olmanı istiyorum. Her gününün Salı değil Perşembe gibi geçmesini istiyorum. Ve bana öyle geliyor ki, hayatın seni biraz yıpratmadan önce seçtiğin yol, muhtemelen seni en mutlu edecek yol."

Kafamı sallıyorum. "Bitirdiğimde otuz dört yaşında olacağım."

"Her halükarda otuz dört yaşında olacaksın," diyor. "Sevmediğin bir işte mi, yoksa sevdiğin bir işte mi otuz dört yaşında olmak istersin?"

Yine haklı olabilir.

Eşyalarımızı topluyoruz ve tekrar yürüyüşe başlıyoruz, vahşi doğada geçireceğimiz son gece için Mweka Kampı'na 1500 metre alçalıyoruz.

Yolculuk sırasında Maddie ile MSW programı hakkında konuşuyorum. Fısıltıyla cevap veriyor, bu biraz üzücü çünkü bunu gizli tutması gereken bir şey değil.

Ama sanırım ikimizin de yüksek sesle konuşmak istemediğimiz şeyler var, çünkü nişanımla ilgili planlarımın ne olduğunu sorduğunda midem düğümleniyor.

Miller haklıydı. Son birkaç gündür Blake'i neredeyse hiç düşünmedim, bu da başlı başına bir şey ifade ediyor. Aklımda olan tek şey Miller. Ve o benim için yasak olsa da, artık birini o kadar çok isteyebileceğimi biliyorum ki, arzudan kemiklerim ağrıyor. Blake ile evlenmek kimseye adil değil, *özellikle* Blake'e adil değil, çünkü on yıl sonra başka bir Miller çıkarsa... Onu bırakacağımı garanti edemem.

"Sanırım bunu bitireceğim," diyorum Maddie'ye. "Fazla vaktim yok. Annemin Mart sonu için nişan partisi gibi bir şey planladığını biliyorum, ama ben hazır değilim. Aslında hiç hazır olamayacağımı düşünüyorum."

"Kardeşim çok sevinecek," diyor, "ama sanırım senin ilgilendiğin kişi o değil." Arkamızda yirmi metre uzakta duran Miller'a bakıyor.

"Kimseyle ilgilenmiyorum," diye ısrar ediyorum, ama bu tam bir yalan gibi geliyor.

Blake, istediğim ve istemediğim her şeyin arasında mükemmel bir orta yoldu. Seçeneğim yokmuş gibi hissettiğim için uzlaşmaya hazırdım. Daha uzak bir yer yerine Londra maratonuna katılmaya hazırdım. İşe gidip gelmekten korkmama rağmen banliyöye taşınmaya hazırdım. Kimse beni bu salı günleriyle dolu hayatı yaşamaya zorlamadı. Bunu kendim seçtim. Ve Blake, tüm salı günlerinin en büyüğü.

Hiç birine o kadar deli gibi aşık oldunuz ki, dünyanın geri kalanı onun yanında sönük kalmış mı? Miller o gece çadırda bana bunu sormuştu.

Cevabım *evetti, bir kez.*

Ve şimdi cevap *evet, iki kez.*

Miller şu anda benim için o kadar parlak ki, ondan başka kimseyi

O. göremiyorum.

Alacakaranlıkta Mweka Kampı'na ^{varıyoruz}. Kirli ve yorgunuz, ama bu son gecemiz ve hava o kadar sıcak ve oksijen açısından zengin ki, günlerdir hissetmediğim kadar enerjik hissediyorum.

Son akşam yemeğimizi birlikte yiyoruz — kimseyi şaşırtmayan, içinde ne olduğu belli olmayan malzemelerle dolu gizemli bir güveç — otele vardığımızda ilk yapacağımız şey hakkında konuşuyoruz (Maddie hariç herkesin cevabı "duş almak", Maddie ise sosyal medyaya girmek istiyor).

Akşam yemeğinden sonra sandalyelerimizi dışarı çıkarıp yıldızların altında oturuyoruz, çünkü bu bizim son gecemiz ve soğuğu dayanacak kadar hava sıcak. Eve döndüğümüzde ne yiyeceğimizi konuşuyoruz. Geziyle ilgili en sevdiğimiz anıları. Gerald'ın ne kadar pislik olduğunu. Bu sabah zirveye ulaşmaya çalışırken yaşadığımız en zor anları, ama şimdi sanki milyonlarca yıl önceymiş gibi geliyor.

Sonra Leah, kim içki getirdi diye sorar ve birkaç kişi gergin bir şekilde elini kaldırır, çünkü hiçbirimizin dağa alkol getirmemesi gerekiyordu. Stacy, Alex ve Maddie'nin ikisinin de matara getirdiğini söyleyerek hayal kırıklığını dile getirir, sonra kendisi ve Adam'ın da getirdiğini itiraf eder.

"Never Have I Ever oynayalım," diyor Leah.

"Bunu *ailemle* oynamak istemem," diyor Maddie.

"Çocuklarımla oynamak istemem," diyor Stacy gülerek, ama sonunda o ve Adam teslim olmaya karar veriyorlar.

Nazikçe, mataralarını bize bırakırlar.

"Hiç oral seks yapmadım," diyor Maddie.

Miller hariç herkes içki içer ve oral seks yaptığını belirtir.

"Ne?" Maddie kardeşine şaşkınlıkla bakar.

Adam omuz silkiyor. "Denemeye açığım." "Hiç

kimseyi aldatmadım," diyorum.

Bir kez daha, Miller içmeyen tek kişi ve bu beni biraz şaşırttı — onun bir aldatıcı olduğunu düşündüğümünden değil, ama Maren'i terk etme hızı, bir zamanlar kadınların harcanabilir olduğunu düşündüğünü düşünmeme neden oldu.

"Hiç anal seks yapmadım ya da yapmadım," diyor Leah, her zamanki gibi klasını koruyarak. Sonra içiyor ve geri kalanımız da içiyoruz. Mataram boşaldığında, Miller beni izliyor ve cevabımdan memnun değil gibi görünüyor, ki bu çok saçma. O da içti.

"Hiç kimseyi mesajla terk etmedim" diyorum, beni yargılamasından rahatsız olarak.

Miller bana kaşlarını çatarak bakar ve içer. Diğerleri de içer, bu yüzden sanırım o anda düşündüğüm kadar sıra dışı ve korkunç bir şey değildi.

"Hiçbir zaman aynı anda iki kişiyle birlikte olmadım," diyor Maddie.

Leah içiyor. Alex içiyor ve sonra Miller omuz silkerek içiyor ve nedenini bilmesem de göğsümde ateşli bir öfke dalgası yükseliyor.

"Hiç istememem gereken birini hiç istememiştim," diyor Miller, gözleri benimkilere kilitlenmiş.

Tereddüt ediyorum. İçmeyeceğim. Ama gözlerinde bir meydan okuma var, bir kez olsun gerçeği söylemem için beni cesaretlendiriyor. Ve gerçek şu ki, hayatım boyunca hiç kimseyi bu kadar çok istememiştim. Şu anda bana bakışları bile tüm kaslarımı germeye, bacaklarımın arasına bir sıcaklık dalgası göndermeye yetiyor. Bu gece denemesine izin versem, iki saniye içinde beni orgazma ulaştırabilir. Alt katmanı çıkarmak zorunda bile kalmaz. Muhtemelen üstüme çıkıp boynumu öpse, ben nükleer bir patlama gibi patlardım.

Mataramı alıp bir yudum alıyorum. O da matarasını alıp içiyor ve bu sırada gözlerimi hiç bırakmıyor.

Oyun nispeten çabuk biter çünkü herkesin yaptığı şeyleri bitiririz, görünüşe göre her şeyi ve herkesi yapmış olan Leah hariç. Oyun sırasında Miller'ı gözleriyle yiyip bitirdiği anlaşılan Leah, onu da listesine eklemek istiyor.

"Hey, Gerald'a yardım ettiğin için teşekkürler," diyor tuvalete giderken. Olaydan birkaç gün sonra bunu gündeme getirmesi tuhaf.

Omuz silkıyorum. "Fazla bir şey yapmadım."

"Biz gerçekten bir çift değiliz," diyor. "Benimle gelirim seyahatin masraflarını karşılamayı teklif etti. Bu sadece bir tür takas gibiydi."

Bunun aslında fahişelik olduğunu belirtmek istiyorum, ama umurunda değil.

"Eh, şimdi onunla uğraşmadan seyahatin ve çadırın sana kaldı," diyorum.

"Evet," diyor, yere bakarak ayağını sürüyerek. "Seni durdurmamın sebebi de bu. Sen ve Miller sürekli kavga ediyorsunuz ve bu gece birbirinize biraz kızgın görünüyordunuz, belki yer değiştirebiliriz diye düşündüm. Senin için daha uygunsaydı, onunla çadırı paylaşmamın bir sakıncası yok."

Vay canına. Bu kızın "erkek arkadaşı" az önce dağdan aşağı taşınmış ve o şimdiden başka biriyle yatmak istiyor. Daha iyi bir insan olsaydım, onu bunun için suçlamazdım, ama ben daha iyi bir insan değilim ve bu yüzden suçluyorum. "Biz iyiyiz," diye biraz soğuk bir şekilde cevap veriyorum. "Yine de teşekkürler."

Bu, "*İyi denemeydi*" gibi geliyor.

Bana küçük, gergin bir gülümseme atıyor. "Peki, belki de ona bir sormalıyım."

"Keyfine bak," diyorum sertçe ve banyoya giriyorum. Bu sadece bir ifade tabii ki, ama içten içe onun sormaya fırsat bulamadan bir şekilde bayılmasını umuyorum. Çünkü o güzel bir kız ve o da görünüşe göre bekâr... Öyleyse neden denemesin ki?

Çadıra geri dönerim, iç çamaşırlarım hariç her şeyi çıkarırım ve uyku tulumuna girerim. Yarın bu saatlerde duş almış, yumuşak bir yatakta yatmış ve cep telefonum çalışıyor olacak. Bunların daha önemli olacağını düşünmüştüm.

"İçeri girmek güvenli mi?" Miller dışarıdan soruyor. "Birdenbire bunu umursamaya başladın," diye sertçe cevap veriyorum.

Çadırın fermuarını açıyor ve ben de onun eşyalarını toplayıp durumu açıklamasına hazırlıklı oluyorum. Ama o, botlarını, pantolonunu ve ceketini çıkarıp iç çamaşırlarına kadar soyunuyor. Sonra da gömleğini tamamen çıkarıyor.

Kahretsin.

"Bu gece ne izleyeceğiz?" diye sorar ve benimkinin yanındaki uyku tulumuna girer.

Ona göz kırpıyorum. "Leah sana çadırını paylaşmak istemedi mi?" Sesim kayıtsız olmaktan çok utanç verici bir şekilde acı geliyor.

Gözlerinde bir şey parıldıyor — saklamaya çalıştığı bir gülümseme. "Evet, sordu. Ona, şu anki çadır arkadaşımın memnun olduğumu söyledim. Sanırım sen de ona aynı şeyi söyledin."

"*Mutlu* olduğumu söylediğimi hatırlamıyorum," diye mırıldanıyorum.

O sırtıyor ve o gamzesi midemi en lezzetli şekilde karıştırıyor. "İkimiz de buradayız," diyor, "o yüzden tekrar soracağım: ne izleyeceğiz?"

Ona gülümserim, garip bir şekilde, olmaması gerekirken onu değil de beni seçtiği için minnettarım. Hayatımın büyük bir bölümünü Miller'ın beni seçmesini bekleyerek geçirmişim gibi hissediyorum ve bu gece, sonunda seçti.

BİR NEDENLE, kamp tamamen terk edilmiş durumda. Çadırlar, çalılıkların arasından esen rüzgârla dalgalanıyor. Sadece ben ve Miller varız, aramızda üç metre mesafe var. Gamzesi yanağına gömülüyor ve hem kendini beğenmiş hem de utangaç görünüyor, onun gibi bir erkekte hiç beklenmedik bir kombinasyon. Gülümsemesi kaybolduğunda, onu özlüyorum.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve başparmağımı, bana tekrar gülümsediğinde o gamzenin olacağı yere bastırıyorum. Tüm duyguları şimdi gözlerinde, tamamen benimkilere odaklanmış durumda. Ben geri çekilemeden elimi tutuyor ve sonra ağzını eğiyor.

Ne benim ne de onun öpücüğünde tereddüt yok. Açgözlü ve kesin, içimde hep var olduğunu bildiğim bir şey. On yıldır ateşli bir şekilde bekledi ve şimdi durmayacak.

Göğsünden düşük bir ses çıkarır — bir hırıltı, bir homurtu — ve sonra beni kendine çeker, ben de tüm bunlardan daha fazlasını isterim. Bizi ayıran bu giysi yığınının altında onun tenini hissetmem gerekir. Onun etrafına yayılmak, ona yapışmak isterim, onun nerede bittiği ve benim nerede başladığım belli olmayana kadar.

Ama giysiler. Bütün bu lanet giysiler. Bükülmüş, dolanmış, onu öpüyorum, o da beni öpüyor ve...

"Siktir," diye nefes nefese kalıyorum.

Çadırın içindeyim, hala uyku tulumumun içindeyim, ama yarısı Miller'ın üstünde, görünüşe göre ona taciz etmişim, ama eli boynumun arkasına dolanmış ve saçlarıma karışmış, kendisi de oldukça isteyerek katılmış gibi görünüyor. Gözleri açılıyor ve benim hissettiğim kadar şaşkın görünüyor.

"Üzgünüm," diyor. "Siktir, üzgünüm."

Sanki yanıyormuşum gibi ondan uzaklaşıyorum.

"Yapma," diyorum, şoktan ve başka şeylerden nefes nefese. "Bunun sorumlusu açıkça benim. Sadece bir rüya görüyordum ve... Tanrım. Boş ver. Çok üzgünüm. Olanları unutabilir miyiz?"

Derin bir nefes alır, elini saçlarının arasından geçirir. İki uyku tulumu ve termal giysilerimize rağmen, onun ne kadar çok istediğini kesinlikle hissettim.

"Oldukça ilginç bir rüya olmalı," diyor sonunda.

Hayatım buna bağlı olsa bile, rüyanın onunla ilgili olduğunu asla itiraf etmem. "Evet. Ne hakkında olduğunu bile bilmiyorum. Üniversiteden bir şeydi.

Üniversiteden bir şey. Sen ne gördün?"

"Uyuyordum, Kitten," diyor. "Senin *uyuduğunu* fark etmemiştim." Bu sözler göğsümdeki tüm havayı boşaltıyor.

İkimiz de başka bir kelime daha söylemedik.

KIT

10.000 fitten 5500 fite

"Günaydın," diyor Joseph son kez, çadır direğine hafifçe vurarak.

Gözlerimi açtım ve kendimi Miller'ın karşısında buldum.

"Günaydın," diye cevapladı Miller, yüzüme bakarak.

Uyumuyordum, Kitten.

Sadece bu sözlerin hatırası bile midemi arzu ile kasılmaya yeter. Dün gece hatırladıklarımın rüya mı gerçek mi olduğunu bilmiyorum. Gerçekten öpüştük mü, öpüştüysek, hatırladığım kadar güzel miydi? Gerçekten inledi mi?

Bu soruların cevaplarını asla öğrenemeyeceğim, çünkü sormamın hiçbir yolu yok.

"Maren hala senden hoşlanıyor," diyorum.

Kaşları çatılır ve sonra şaşkın bir kahkaha atar. "Ne?"

Ona bunu söylemek inanılmaz derecede sadakatsizce ve o da dehşete düşerdi, ama onun dün gece aramızda olanları -ya da neredeyse olanları- asla ama asla ima etmeyeceğinden emin olmam gerekiyor. Aslında, geri dönüp benimle ilgili *hiçbir şeyden* bahsetmeyeceğinden emin olmam gerekiyor - konuştuğumuzdan, dostça davrandığımızdan ve en önemlisi, aynı çadırda kaldığımızdan.

"Bu sadece onun kişiliği. O romantik biridir ve kafasına sen kaçan kişi olduğunu sokmuş." İç çekiyorum. "Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum, ama evliliği berbat. Harvey pisliğin teki ve bence sana bu kadar bağlı çünkü bir şeye umut bağlamaya ihtiyacı var."

Gözleri fal taşı gibi açılır. Oturur, ellerini saçlarında gezdirir. Keşke bir gömlek giyseydi, şu anda milyonlarca dalgalı kas görebiliyorum. "Umutlu olacak ne var *ki*?" diye sorar. "Kit, on yıl önce ondan ayrıldım ve sadece birkaç ay çıktık. Nasıl böyle bir şey düşünebilir ki..."

Oturup çadırın benim tarafında saç tokası arıyorum. "O, —aslında herkes öyle düşünüyor—seni terk ettiğimi, çünkü o zamanlar sana çok kötü davrandığımı

. Seni bir şekilde uzaklaştırdığımı düşünüyor, çünkü dürüst olmak gerekirse, daha önce de insanlara bunu yaptım."

Uyku tulumundan çıkıyor... sadece boxer şort giyiyor. Bir an için, bacaklarımın arasında onun baskısını hatırlıyorum. Bacaklarımın arasında hissettiğim o *güçlü* baskıyı. Bakışlarım birden başka yere kayıyor.

"Duyduğuma göre, o insanları uzaklaştırmak için her türlü lanet olası nedenin varmış," diyor sert bir sesle, yürüyüş pantolonunu giyerken.

Saçımı toplamayı bitiriyorum. "Evet, ama sana sebepsiz yere kötü davrandım, bu yüzden onların gözünde, Kit yine Kit'ti," diye itiraf ediyorum. "Bu geziye çıktığını ona söylemedim bile, çünkü bunun seni ve onu tekrar bir araya getirebileceğini hayal etmesinden korktum."

Bana bakıyor, kaşları hala çatık, gözlerinde karanlık bir şey var. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

Yanaklarım kızarır. Bakışları, yüzüme hücum eden kanın izini takip eder, bakışlarında sevgiye çok benzeyen bir şey vardır.

Gözlerimi kaçırıyorum. "Çünkü döndüğümüzde, kimse bizim aynı çadırda kaldığımızı duymaması çok önemli. Ya da, dün gece olanları."

Uyuyordum, Kitten.

Tanrım. Bu benim için her zaman seksi olmaya devam edecek.

Sonunda bir tişört giyer. "Senin bir erkek arkadaşın olması daha büyük bir sorun olur diye düşünmüştüm."

Blake'in tepkisini ne kadar az umursadığım neredeyse gülünçtür - belki de eve döndüğümde ilişkimizi bitireceğimi zaten bildiğim içindir - ama bitirmesem bile Maren'inkinden çok daha az önemli olurdu.

"Maren en iyi arkadaşım ve benim için her şeyi yapar. Birinin yüzüne tokat atacak olsam, o asla o olmaz."

Sanki tartışmak üzereymiş gibi dilini dudaklarının arasında gezdirir ve sonra çenesini sıkar. "Hiçbir şey söylemeyecektim."

"Teşekkürler."

"Ama bu çok çılgınca," diye ekler ve çadırdan çıkar.

Kahvaltıda ^{heyecan} doruk noktasına ^{ulaşır}. Yumurta, sosis ve kızarmış ekmek yeriz — bir daha asla isteyerek yemeyeceğim üç yiyecek — ve bir ay süren oruçtan çıkan insanların açgözlü hayranlığıyla

bir aylık oruçtan çıkan insanların açgözlü hayranlığıyla ilk deneyimlerimizden bahsediyoruz.

İlk olarak ne içeceksin? Çoğumuz kola istiyoruz. Alex

Bira.

İlk ne yapacaksın? Herkes *duş almak* diyor.

İkinci olarak ne yapacaksınız? Yarıısı ikinci kez *duş* alacağını söylüyor.

"Bir yatak istiyorum," diyor Maddie. "Ve gerçek bir yastık."

"Ve üzerinde çamur olmayan giysiler," diye ekliyorum, çünkü Shira One'da her şeye bulaşan toz hiç tam olarak gitmedi.

"Sen ne yapacaksın Miller?" diye soruyor Stacy. "Bu sabah çok sessizsin."

Tabağından başını kaldırıyor, sanki dinlemiyormuş gibi biraz boş bakıyor. Gülümsemesi zoraki. "Kola, sonra bira, iki *duş*, gerçek bir yastık."

Onun sesindeki mutsuzluğu fark eden tek kişi ben miyim acaba?

Kahvaltıdan sonra Mweka Kapısı'na doğru son yürüyüşümüze başlıyoruz, üç saat boyunca 1500 metre alçalıyoruz. Bu sabah enerjim sonsuz... Miller ile olan olay dışında, New York'tan ayrıldığımdan beri en iyi uykumu uyudum ve yokuş aşağı tırmanış o kadar kolay ki, bunun hala egzersiz sayıldığına inanmak zor.

Yağmur ormanına girince yol çamurlu hale geliyor ve ayaklarım kaymaya başlıyor, ama tüm yolculuk boyunca ilk kez yürüyüş bu kadar kolayken yavaşlamak zor.

Miller arkamda, beni tutmazsa düşeceğimden endişeli olduğu belli. Bir hafta önce ona siktirip gitmesini söyledim. Şimdi ise bana göz kulak olmasına bayılıyorum, tüm yolculuk boyunca bunu yaptı, ben ona kötü davrandığımda bile.

"Yavaşla, Kit," diye uyarıyor.

"Ben iyiyim." Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Sen kendi işine bak..."

Ayaklarım yerden kesildi. Miller, yüzüstü aşağıdaki sivri kayalıklara çarpmadan önce atlayıp beni yakaladı ve birdenbire hızla inip çıkan göğsüne sıkıca bastırıldım.

"Tanrım," diye fısıldadı. "Beni çok korkuttun."

Çok yakınız ve bunun bitmesini istemiyorum, ama bitmesi gerekiyor. Hızla geri adım atıyorum. "Teşekkürler..."

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, beni tekrar kendine doğru çeker ve sırtımı arkamdaki kayalık duvara dayar. Ağzı benimkinden bir milim uzaktadır.

Ne yaptığımı bilmiyorum ama nefesim kesilmiş gibi. En fazla yarım saniye sürer ama o kadar gerginim ki düşünemiyorum, hareket edemiyorum, nefes alamıyorum. Miller'ı ne kadar çok istediğimin gücü, kanımda dolaşan bir virüs gibi.

Dün geceki inlemeleri sanki gerçek zamanlı olarak yaşıyormuş gibi kafamda duyabiliyorum. Miller'ın dudaklarını bir kez daha dudaklarımın üzerinde hissetmek için on yıllarımı feda ederdim.

Bir kapıcı yukarıdan yaklaşırken mırıldanıyor. Miller beni bırakıyor.

"Teşekkürler," diyorum yine, hala nefes nefese. Sanki beni o kayaya doğru döndürdüğü an hiç olmamış gibi. Sanki sadece düşmemi engelledi ve kibarca ayağa kaldırmış gibi.

Dönüp kapıya doğru yürümeye devam ediyorum, eskisinden daha dikkatliyim. Birçok konuda çok daha dikkatli olmam gerekiyor.

Bir saat sonra, ormanın uğultusu daha da yükselir ve patika düzleşir. Sanki medeniyete yaklaştığımızı hissedebiliyormuşuz gibi herkesin adımı hızlanır. Taşıyıcılar şarkı söyler, Leah birkaç şarkı daha söyler ve herkes duş almaktan bahsetmeye devam eder, ta ki taşıyıcıların çantalarımızı otobüsün üstüne yerleştirdiği hareketli Mweka Kapısı'na varana kadar.

Gerçek bir dükkan gördüğüm için çok heyecanlıyım, bittiği için üzülmiyorum. İçeri girip kola alıyoruz, sonra açık havadaki bir masaya oturup içiyoruz.

"Tanrım, karbonatı özlemişim," diyor Maddie. "Karbonat, seni bir daha asla terk etmeyeceğim."

Stacy gülüyor. "O kadar acele etme," diyor. "Gelecek yıl için planladığım geziyi duymadın."

Maddie Alex'e bakar. "Gidebileceğimi bilmiyorum," der. "Eve dönene kadar sana söylemeyecektim, ama yüksek lisansa kabul edildim. Sosyal hizmet yüksek lisansı yapacağım."

Herkes Adam'a bakar. *Ben* bile nefesimi tutarım.

"Tatlım, bu harika," der, gözleri gururla parıldayarak. "Harika bir terapist olacaksın."

Gülümsemesi rahatlamış. "Teşekkürler baba." Alex'e tekrar bakar ve Alex başını sallar. Belki babasına söylemeye hazır değildir ya da bir anda çok fazla değişiklik olacağını düşünüyordur.

Umarım sonunda bu adımı atar. Umarım ben de bu adımı atarım. Hala bir hafta ve binlerce kilometre uzaktayken rotanı değiştireceğini düşünmek kolaydır. Seni oraya getiren tüm güçler bir kez daha ön plana çıktığında bu daha zordur.

Portörlere bahşış verip teşekkür ettikten sonra otobüse biniyoruz ve Miller benim arkamdaki sıraya oturuyor, biz de inanılmaz rahat koltuklara çöküyoruz. Gelirken bunların ne kadar yumuşak olduğunu fark etmiş miydim? Hiç de değil. *Harikalar.*

"Sanırım altı aylık kuralını anlamaya başlıyorum," diyorum ona. O gülümsüyor. "Gelecek yaz benimle Everest'e gelmek ister misin?"

Şaka yapıyor, ama yine de göğsümde bir sızı hissediyorum. Çünkü... evet, bunu çok isterim. Hem de çok.

Zorla gülümsüyorum. "*Kolay* tırmanışta nasıl zorlandığımı gördün, Miller."

Ondan sonra sessizliğe büründük. İkimiz de şaka yapıyorduk... ama aynı zamanda şaka da yapmıyorduk. Bu gerçekten sona eriyor ve ikimiz de bunu sürdüremeyeceğiz.

Dönüş yolunda Arusha'dan geçiyoruz. Dağlarda geçirdiğimiz bir haftadan sonra, New York şehrinin sadece küçük bir parçası olmasına rağmen, burası neredeyse *çok* kalabalık ve çok yoğun görünüyor. Aynı zamanda çok farklı da. Çıplak ayakla koşan çocuklar, bir benzin istasyonunun önünden geçerken toz kaldırıyor ve birbirlerine teneke kutuları tekmeliyorlar. Kemikleri görünür hale gelmiş, kambur bir yaşlı adam, sonu görünmeyen bir yolda yürüyor. Erkekler, kadınlar ve çocuklardan oluşan bir insan sırası bir blok boyunca uzanıyor ve parlak güneşin altında son derece mutsuz görünüyorlar. Küçük bir sağlık kliniğine girmek için bekliyorlar, o kadar küçük ki, buradaki insanların yarısının bir haftada, bir günde ise hiç hizmet alabileceğini sanmıyorum.

Miller bana bakıyor. "Söyleme," diye uyarıyorum onu.

"Söylememe gerek yok," diye cevaplar. "Zaten sen de öyle düşünüyorsun."

Haklı. Öyle düşünüyorum. Her zaman doktor olmak istemiştim ve diplomamı alsaydım... yardım edebilirdim. Hata yapsam bile, buradaki durumdan daha iyi olmaz mıydı? Çünkü o sırada sırada acı çeken çocuklar var, muhtemelen bütün gün bekleyecek ve hiç muayene edilmeyecek çocuklar, umutsuzca bakıma ihtiyaçları varken sıradan vazgeçen insanlar.

Sonuç gereksiz acı çekmekken, nasıl olur da bunun çok fazla sorumluluk olduğunu iddia edebilirim? O zamanlar kendime kendi sınırlarımı kabul ettiğimi söyledim, ama aslında sadece korkmuş ve bencil davrandım.

Tanırım. Nasıl bu kadar çok şeyde yanılmış olabilirim? İş, Blake... Babam beni bu seyahate göndermeseydi, her şeyi mahvedecektim.

"Ne?" diye sordu Miller, ben başımı sallarken.

Gülüyorum. "Az önce babama haklı olduğunu söylemek zorunda kalacağımı fark ettim.

Bu gerçekten çok kötü."

Otel kapısından girerken otobüsümüz yavaşlar. Otobüsten inerken, bir personel bize romlu punç ve serin havlular uzatır. Zorlukları kesinlikle geride bıraktık.

Yüzümü silmeyi bitirmişken, Miller yanımda sertleşir ve bize doğru gelen çifti izler. Çift, sanki en sevdikleri kişiymiş gibi ona gülümser.

"*Siktir*," diye fısıldadı Miller.

"Değişiklik yaptığınız için size tekrar teşekkür etmek istedik," diyor kadın, çantasını arkasındaki mermer bankın üzerine koyarken. "Machame rotası muhteşemdi ve bu sayede eve aceleyle dönmek yerine safariye katılabiliyoruz."

"Önemli değil," diyor Miller, gergin bir gülümsemeyle. "İşe yaradığına sevindim." "Önemli değil değildi," diye ısrar ediyor kadın. "Bu geziye gelmek için yıllarca para biriktirdik ve planımız yeniden biriktirmeye başlamaktı... şimdi hepsini yapabileceğiz."

Onlar uzaklaşıp ikimiz de ikinci bir rom punç içkisini yudumlayana kadar bekledikten sonra Miller'a kaşlarımı kaldırarak bakıyorum. "Bunu açıklayabilir misin?"

O, o kadar utanmış görünüyor ki, neredeyse ona acıyacak hale geliyorum. "Yalnız başına gitmenden endişelendim," diye itiraf ediyor. "Benimle yer değiştirirlerse seyahat masraflarını karşılamayı teklif ettim."

Birinin beni kollamasını istiyordu. O kişi olmak istiyordu. Ve oldu da. Bu, Blake'in binlerce sözünden daha anlamlı. Çünkü Blake, Miller'ın yaptığını asla yapmazdı. Ben de onun yapmasını istemezdim.

Onu takip ettiğimi söylediği için ona kızmam gerekirdi, ama bunun yerine gözlerim doldu. "Onlara para verip yer değiştirmelerini sağladın ve benim için daha uzun, çok daha kolay bir rotadan geldin."

"Ben de keyif aldım, Kit," diyor. "Son sekiz günü hiçbir şeye değişmem."

Gözyaşlarımın arasından ona gülümsüyorum. "Evet, ben de."

Maddie ve Stacy bize doğru yürüyorlar. "Bu akşam yemeği için şehre gidiyoruz. Siz de geliyor musunuz?"

Hayır demeliyim. Uçağım şafak vakti kalkıyor, ama bu insanlardan henüz ayrılmak istemiyorum. Aslında, bir kişiden ayrılmak istemiyorum.

Miller'a bakıyorum, o da omuz silkiyor ve bana bakıyor... karar benim. "Evet, biz de varız," diyorum onlara.

Sonunda çadırıma girdiğimde aynada gördüğüm manzara karşısında şaşkına dönüyorum. Aynı görüneceğimi düşünmüştüm, ama... Tanrım. Saçlarım yağlı ve dağınık. Dikkatli bir şekilde güneş kremi kullanmama rağmen yüzüm bronzlaşmış. Alnımda bir çürük var

—nereden geldiğini bile bilmiyorum—ve saç çizgime kadar uzanan bir çamur lekesi var, umarım sadece bugün oraya gelmiştir. Bütün o şekerlemelere rağmen, kesinlikle kilo vermişim. Annem bunu alkışlayacaktır, ama o psikopat. Kemik torbası gibi görünüyorum.

Görünüşüm, Miller'ın bugün beni öpmeye niyetlendiğini daha da imkansız kılıyor. Sadece iyi olduğumu doğrulamak için mi beni durdurdu? Şehvetin etkisiyle sersemlemiş bir aptal gibi orada mı durdum? Ne kadar utanç verici.

Duşa giriyorum. Kullandığım tüm ıslak mendillere rağmen, su ayaklarımın dibinde kahverengi akıyor ve cildime yapışan kirin aşınmaya başladığını hissedebiliyorum.

Bir kez şampuanlıyorum, sonra ikinci kez. Kafamın üstündeki dağınıklık dışında vücudumdaki her milimetredeki tüyü tıraş ediyorum. Her şeyi iyice sabunluyorum ve bunu da tekrar ediyorum.

Duştan çıkıp aynaya tekrar baktığımda, biraz daha kendime gelmişim. Yumuşak bir otel bornozu giyip saçımı kurutuyorum, sonra şarjda bıraktığım telefonumla yatağa gidiyorum. Orada bir yığın mesaj beni bekliyor: Arkadaşlarım Mallory ve Lo memler gönderiyor; Blake bana karın içinde düşen bebeklerin inanılmaz aptalca videolarını gönderiyor; Maren yeni köpeğine tuvalet eğitimi verdiği ayrıntıları anlatıyor ve dekore etmek için can attığı dairem için tasarımlar gönderiyor; annem bir müteahhide depozitosunu geri istediğini söylememi istiyor ve dönüşümden birkaç gün sonra yapılacak doğum günü partisi öncesinde "muhtemelen ihtiyacım olacağı" için bana kuaför randevusu almasını isteyip istemediğimi soruyor.

Hiçbiri beni evimi özletmiyor. Sadece beni aynı anda hem bunalmış hem de boş hissettiriyor. Telefonu komodinin üzerine koyuyorum, sonra yüzüstü yastığa dönüp ağlayarak uykuya dalıyorum.

UYANDIĞIMDA, benim için burada sakladıkları valizi açıp eşyalarımı karıştırıyorum.

Kot pantolon ve güzel bir tişört giyip, maskara sürmüşken, çadırımı destekleyen direğe birisi vurur.

"Girin," diye sesleniyorum ve Miller çadırın girişinden içeri girerken banyodan çıkıyorum.

"Tıraş olmuşsun," diyorum, o da aynı anda "*Saçın*" diyor.

İkimiz de güldük. Odanın karşısına geçip avucumu çenesine kaydırđım. Temas ettiğimiz her yerde cildim karıncalandı. "Saçın olmadan çok daha genç görünüyorsun."

Hareketsiz durur, beni izler, beni durdurmaz. Aramızdaki gerginlik o kadar yoğundur ki nefes almakta zorlanırım.

"Onu kesmek çok iyi geldi." Sesi göğsünden gelen düşük bir uğultu gibi.

İstemememe rağmen elimi geri çekiyorum.

"Sadece biraz parlaticı sürecektim," diyerek banyoya doğru yürüyorum.

"Gerek yok," diye cevaplıyor, ama sanki en sevdiği filmin en önemli sahnesindeymişim gibi, işaret parmağımla dudaklarıma parlaticıyı sürerken beni izliyor.

Bir hafta boyunca aynı çadırda kaldık, ama şu anda bizi ayıran büyük, yumuşak bir yatak var ve o beni öyle izliyor ve...

Şu anda istediğim tek bir şey var ve o da şehirde akşam yemeğı değil.

"Hazırım," diyorum ona. Sanki yine oksijene ihtiyacım varmış gibi konuşuyorum.

Arnault'larla kapıda buluşuyoruz ve bir araba bizi Arusha'ya götürüyor. Hepimiz yerel mutfağı denememiz gerektiğı konusunda hemfikiriz, ama bir Çin restoranı gördüğümüzde, yerel mutfağı daha sonra deneyebileceğimizi kabul ediyoruz.

Bu, şimdiye kadar yediğim en iyi Çin yemeğı değil, ama Maddie herkesten gezinin en garip anını anlatmasını isterken, masaya daha fazla tabak getirildikçe ben de zevkle yiyorum.

"Kamp ateşinin etrafında senin hakkında bilmek istemediğim bazı şeyler öğrendim," diyor Alex. "Benimki bu."

Maddie kaşlarını kaldırır. "Sen de bazı şaşırtıcı açıklamalar yaptın, ama benim en garip anım, Kit'in bir erkek arkadaşı olduğunu öğrendiğın andı."

Alex gülüyor. "Teşekkürler, Maddie. Sanırım bu artık ikinci en garip an." Bana doğru bir bira kaldırıyor. "Denediğı için birini suçlayamazsın."

"Bunun doğru olduğundan emin değilim," diye mırıldanır Miller.

Yemek bittiğinde, şans kurabiyelerimizi açıyoruz.

"Yüce ilkelerin başarıyı getirir," diye okur Alex, "yatakta."

"Hayalini kurduğun şey gerçekleşecek," diye okur Adam, "yatakta. Eyvah." Karısına sırtarak bakar.

"İğrenç, baba," diyor Maddie. "Lütfen kes şunu."

"Küçük başlangıçlar büyük şeyler doğurur... yatakta," diyorum yüksek sesle. Kurabiyeyi Miller'a uzatıyorum. "Al bakalım dostum. Eve gittiğinde kendine moral verirken bunu kullan."

Herkes gülüyor, ama gözleri benimkilerle buluşuyor ve yüzündeki sırıtış, zaten emin olduğum bir şeyi doğruluyor: bu konuda küçük bir şey olmayacak.

Akşam yemeğinden sonra Maddie ve Alex bizi caddenin karşısındaki bir bara gitmeye ikna ederler. Orada hepimiz şişelerimizi tokuşturur ve gezinin sonuna kadeh kaldırırız. Arnault'lar Tanzanya'da bir gün daha kalacaklar. Miller yarın safarisine çıkacak, ben de şafak vakti New York'a gideceğim. Aniden, planımı farklı yapmayı dilediğimi fark ederim.

Keşke kalabilseydim.

Dans pisti kalabalık, müzik çok çeşitli: country, pop, rap. Salsa benzeri bir şarkı çalmaya başlarlar ve Alex, annesi ve kız kardeşi ile dans etmeyi reddederken benimle dans etmemi ister, ben de onu takip ederek dans pistine çıkarım. Bana dansın temel üç adımını gösterir ve ayaklarıma bakmayı bırakmam için ısrar eder. Sonunda onun dediğini yaparım.

"Eğer onunla işler yolunda gitmezse," Alex, Miller'ı işaret ederek, "beni ara."

"Defalarca söylediğim gibi, Miller'la *birlikte* değilim," diyorum, kaşlarımı kaldırarak.

"Gerçekten mi, *Kitten*?" diye sorar, sinsi bir gülümsemeye. "Bak, bir erkek arkadaşın falan olduğunu biliyorum, ama orada hiçbir şey olmadığını bana inandıramazsın. Senin tarafında olmasa bile, onun tarafında kesinlikle var."

"Sana temin ederim ki yok. Buradan ayrıldığımda, onu uzun süre görmeyeceğim." Bu düşünce boğazıma bir düğüm atıyor.

Beni döndürüyor. "O zaman bunu küçük bir teste tabi tutalım." "Teste mi?"

"Bekle." DJ kabinine doğru yürür ve bir dakika sonra geri döner. "Ondan bundan sonra yavaş bir şarkı çalmasını istedim. Miller, şarkı başladığı *anda* buraya geleceğine bahse girerim, çünkü senin başka biriyle slow dans etmene izin vermez. Benimle dans etmene bile zor izin verdi, üstelik aramızda bir adım bile yok."

Gözlerimi deviriyorum. "Bu, hayatımda kazanacağım en kolay yüz dolar olacak." "Göreceğiz," diye cevaplıyor.

Ama şarkının son notaları sönüp Christina Perri'nin "A Thousand Years" şarkısı başladığında, Miller yanıma geri döner.

"Kit'i geri alıyorum," diyor kararlı bir şekilde — bu bir rica değil. Bir talep. Alex beni bırakıyor, Miller'ın arkasından göz kırpmıyor ve "yüz dolar" diye dudaklarını oynatıyor.

"Neden gülümsüyorsun?" diye sorar Miller.

Kafamı sallarım. "Alex aptalca davranıyor."

Muhtemelen Miller'a işimin bittiğini söylemeliyim, ama eli belimin altına kayıp beni kendine doğru çekince, isteyerek onunla giderim. Tutuşu, tahmin ettiğim gibi tam da sahiplenici.

"Burada olmana şaşırdım," diyorum ona. "Bu, 'ben sert bir erkeğim' imajına ters düşüyor."

"Beni sert bir erkek olarak gördüğünü bilmiyordum."

"Sen kendin sert ve erkeksi olduğunu söyledin, ben değil. Aslında bu oldukça kibirli bir davranıştı."

Beni kendine daha da yaklaştırıyor. Yanağım göğüs kafesine yapışıyor ve çenesi başımın üstüne yaslanıyor. Onun kokusunu içime çekiyorum — sabun ve yumuşatıcı kokusu.

—ve kulağımın altında kalp atışlarını sayarım. Belki, paralel bir dünyada, uzaklaşmak zorunda olmayan bir versiyonum vardır ve o versiyon, şarkı bittiğinde ona gülümser, onun kendisine ait olduğu için minnettar olur, o tişörtü çıkarmak ve çıplak göğsüne yaslanarak uykuya dalmak için sabırsızlanır.

Diğer şeylerin yanı sıra.

Şarkının üç dakikalık süresi boyunca başka bir kelime söylemiyoruz, ama o anda bile, bu üç dakikayı hayatımın geri kalanında kafamda tekrar tekrar oynatacağımı biliyorum.

Şarkının son notaları salonda yankılanıyor. Miller beni bırakmakta gecikiyor, ben de uzaklaşmakta gecikiyorum. Ona baktığımda, ikimiz de gülümsemiyoruz. Açıkçası, elde edebileceğimiz tek şey bu. Bu dans, bu yolculuk. Daha fazlası olmalıydı, ama en büyük pişmanlığım her saniyenin tadını çıkarmamış olmam. Onu havaalanında ilk gördüğüm andan itibaren, onun yanından isteyerek ayrılmış olmam, onun uyuyan profilini seyredebilirken uyumuş olmam.

"Peki," diye fısıldıyorum, "sanırım gitmeliyiz."

Parmağı beni yerinde tutmak için kot pantolonumun beline kayıyor.

"Kit," diyor, bakışları beni delip geçiyor, "o adamla evlenmeyeceğini söyle bana."

Omuzlarım çöküyor. Bir bakıma, bu an Blake ile evlenmem *gerektiğini* düşündürüyor. Birine aşık olduğumda, her zaman böyle oluyor... Her zaman çok acı verici oluyor. Her zaman içimde bir ağrıya yol açıyor ve bu ağrı durmak bilmiyor, ve şimdi Rob için acı çekmek yerine, hem onun hem de Miller için acı çekiyorum.

"Hayır," diye cevap veriyorum. "Eve gittiğimde bunu bitireceğim."

Ağzını açıp kapattı, sanki söylemesi daha iyi olmayacak sözler varmış gibi. En iyisi bu. "İyi."

Dans pistinden ayrılıyorum, o da peşimden geliyor. Arnault'lar bir bira daha içmek istiyorlar, biz de onlara veda edip sarılırız ve iletişim bilgilerini paylaşıyoruz, sonra Miller ve ben dışarı çıkarız, o taksi çağırırken yanımda durur, kolunu bana dolayarak sanki dünyaya benim serbest avlanma alanı olmadığımı ilan eder gibi.

O, tüm yolculuk boyunca tam da bu yerdedi.

Haklıydı, sırf arkamı kollayacak birine ihtiyacım olmasa bile, yine de arkamı kollayacak bir erkekle birlikte olmak isteyebileceğimi söylediğinde.

Öyle istiyorum. Tanrım, gerçekten, gerçekten istiyorum.

Tatil köyüne giderken sessiziz. Taksi bizi kapılı girişte indiriyor ve çadırlara doğru yürüyoruz.

"O yatağı ne kadar özledin?" diye soruyor.

Bunun tamamen benim kafamda olduğunu biliyorum, ama onun *yatak* kelimesini söylemesi bile bana müstehcen geliyor. Çarşafın kalitesini veya yatağın yumuşaklığını düşünmüyorum. Onun ağırlığı altında yatağa bastırılmanın nasıl bir his olacağını düşünüyorum.

"Komik olan ne biliyor musun?" diye soruyorum. "Buraya geldiğimiz gece, babama o odadan şikayet ediyordum. Çok kızgındım."

Sessizce gülüyor. "Babanı tanıyorsam, senin umduğun kadar suçlu hissetmemiştir."

Kafamı sallıyorum. "Hiç suçluluk duymadı. Ona, öldürülürsem onu sorumlu tutacağımı söyledim, o da teknik olarak öldürülürsem kimseyi sorumlu tutamayacağımı söyledi. Hiç pişmanlık duymadı."

Miller gülüyor. "Evet, bu Henry'ye çok benziyor. O gece ben de ona çok kızgındım. Seni gönderdiğine hala inanamıyorum. İşler gerçekten kötü gidebilirdi."

Çadırıma vardık. Durup ona döndüm. "Ben iyiyim. Sen beni koruyordun, değil mi?"

Bana çok çabuk kaybolan yarım bir gülümseme atıyor. "Sana bir şey söylemeliyim. Yani, aslında kötü bir şey değil, bu yüzden sana söylemek zorunda değilim, ama artık bu konuda yalan söylemek doğru gelmiyor."

Midem uzun ve yavaş bir dalışa başlıyor. Çok az erkeğe güveniyorum, ama o onlardan biriydi ve hayal kırıklığına uğramak istemiyorum. "Ne oldu?"

Dudaklarını ısırdı. "Çadırımda bir sorun yoktu." Yarı rahatlamış, yarı şaşkın bir şekilde güldüm. "Ne?"

"Çadırımda bir sorun yoktu. Sadece senin yalnız uyumanı merak ettim ve şüphesiz paranoyakça davrandım, ama... çadırım gayet iyiydi. Onu kendim katladım ve taşıyıcılara seninle paylaşmaya karar verdiğimizizi söyledim."

Bir saniye ona şaşkın şaşkın baktım, sonra gülmeye başladım. "Seni pislik. Bu çok tatlı, ama *aman Tanrım*."

O sırtıyor. "Özür dilerim derdim, ama dilemiyorum." Gözlerim doluyor. "Ben de özür dilemiyorum."

Nedense, sekiz gün sonra buradan ayrılırken, sanki o benim en yakın arkadaşım, en yakın olduğum kişiymiş gibi hissediyorum. Hiç pişman değilim.

Aslında bir pişmanlığım var. Eve döndüğümüzde onun en iyi arkadaşım, her şeyim olarak kalamayacak olması. Bu geceden sonra, o benim için her zaman bir yabancı olacak.

"Peki," diyorum, çadırıma bakarak, gözlerimi dikkatlice kurulamaya çalışarak, "Ben..."

"Kit," diyor, beni kendine doğru çekerek.

Elleri çenemi kavrar ve ağzımı kendininkine yaklaştırır. Yumuşak ve serttir; nazik ve aynı zamanda acımasızdır. Öpücüğü tam da beklediğim gibidir ve daha önce böyle öpülmüş olsam bile, kesinlikle hatırlamıyorum. Rob ile bile.

Bu, kendini çok uzun süre kaybedebileceğin türden bir öpücük. Kendimi durdurmak için zorlamam gerekiyor.

Bir adım geri çekildim, nefesim çok hızlı geliyordu. Ağzımı açtım ama o başını salladı. "Biliyorum," dedi. "Sadece yapmam gereken bir şeydi."

Başımı sallayıp çadırıma dönüyorum. Ne kadar süre dışarıda kaldığını bilmiyorum, ama onun uzaklaştığını hiç duymadım.

SADECE BİRAZ SONRA, güneş doğuyor ve benim havaalanına gitme vaktim geliyor.

Bekleyen arabaya doğru yürürken göğsümde bir sızı hissediyorum. Son anda dönüp etrafımdaki çadırlara bakıyorum. Hala her birinde uyuyan insanları bir şekilde seviyorum. Vedalaştığımızı biliyorum, ama yine veda etmek istiyorum.

Ya da daha iyisi, *"Biliyor musun? Neden kalmıyorum? Hep birlikte safariye çıksak nasıl olur? Miller ve ben aynı odada kalabiliriz."* demek istiyorum.

Miller ve ben kahve içmeye giderdik. Arusha'da dolaşır ve tırmanış sırasında yediğimiz yiyeceklerin hiçbirini içermeyen yerel bir kahvaltı denerdik. Hatta, sorunun personel mi yoksa altyapı mı olduğunu anlamak için, cadde boyunca uzanan kuyruk olan o kliniğe bile gidebilirdik. Miller'ın ailesi ve benim ailem arasında, sorunu çözmek için yeterli paramız olurdu. Sonra onun odasına geri dönüp *30 Rock* izlerdik ve...

"Hanımefendi?" diye sordu bellboy.

Gözlerimi kırpıştırarak çadırlardan uzaklaşıp benim için açık tutulan araba kapısına döndüm.

"Üzgünüm," diye fısıldayarak arabaya biniyorum. "Teşekkürler."

Geldiğimde tek istediğim oradan bir an önce uzaklaşmaktı, ama şimdi hiç ayrılmak istemiyorum.

Şoför yola çıkmaya başladı. Arkama bakmıyorum. Zaten yeterince acı verici.

Havaalanında, Miller'ın yolculuktan sonra farklı olacağını söylediğinde haklı olduğunu anlıyorum. Güvenlik kontrolünden geçerken ya da insanlar uçağa binmek için sıraya girerken artık endişe duymuyorum. Arkamdan itildiğimde, ilk düşüncem birinin çantamı çalmak istediği değil; Doha'ya indiğimizde uçaktan inmek için çılgınca acele etmiyorum; birinin beni koridora çıkarmayacağından, bir sonraki kapımın on yedi mil uzakta olabileceğinden paniğe kapılmıyorum.

Bunun uzun süre devam edeceğini sanmıyorum, ama birkaç saatliğine dünyayı yeni gözlerle görebilmek bile yeterli. Etkisi geçse bile, bu tür şeyleri algılamanın başka bir yolu olduğunu her zaman bileceğim. Bunların beni bu kadar strese sokması gerekmediğini *bileceğim*.

Üç film arka arkaya izliyorum ve New York'a giden son on dört saatlik uçuş boyunca koltuğumdan sadece iki kez kalkıyorum. Uçaktaki yatabilen koltuklar

on gün içinde yaşadığım en rahat şeydi. Biftek ve patates ise mutluluk vericiydi.

Miller şu anda ne yapıyor? Bu düşünce istemeden aklıma geliyor.

Ne olursa olsun, bu uçak ne kadar güzel olursa olsun, yine de onunla birlikte olmak isterdim.

KIT

MANHATTAN

Gece yarısı iniş yapıyorum — Tanzanya'da saat sabah yedi — tamamen uyanık. New York buz gibi, taksi kuyruğu yirmi kişi uzunluğunda ve daireme vardığımda çok boş geliyor.

Söz verdiğim için Blake'i görüntülü arıyorum. Pazartesiye kadar Vegas'ta ve o zamana kadar her şey yolundaymış gibi davranmak zorunda kalacağımdan endişeleniyordum ama sorun yok gibi görünüyor.

Kilimanjaro hakkında sorular soruyor ama neon ışıklı caddede yürürken cevabı sadece yarı dinliyor. Miller'dan bahsedince kaşlarını çatıyor, sanki neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi. Ona hatırlattığımda, "*Ah, doğru,*" diyor ve yarım saniye boyunca, daha önce dinlemediği gerçeğini telafi etmeye çalışarak dikkatini veriyor. Ama çok geçmeden, yine sadece yarı dinliyor. Londra maratonunun dolduğunu söylüyor ve yine New York'ta koştamamızı öneriyor. Tam da tahmin ettiğim gibi.

Bu ilişkinin ne kadar çılgınca olduğunu.

O dinlemediği telefon görüşmelerinde sorun yoktu, çünkü ben de onu dinlemek istemiyordum. Onun ilgisizliği, benim ilgisizliğim ve sevgisizliğimle adil bir takas gibiydi. Beni Salı gününde tutsak ettiği her şeyde sorun yoktu, çünkü zaten Perşembe gününe kadar dayanamayacağımı tahmin ediyordum.

"Seni seviyorum," diyor, restorana girerken telefonu kapatmaya hazırlanıyor. "Pazartesi görüşürüz?"

Ben de *seni seviyorum* demek istemiyorum, ama o ben söyleme fırsatı bulamadan telefonu kapatıyor. Zaten söylesem de dinleyeceğinden emin değilim.

Tanrıya şükür buradan gidiyorum.

Ertesi sabah, komodinin üzerindeki cep telefonumun çalmasıyla uyanıyorum.

"Oraya geliyorum," diyor Maren. "Annem mesajlarına cevap vermediğin için üzgün."

İnliyorum. "Tanrı aşkına. Gece yarısı indim. Yirmi saniyedir uyanığım."

"Geoffrey'e seni göndermek için elinden geleni yaptı, şimdi de senin bunu mahvedip onu kızdıracağından korkuyor."

"Öyle bir şey yapmayacağım," diye söz veriyorum. "Gelmen gerekmiyor."

"Neredeyse geldim," diyor. "Yardıma olacaksa sana kahve getireceğim."

Kendimi yataktan zorla kaldırıyorum. Blake ile ilişkimizi bitirmek doğru seçim olduğunu biliyorum, ama gün ışığında onun yokluğunda bana ne kalacağını da merak ediyorum. Bekar ve muhtemelen işsiz kalmak üzereyim ve evim artık bu daire ya da New York değil, Miller ile paylaştığım kirli bir çadırın içindeki tozlu bir uyku tulumu... ve onu geri alamam.

Maren zaten kapıcının listesinde ve anahtarı olduğu için, ben duş alırken içeri giriyor ve ben çıktığımda deri koltuklarımdan birinde kıvrılmış, arkasında yerden tavana kadar uzanan pencerelerden New York silüeti çerçevelenmiş halde oturuyor. Güneş, uzaktaki gökdelenlerin ötesinde zar zor görünüyor.

Dairem bir zamanlar istediğim her şeye sahip... ama artık istemiyorum.

"Şifren ne?" diye soruyor, utanmadan telefonumun kilidini açmaya çalışıyor. "Fotoğraflarını görmek istiyorum."

"Bazı sınırlar koymamız lazım," diye cevap veriyorum, burnuza bağlayıp telefonumu elinden alırken karşısındaki sandalyeye oturuyorum.

Cam sehpanın üzerinden bana bir fincan uzatıyor. "Bana her şeyi anlat."

Bir yudum alıp, zaman kazanmaya çalışıyorum. Nedense, hayatının aşkının benim keşif gezimde olduğunu itiraf ettiğim kısmı atlayabileceğimi düşündüm, ama bu çok saçma — babam biliyor. Miller biliyor. İkisi de birilerine bir şeyler söyleyecek ve bu bilgiyi atladığım için durumum *çok* kötü görünecek. "Evet, gezimde kimlerin olduğunu duydun mu?" diye soruyorum. Onun gözlerine bakamamamın, gerginlikten değil, sıradan bir davranış gibi görünmesini umuyorum.

Kaşlarını çattı. "Kilimanjaro'ya mı? Orada aynı seyahatte kim olabilir ki ? Tanıdığım biri *mi*?"

Kahkaham hüznle karışır. "Çok iyi tanıdığın biri. Miller. Miller West."

Ağzı açık kalır. "Şaka yapıyorsun."

Keşke şaka yapıyor olsaydım demek üzereydim, sanki o hala benim düşmanımış gibi, ama bunu yapamadım. "Hayır. Orada olacağını bilmiyordum."

Gözleri fal taşı gibi açılmış, ama aynı zamanda heyecanla parıldıyor — ve benim endişelendiğim de buydu. Orada olduğu gerçeği yüzünden şimdiden umutlanmaya başlamış. "Peki, yukarı çıkarken onu çok gördün mü?"

O, bizim aynı anda tesadüfen dağda olduğumuzu hayal ediyor. Bunun ne kadar samimi bir durum olduğunu anlayamıyor. "Görmemek zordu. Sadece sekiz kişiydik."

"Sekiz," diyor, başını sallayarak. "Görüştüğü kızla mı oradaydı?"

Şimdi sıra bende şaşırmak için, ve lanet olsun, ne kadar tatsız bir sürpriz bu. Mide gerçekten vücudumdan düşebilseydi, şu anda halıdan onu topluyor olurdum.

Onun biriyle birlikte olması benim için önemli olmamalıydı - lanet olsun, ben hala neredeyse nişanlıyım - ama eğer biriyle birlikteyse... yaptığı birçok şeyi yapmamalıydı. Sanırım bu ikiyüzlülük, ama en azından ben ilişki durumum konusunda açıktım.

"Hayır, oraya tek başına gitmişti," diyorum, içimdeki boşluğu görmezden gelmeye çalışarak. "Başka kimseden bahsetmedi."

Koltuğa yaslanarak dizine tasarımcı battaniyesini çekiyor. "Son duyduğumda Cecilia Love ile çıkıyordu."

Bu daha da hoşuma gitmedi. Cecilia Love'ı tanıyorum ve o tam da onun birlikte olmak isteyeceği türden bir kız: güzel, ama aynı zamanda zeki ve hırslı. Daha iyi bir insan olsaydım, onun için bunu isterdim.

"Bilmiyorum," diyorum sessizce, "ama dediğim gibi, sekiz gün boyunca tırmandık ve o hiç kimseden bahsetmedi."

"Beni sordu mu?"

İç çektim. Bunun geleceğini biliyordum. Ne dersem diyeyim, bunu umutlarını bağlayabileceği bir şeye dönüştürmenin bir yolunu bulacaktı. Maren milyon yıl geçse de asla aldatmazdı, ama Harvey pisliğin teki ve bence o sadece farklı bir hayat hakkında hayal kurmaktan hoşlanıyor — aslında peşinden gitmeyeceği bir hayat.

"Herkes hakkında sordu," diyorum omuz silkerek. "Görünüşe göre, uzun zamandır her ay babamla öğle yemeği yiyormuş. İnanamadım."

"*Babamla* mı?" diye sordu. "Ne hakkında görüşecekler ki?"

"Hiçbir şey için buluşmadıklarını sanmıyorum," diyorum. "Sadece birbirlerinin arkadaşlığından gerçekten keyif alıyorlar. Ben de senin kadar şaşırdım."

Tabii ki artık şaşırmıyorum. Babam zeki ve eğlenceli biridir, Miller da öyle. Onlardan daha çok yemek yemek isteyeceğim iki kişi aklıma gelmiyor, bu yüzden birbirlerini aramış olmaları tamamen mantıklı.

Maren, heyecanlandığında ve havalı olmaya çalıştığında yaptığı gibi, parmaklarıyla tek kullanımlık bardağının kenarına tık tık tık diye vurarak yerinde duramıyor. Miller hakkında daha fazla şey duymak istiyor ama takıntısının garip bir hal aldığının farkında.

"Ee, nasıldı?" diye soruyor.

"İnsanlar oldukça nazikti," diyorum ona. "Can sıkıcı bir kız ve babamdan daha yaşlı ve çok sinir bozucu olan erkek arkadaşı vardı, ama onun dışında herkes harikaydı."

Harikadan da iyiydi. Harikadan çok daha iyiydi.

"Bütün bu süre boyunca ne yaptın?" diye soruyor. "Yani, tırmanış yaptığını biliyorum, ama boş zamanların da olmuştur. Ben o kadar uzun süre internet olmadan yaşayamazdım."

Gözlerim bir dakikalığına kapanıyor, kendimi Miller'ın yanında uyku tulumuna kıvrılmış, *30 Rock* izlerken ve onun çikolatasını yerken hayal ediyorum. Karanlıkta yatarken, onun nefesini dinliyorum. Tanrım, başımdan çok büyük bir işe bulaşmışım ve bunun farkında bile değildim.

Omuz silkiyorum. "Tırmanıştan sonra oldukça yorgun oluyorsun. Çoğunlukla sadece uyumak istiyorsun."

"Fotoğraflarını göreyim," diyor.

Sadece Miller'ı aramak için fotoğraflara göz gezdirecek. Umarım ona çok fazla odaklanmamışımdır. Telefonu açtım, sadece onun çektiğim fotoğrafları hızla sakladım ve telefonu ona uzattım.

"Tanrım," diyor, kendini yelpazeleyerek. "Sakalıyla da sakalsız olduğu kadar yakışıklı."

Lütfen bu konuyu kapat, Mare. Lütfen. Onu ilk kez sana kaptırmak beni mahvetti.

Bunu bir saniye bile kaldıramam.

Midem düğümlenerek telefonu ondan alıyorum. "Annemin randevusu saat kaçta?"

Elmaslarla süslü Cartier saatine bakıyor. "Ah. Gidelim artık. Ulrika'nın sinirlenmeyeceği kıyafetler giy."

Yatak odasına doğru yürürken gülüyorum. "Bir şey yüzünden öfke nöbeti geçirecek.

Benim kilomdan ziyade kıyafetlerim hakkında olsun daha iyi."

Maren gülüyor. "Dalga mı geçiyorsun? Çok zayıf görünüyorsun. Kilon, onun sinir krizi geçireceği tek şey *değil*."

Otuz dakika sonra, geç kalmamış olsak da, salona vardığımızda annemi öfkeli bir halde buluyoruz. "Mesajlarıma cevap verebilirdin," diyor sert bir sesle.

"Anne," diye itiraz eder Maren. "O eve geldiğinde saat birden sonraydı."

Annem bunu duymazdan gelir. "Tırnakların berbat durumda," der bana, ellerimi incelerken. "Doğum günü partimden önce hallet lütfen. Yarın akşam sprej bronzlaşma için birini çağırdım, cumartesi öğleden sonra da saçlarımızı yaptırmak için başka biri gelecek."

Sadece başımı sallarım. Hayatımın çoğu boyunca annemle ilişkimiz böyleydi; ne hedef belirlesem ya da ne başarsam başarayım, onun asıl ilgilendiği şey her zaman görünüşümdü. Onun hayatında başarılı olmasını sağlayan şey güzelliğiydi ve çocukları için başka bir yol düşünemiyordu.

Bazen Maren'in Harvey ile birlikte olmasının sebebinin bu olduğunu düşünüyorum... çünkü annem, ikimizi de görünüşümüzün sahip olduğumuz tek şey olduğuna ikna etmek için çok uğraştı.

"Eh," diyor, beni baştan aşağı süzerken, "en azından zayıflamışsın."

Kendi kendime gülüyorum. "Kilimanjaro harikaydı. Sorduğun için teşekkürler."

Annem gözlerini devirerek bunu reddeder. "Bu deneyimi sorular sorarak onurlandırmayı reddediyorum. Hala babanın seni oraya gönderdiğine inanamıyorum."

Bir bakıma ben de inanamıyorum. Babam beni seviyor, bu tartışılmaz. Belki Miller bunu nispeten kolay bir tırmanış gibi göstermiştir ve babam da benim gibi, maraton koşabilen herkesin 18.000 fit yüksekliğe tırmanabileceğini düşünmüştür. Ama bunu yaptıktan sonra, benim kadar az hazırlıkla kimseye bu tırmanışı denemesini önermem. Tabii, kendilerine yardım edecek bir Miller'ları yoksa.

"Bu, şimdiye kadar yaptığım en havalı şeylerden biriydi anne. Pişman değilim

."

Bence bu doğru. Keşke bu kadar mutsuz dönmeseydim daha mutlu olsaydım.

KIT

Sprey bronzlaştım, tırnaklarımı yaptırdım ve saçlarımı fönlettim. Annem benim için straplez kırmızı saten bir elbise daireye göndertti ve bana tam oldu.

Eğer bu onun doğum günü partisi olmasaydı, kendimi iyi hissetmediğimi söyleyip yatakta kıvrılıp kalırdım.

Elbiseyi giymek istemiyorum. Makyaj yapmak istemiyorum. Annemin arkadaşlarıyla oturup, şu anda tamamen belirsiz olan geleceğim hakkında beni sorguya çekmelerini istemiyorum.

Blake'e söylemeden önce onlara Blake ile ilişkimizin bittiğini söyleyemem. Ve tekrar tıp fakültesine kabul edilip edilmeyeceğimi bilmeden, oraya geri dönme niyetimi açıklamayacağım.

Hazırlanırken Blake arıyor. Arabada ve hoparlörü açmış. Her zamanki gibi, dikkatinin yarısı bende, o kadar. Başka bir sürücüye küfrediyor ve başka birini beklemeye alırken bana bir saniye beklememi söylüyor. Normalde bunu yapmasından nefret ederim çünkü acele etmem gerektiğini hissettirir. Bu gece ise sadece minnettarım.

"Hey, pazartesi gecesi, uçağım indikten sonra bizim için rezervasyon yaptırdım," diyor telefona geri döndüğünde.

Sadece ilişkiyi bitirmek istiyordum, ama ona müsait olmayacağımı söylemek için bir neden bulamıyorum, ki Salı kızları tam da böyle yaratılır: gitmek istemediğin yemeğe gitmeyi kabul ederek, annenin seni kişisel Amerikan Kız bebeği haline getirmesine izin vererek, onun tüm arkadaşlarına içten gelmeyen şeyleri kibarca söyleyerek.

Belki de hayatım, kimseye *hayır* demek istemediğim için bir dizi Salı gününden ibarettir.

Aşağı inip taksi çağırırken topuklu ayakkabılarım ayaklarımın canını yakmaya başladı bile. Omuzlarıma attığım yün paltoya rağmen elbise hava için fazla soğuk.

Sonunda arabaya bindiğimde, telefonumu açıp Kilimanjaro'da çektiğim ve sakladığım fotoğrafları inceledim.

Miller, Uhuru Zirvesi'nde sırtıyor. Miller, alt kamplardan birinde arkasında bulutlar deniziyle bana gülümsüyor. Miller, çadırımızda, şekerleri benden uzak tutuyor. Miller, Gideon'la konuşurken önümde yürüyor.

Yutkunuyorum. Onunla geçirdiğim o günler cumartesi günleri gibiydi. Onları bir daha geri kazanabileceğimi sanmıyorum.

Taksi beni kulübe bırakıyor ve resepsiyona gitmeden önce ceketimi görevliye veriyorum. "Merhaba," diyorum. "Annemin doğum günü için rezerve edilmiş bir oda olması gerekiyordu. Dalton adına kayıtlı olmalı."

"Kit," diyor bir erkek sesi ve omurgamdan bir ürperti geçiyor.

Miller gibi geliyor. Miller, bir sonraki kampa tırmanırken arkamdan yürüyen Miller, Adam'la yavaş dans edememem için araya giren Miller.

Dönüyorum...

Ve Miller'ı orada dururken buluyorum, ciddi ela gözleri, mükemmel dudakları ve beni küçük hissettirecek kadar uzun boylu.

Bir günlük sakalı var ve buraya uygun bir kıyafet giymemiş, buraya uygun başka bir kıyafet de giymemiş. Yıpranmış kot pantolon ve tişört giymiş, üstüne de bir kuş tüyü ceket giymiş.

Yorgun ve duş almamış görünüyor, ama hiç bu kadar sevimli birini görmemiştim. Elimi tutup beni sol taraftaki meşe panelli koridora çekiyor, sonra bana dönüyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum, etrafımıza bakarak çevredeki odalardan kimsenin çıkmadığından emin olmak için. "Senin safariye gitmen gerekiyordu."

Derin bir nefes alır, elini saçlarına geçirir. "Blake'le ilişkini bitireceğini söylediğini sanıyordum."

"Ne?" Onun burada olması tuhaf, basit bir soruya cevap vermemesi tuhaf. "Öyle, ama o şehir dışında ve *senin* aksine, ben insanları mesajla terk etmem."

Gülümsüyor. "Ah, çok özlediğim keskin dilin." Bakışları yüzümde dolaşüyor ve kısa bir süre göğüs dekoltemde duruyor, sonra tekrar yukarıya kayıyor. "Birkaç gün öncesine göre biraz farklı görünüyorsun."

"Birkaç gün önce berbat görünüyordun," diye cevap veriyorum. "Burada bunu gizlemek daha zor."

"Çok güzeldin," diyor, gözlerime bakarak. "Orada çok güzeldin, burada da çok güzelsin."

Nefes nefese duvara yaslanıyorum. Miller West'in sana güzel olduğunu söylemesi ve sanki başka bir şey ifade etmiyormuş gibi sana bakması, tam da beklediğim etkiyi yaratıyor.

Ve yukarıda bir yerde, kardeşim bekliyor. Muhtemelen bir zamanlar ona da aynı şeyi söylemiştir. Muhtemelen bu anı hayal ediyor ve hala kalbini benimki gibi arzu ile burkan o hissi yaşıyordur.

"Neden buradasın?" diye tekrar soruyorum. "Bütün ailem yukarıda."

Yutkunuyor. "*Bu yüzden* buradayım. Sana bunu söylemeli miyim bilmiyorum, ama Blake bu gece evlenme teklif edecek."

Ona bakıyorum. "*Ne?* Hayır, bu sadece annemin doğum günü için bir şey."

"Babanın dediğine göre, hepsi bir hile. Ve basın,
"

Kafamı sallıyorum. "Bu... hayır. Babam seni kandırmış olmalı. Annem doğum gününde bu kadar ilgiyi asla reddetmez, ayrıca Blake'le bir saat önce konuştum. Hâlâ Vegas'taydı."

"Kit," diyor, "hadi ama. Hala orada olduğuna dair gerçek bir kanıtın var mı? Sana söylüyorum... baban yukarıda, bana bu konuda birbiri ardına korkutucu uyarılar gönderiyor."

Midemi bir ağrı kapladı.

Tüm o süslenmeler. Annem için bile abartılıydı... sprey bronzlaşma, manikür, saç boyama. Beni doğum günü için hazırlamıyordu. *Nişan fotoğrafları* için hazırlıyordu.

"Siktir," diye fısıldıyorum, nabzımın hızla attığı boğazıma elimi koyarak. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

Miller'ın çenesi gerilir. "Buradan defol git. Yapman gereken bu." Kaçmakla kaderimi kabullenmek arasında kalmış, başımı sallarım. "Blake tüm bunları evlilik teklifi için organize ettiyse, ben öylece... gelmemem olmaz. Çok utandırıldım."

Miller uzanıp koluma elini koydu. Bu temastan titredim. "Aynen öyle. Sonra evlenme teklif eder ve sen onu orada utandırmak istemezsin, geri adım atmak gittikçe zorlaşır. Annenin düğünün yarısını planladığını söyledin, bu da kendini kurtarmanın imkansız hale geleceği anlamına geliyor."

Haklı. Annemle babam bir şey istedikleri zaman hep böyle olur. İlişkiyi bitirmenin bedeli gittikçe artacak ve daha da dayanılmaz hale gelecektir. Annem muhtemelen

Blake ile benim birbirimize uygun olmadığımızı ve benim tamamen ikna olmadığımı biliyor. Ben aklımı başıma toplayıp müzakereden çekilmeden önce, noktalı çizgiye imzamızı attırmaya çalışıyor.

Gidebilirdim, ama annem, Maren ve Blake'in hepsi daireme girebilir. Toz duman yatışana kadar saklanabileceğim bir yer olduğunu sanmıyorum.

"Safarini iptal etmek zorunda değildin. Beni arayabilirdin... beni arayabilirdin."

Gözlerinde bir değişiklik oldu, sanki çok yakından bakarsam endişeleniyormuş gibi. "Bir telefonun yeterli olmayacağından endişelendim. Annen ya da başka biri seni suçlayıp, suçlayıp, sonunda nişanlanana kadar suçlayacaktı."

Ben zorbalığa boyun eğen biri değilim, ama annem bana deli olduğumu ya da korkaklık yaptığımı söylemeye çalışırdı ya da bunun haftalarca planlandığını ve partiye gitmememin çok kötü olacağını söylerdi. Beni başarıyla manipüle etmenin milyonlarca yolu var ve eminim ki gerekirse hepsini denerdi, oysa karşımdaki adam, planladığı geziyi iptal ettikten sonra, hep gitmek istediği safariyi benim için feda etti. Rob bile, ne kadar harika bir insan olsa da, bunu yapmazdı.

"Tanrım," diyorum, şakaklarımı ovuşturarak. "Bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum. Buraya geldiğimi biliyorlardı. Şimdi onlara gelemeyeceğimi söylemenin bir yolu yok."

"Bir evim var," diyor. "Starfish Cay. Turks ve Caicos'ta." Gözlerimi kırıpıyorum. "Bu konuşmanın ortasında garip bir övünme oldu."

Bana yarı yürekli bir gülümsemeyle "Övünmek değildi," diyor. "Bir teklifti. Hemen şimdi havaalanına gidebiliriz. Annene mesaj at, ona hastalandığını söyle. Seni sonsuza kadar içine çekmeden önce söylemen gereken her şeyi söyle."

"Yani oraya... seninle mi gideceğim?"

"Eğer benimle gelmek istersen, evet."

Gözlerimiz buluşur. Starfish Cay'de onunla baş başa geçireceğim birkaç günü hayal ederim.

Beyaz kum. Berrak su.

"Arkadaş olarak mı?" diye soruyorum, ama kafamda çoktan büyük, yumuşak bir yatak hayal ediyorum. Üzerimde onun ağırlığı.

"Eğer öyle istiyorsan," diyor.

Gözlerimi kaçırırım. Ben öyle istemiyorum, ama Maren'in hatırı için öyle olmak zorunda. "Evet, arkadaş olarak."

"Tamam," diye kabul ediyor. "Ne kadar yalvarsan da, arkadaşlıktan öteye geçmeyeceğiz."

Gülüyorum. "Gerçekçi olalım. Yalvarsam, sen de pes ederdin."

"Haklısın," diyor, gülümsemesi başımızdaki avizeden daha parlak. "Bu konuşmayı, seks yapacaksak yapacağımız türden bir konuşmaya çevirdiğini belirtmek isterim."

"Yapmayacağız," diye ısrar ediyorum.

Omuzlarını kaldırır. "İstemiyorum bile." "Evet, istiyorsun."

"Kit, yine yapıyorsun."

"Tamam," diye fısıldarım, etrafıma bakıyorum. "Gidip valizimi mi hazırlayayım?"

Sadece bir saniye tereddüt eder ve sonra başını sallar. "Bence önemli olan şey, şu anda buradan hemen gitmen. Doğrudan havaalanına gidip uçağa binebiliriz, vardığımızda ne yapacağımıza karar veririz."

Straplez kırmızı saten elbiseme ve on santimlik topuklu ayakkabılarımla aşağıya bakıyorum. "Bununla plajda oldukça tuhaf görüneceğim."

Gülümsemesini zorlukla bastırıyor. "Orada kıyafet alabiliriz ve sanırım baban, Blake ile evlenmeyeceğin anlamına geliyorsa, sana kıyafet almak için ünlü bir tasarımcıya para öder."

Yine haklı. Şu anda önemli olan tek şey, annem beni suçluluk duygusuyla fikrimi değiştirmeden New York'tan çıkmak. Ve şimdi karar verildiğine göre, sanki esir tutuluyormuşum gibi hissediyorum. Sanki burada biri beni görürse Blake'in yanına zincirlenip kalacağım gibi.

İki hafta önce bunu isteyerek kabul etmiştim. Şimdi onunla evlenmek ölümden beter bir kader gibi geliyor.

"Pasaportuma ihtiyacım var," diyorum telaşla, etrafımıza bakarak. "Hala seyahat çantamda."

"Dışarıda bir araba bekliyor. Yolda dairenize uğrayacağız, ama sana beş dakika veriyorum, yoksa peşinden gelirim."

Ona gülümsüyorum. Bu, bir hafta önce şiddetle tepki göstereceğim türden bir kadın düşmanlığı. Şimdi ise başka birinin beni desteklemesinden sadece memnunum.

Ceketimi alıyoruz — lobide tanıdık bir yüz yok, şükürler olsun — ve arabaya koşarak çıkıyoruz. Arabada bile, bu olayın geride kaldığını hissetmiyorum

—sanki SWAT ekibi her an helikopterlerden inecekmiş gibi—ve çoğu uçuşun

"Bu saatte Turks ve Caicos'a ulaşabilir miyiz ki?"

O sırtıyor. "Bir uçuşumuz var. Ama hoşuna gitmeyebilir."

"Tanrım, beni ekonomi sınıfında uçurmayacaksın, değil mi?"

Saçımın bir tutamını çeker. "Hayır, Kitten. Seni ekonomi sınıfında uçurmayı hayal bile edemem, ayrıca ticari bir uçuşla havaalanında görülme ihtimalimiz çok yüksek. Babanın uçağını kullanacağız."

Gülümsüyorum ama içimden iç çekiyorum. "O çok burnunu sokan biridir. Ve şu anda muhtemelen partiye geri dönmüş, benim orada olmamamdan herkes kadar şok ve şaşkınlık duyuyordur."

"Eminim senin geç kalmanı herkesten daha çok eleştiriyordur," diyor Miller gülerek. "Ve anneni suçluyordur."

Apartmanımın önüne geldik ve ben yukarı koşarak eve geldiğimde yanımda getirdiğim çantamı aldım. Valizimden külleri almayı düşündüm ama nedense Rob'u bu işe karıştırmak yanlış geliyordu. Nedenini bilmiyorum.

Kapıyı kilitleyip arabaya geri koşuyorum.

Saatine bakıyor. "Üç dakikadan az sürdü. Etkilendim."

On inçlik Louboutin ayakkabılarımı havaya kaldırıyorum. "Bunlar kumda nasıl olacak acaba?"

O gülümser. "Sen sahildeki en seksi kız olacaksın."

"Bunu söylemene gerek yoktu," diye cevap veriyorum, tam da telefonum kucağımda titremeye başlarken — birden fazla mesaj aynı anda geliyor.

ANNE

Neredesin sen? MAREN

Yatakta olmaman iyi olur.

CHARLIE

Kız kardeşin ve annen hiperventilasyon geçiriyor. İzlemesi çok ilginç. BABAM

Annen ortalığı birbirine katıyor, Kit. Lütfen cevap ver.

Tüm aileye aynı anda cevap verip, takside hastalandığımı ve eve dönmek zorunda kaldığımı söylüyorum. Sanırım Blake'e söyleyecekler. Onun o odada, bu büyük gece için heyecanlanarak beklediğini düşününce içim sızlıyor. Ona *evet* dediğim iki saniye sonra muhtemelen telefonunda gezinmeye başlayacağını kendime hatırlatıyorum.

Annem arıyor, telefonu yüzüstü kucağıma koyup derin bir nefes alıyorum.

Bunu yapmalı mıyım? Gitmeli miyim? Bu *çok* kötü. *Çok* kötü. Annem üzülecek ve bunu düzeltmek için birine ihtiyacı olacak. Normalde o kişi ben olurum, ama ben orada değilim. Blake bir aziz değil, ama sanırım bunu o planladı ve...

"Suçluluk duyduğunu biliyorum," diyor Miller yumuşak bir sesle, "ama Blake seni birazcık tanıyor olsaydı, böyle bir şey yapmazdı. Ya da daha kötüsü, seni yeterince tanıyor ve bunun seni zor durumda bırakacağını biliyordu, çünkü onu utandırmak istemezdin."

Elimi sıkıyor ve ben de onun elini sıkıyorum, keskin çenesini, güzel ağzını inceliyorum. Miller, basının orada olduğu bir yerde beni halka açık bir gösteriye maruz bırakmayacağını çok iyi bilir. Gelecekteki karısına evlenme teklif ettiğinde, bu özel, samimi bir an olacak ve yüzlerce kişi izliyor olsa bile, bunun sadece ikisine ait bir an olmasını sağlayacaktır. Kalbim göğsümde sıkışıyor.

"Maren, Cecilia Love ile çıktığını söylüyor," diyorum, elimi çekerek.

Gülüyor, parmaklarını saçlarının arasında gezdiriyor. "Ve on yıldır konuşmadığım kız kardeşinin, beş gece boyunca benimle aynı çadırda kalan *senden* daha güncel bilgilere sahip olacağını mı düşündün?"

Gülümseme dudaklarımı yukarı doğru çekmeye başlar. "Aynı çadırı paylaşıyoruz diye bana her şeyi anlatmak zorunda değilsin."

Gözleri dudaklarıma düşüyor. "Doğru, ama bunu sana söyledim. Cece ile en fazla bir ay çıktım ve bu bir yıldan fazla önceydi."

Rahatladığımı görmesin diye gözlerimi kaçırıyorum. Rahatlamam için hiçbir neden yok. Sadece arkadaş olarak gidiyoruz. Eski çadır arkadaşları. O çadırını paylaşıyor, ben de atıştırmalıklarımı paylaşacağım. Daha fazlası değil.

Telefonum yine titremeye başlar. İsteksizce onu ters çeviririm.

ANNE

O kadar hasta olamazsın, doğum günümü kaçırırsan seni asla affetmem. MAREN

Annem gerçekten çok kızgın. Birkaç dakikalığına uğramak isteyebilirsin.

CHARLIE

Eğer insan kafası patlayabilseydi, annenin kafası şu anda patlıyor olurdu. BABA

Çabuk iyileş, Kitty Cat.

BLAKE

Hey, sana sürpriz yapmak için yemeğe geldim, ama annen hasta olduğunu söylüyor. Bir süreliğine dışarı çık. Kilimanjaro'ya tırmanabiliyorsan, bir saatliğine yemeğe de gelebilirsin.

İç çekip başımı koltuğun başlığına yasladım. Bir yanım ondan ayrılmaktan o kadar çok korkuyor ki, sadece... kabul etmek istiyorum. Onunla evlenmeyi, büyük bir düğün yapmayı, onun sıkılmasını beklemeyi ve kibarca ayrılmayı kabul etmek istiyorum. "Gerçekten nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum."

"Kit," diyor Miller, gözlerimi açıp ona bakmamı bekliyor. "Maren senin yerinde olsaydı, telefonu elinden alır ve kibar ama kararlı bir cevap yazardı. Hayatının çoğunda başkalarını koruduğun gibi kendini de koru. Yap şunu."

Sanırım haklı. Telefonu alıyorum, derin bir nefes alıyorum ve yazmaya başlıyorum

yaz

may

a

başlı

yoru

m. Geri alabilmeden önce *gönder tuşuna* bastım. Kahretsin. Bunu yaptığımı bunu yaptığımı inanamıyorum.

"Bitti," diye fısıldadım.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu, bakışları yüzümde nazikti.

Kafamı sallıyorum. Şu anda içimde o kadar çok duygu var ki, onları ayırmaya başlayamıyorum. "Biraz rahatladım. Çok korkuyorum. Sanırım çok kızacak. Gerçekten çok kızacak, incinecek ve muhtemelen saldırıp bir sürü kötü şey söyleyecek."

Kısa bir süre dizimi sıkıyor. "Duyguları incindiğinde teorik olarak sevdiği birine saldırgan davranan bir adamla evlenmek üzere olduğunu bir dakika düşün."

Telefonum çalıyor ve midem düğümleniyor.

BLAKE:

Dalga mı geçiyorsun? Buraya evlenme teklifine geldim ve sen benden ayrılmak mı istiyorsun? Tanrım, sen tam bir zaman kaybısın. Siktir git. Sana benim kadar iyi davranacak birini bulmada bol şans, Kit.

Senin saçmalıklarına katlanacak birini bulursan ne mutlu sana.

Bütün ailem burada, seninki de öyle, biliyorsun değil mi? Sanırım tırmanışında başka biriyle tanışmışsın. Elma fahişe ağacından uzağa düşmez, değil mi? Annenizden bile daha kötüsünüz.

"Ne diyor?" diye sorar Miller.

"Bir sürü saçmalık," diye fısıldarım. "Bazıları doğru."

"Maren'e söyleseydi ne cevap verirdin?" diye sorar.

"Farkı, Maren'e söyleseydi, doğru olmazdı."

"Burada da doğru olmadığını garanti ederim," diyor, telefonu kapıyor ve sonra göğsünden bir hayvan sesi çıkıyor. Bir adım öteden duyabiliyorum.

"New York'a döndüğümüzde onu dövüyorum," diye homurdanır Miller, burun delikleri genişleyerek.

Nefes veriyorum. "O sadece kızgın."

"Kimse sana böyle konuşup paçayı kurtaramaz," diye tıslayarak yazıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum, telefona uzanarak. "Cevap veriyorum. Gönder."

Miller, "Bu konuyu ele alış şeklin, kesinlikle bir hata yaptığımı kanıtlıyor" yazmış.

Gülüyorum. "Kötü bir durumu daha da kötüleştiriyorsun."

"Eğer kızgın olmasaydın, sen de böyle derdin. İnan bana, bu sözler benden gelseydi çok daha kötü olurdu ve eğer onunla karşılaşırsam çok daha kötü olacak. Gönder şunu. Maren için bunu yapardın."

Yapardım. Mare için yazardım, tıpkı onun benim için yazdığı gibi. Ve ondan önce, onun benimkini kapıp aldığı gibi, onun elinden telefonu kapardım.

Gönder tuşuna bastım. Blake cevap verdi, bana lanet olası orospu dedi, Miller telefonu görmek istedi ve bu sefer onu vermedim çünkü Miller'ın arabayı geri döndüreceğinden korktum. Sadece mesajı sildim ve Blake'in numarasını engelledim.

Maren için yapacağım gibi. Miller'ın benim için yapacağı gibi.

"Bitti," diyorum ve bu sefer, gözlerim kapanıp başım koltuğun arkasına yaslandığında, tek hissettiğim rahatlama.

"Az önce birini mesajla terk ettiğini belirtmek isterim," diyor ve ikimiz de gülmeye başlıyoruz.

Pistte ^{bizi} karşılayan genç ve gergin bir çocuk bize iki küçük valiz uzatır. "Sadece birkaç giysi ve tuvalet malzemesi," der, "*Elite'in* ikramı."

Babamın dergilerinden biri. Sanırım bir editörden yardım istemiş ve o editör de düşük seviyeli bir çalışanı düğününden ya da kendi bebek partisiyle uğraşırken alıp bizim için giysi toplamak için koşturmuş.

"Benim bununla hiçbir ilgim yok," diyor Miller, kaşlarını çatarak.

Kafamı sallıyorum. "İnan bana, biliyorum. Tahminimce, senin için hazırladıkları daracık vinil pantolon ve yelek kombinasyonunu gördüğünde, bu zahmete girmeselerdi keşke diyeceksin."

"Ben plajda vinil pantolonları çok severim," diyor ve uçağa binmeden önce valizimi elimden alıyor. "Yakında benim hakkımda öğreneceğin birçok eğlenceli şeyden biri."

İkimiz de yumuşak deri koltuklara oturduk ve birkaç adım ötedeki ona baktığımda, kalbim güm güm atmaya başladı.

Onun elmacık kemiklerini seviyorum. Her zaman sevmişimdir. Çenesinin keskinliğini seviyorum. Gonion'u öğrendiğimi hatırlıyorum — mandibulanın dikey ve yatay dallarının birleştiği nokta — ve o zaman bile aklıma o gelmişti. Gamzesini seviyorum. Gülüşünü seviyorum. Saçları biraz uzadığında kıvrılmaya başlamasını seviyorum, şu anda olduğu gibi, ve yüzündeki kılların saçlarından ne kadar daha koyu olduğunu seviyorum.

Her şeyini seviyorum ve şimdi bir evde baş başa kalacağız ve... Çok sıcak hissediyorum, nabzım çok hızlı atıyor ve midemde sıkı bir düğüm var çünkü...

Kahretsin. Burada ne yapıyorum ben? Miller West ile Karayipler'e gidemem.

Yapamam. Bu delilik ve...

Tek gözünü kısıyor. "Orada neler oluyor, Fischer?"

Her zamanki gibi, ben nasıl ve neden değiştiğini tam olarak anlamadan önce ruh halimdeki değişikliği fark etti.

"Bilmiyorum," diyorum, yutkunarak. Etrafımıza telaşla bakınıyorum. Motor çalışıyor, uçuş görevlisi kemerini takıyor... Her an kalkışa geçebiliriz ve sanırım korkunç bir hata yaptım.

Yanımdaki koltuğa geçer.

"Her şey yoluna girecek, Kit," diyor. "Derin nefes al."

"Maren öğrenirse beni asla affetmez," diye fısıldarım.

Çenesindeki kas seğiriyor. "Öğrenmeyecek ve sen yanlış bir şey yapmıyorsun."

"Göğüslerime bakıp durmasan daha ikna edici olurdu."

Gülümser. Gamzesi, aradığım tüm güveni bana verir. "Bu seyahati arkadaş olarak yapmaya karar vermek, göğüslere olan ilgimi sihirli bir şekilde ortadan kaldırmıyor."

Gülüyorum. "Sanırım bu adil."

"Ve o elbisenle onları saklamaya çalışmadığından eminim." Ona dirsek atıyorum. "Şimdi çok ileri gittin, çadır arkadaşım."

Kemerini takar ve telefonunu çıkarır. Dört saatlik uçuşun çoğunda *30 Rock* izleriz ve şu anda kapalı ve çantamda duran kendi telefonumun farkında olsam da, onu çıkarmam. Şüphesiz şu anda birçok aile üyesinden gelen öfkeli mesajlarla doludur ve onları şimdi okursam, sinirlerim bozulur. Uçağı doğrudan New York'a geri yönlendiririm.

Blake ile tartışmaktan ve annemin duygusal şantajından daha fazlasını kabullenmiş olacağım.

Hayatımın geri kalanını salı günleri geçirmekle yetinecektim... ama bu kesinlikle kabul edilemez bir şey.

Sabahın birinden biraz sonra özel bir pistte iniş yapıyoruz ve merdivenlerden inip ılık, esintili bir geceye çıkıyoruz. Bu korkunç bir fikir olsa ve her şey rayından çıkarsa bile... burada olmak istediğim başka bir yer ve burada olmak istediğim başka bir kişi yok.

Bekleyen bir araba bizi bir mil bile olmayan bir mesafedeki, kumların üzerinde, birkaç palmiye ağacından başka hiçbir şeyle çevrili, izole bir beyaz kulübeye götürüyor. Yakınlarda, dalgalar kıyıya nazikçe vuruyor.

Miller şoföre teşekkür eder, çantaları alır ve beni ön kapıya götürür, hızlıca bir şifre girerek bizi içeri alır.

Kapı doğrudan mutfığa ve oturma odasına açılıyor. Burası temiz ve beyaz, yüksek, çıplak kirişli katedral tavanlı ve kapıları teras, küçük bir havuz ve ay ışığıyla aydınlanan okyanusa bakıyor. Her iki tarafta da yatak odaları olduğunu tahmin ettiğim odalar var.

"Burası muhteşem," diyorum ona, sesim alçalmış.

Dişlerini alt dudağına batırıyor. "Babanın ne kadar parası olduğunu düşününce, bu kadar etkilenmeyeceğinden endişelenmiştim. Muhtemelen

tüm adayı satın alabilirdi."

Kafamı sallıyorum. "Büyük yerleri sevmem. Burası... mükemmel. Mükemmel büyüklükte."

Gözleri benimkilerle buluştu ve bir an fazla uzun süre orada kaldı, paylaşmayacağını bildiğim bir şey düşünerek. "Beğendiğine sevindim. Sabah manzarayı görene kadar bekle."

Başlangıçtaki tüm gerginliğime ve New York'tan ayrıldığımızdan beri bunun korkunç bir hata olabileceğini düşündüğüm tüm anlara rağmen, şimdi yüzde yüz eminim ki burası benim olmam gereken yer.

"Sana odanı göstereyim," diyor, sağdaki kapılara doğru yürüyerek onları kaydırarak açıyor. Oda, oturma odası kadar büyük, yine çıplak kirişli katedral tavanlı ve ahşap detaylı. Tavanda büyük bir kanopi yatağın üzerinde bir tavan vantilatörü asılı ve okyanusa bakan duvarın tamamı camdan yapılmış. Su, kocaman bir dolunay tarafından aydınlatılıyor. Yarınki manzara inanılmaz olacak.

"İstersen kapıları kilitleyebilirsin," diyor, okyanusa bakan duvardaki cam panellerin nasıl açıldığını göstererek, "ama burası oldukça güvenli." Banyoyu işaret ediyor. "Temel banyo malzemelerini getirtmiştim, yarın ihtiyacın olan diğer şeyleri de alabiliriz."

Yatağa çöküyorum. "Miller... Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum. Her şey için. Başka kimse tüm bunları yapmazdı."

"Birinin sonunda bunu yapması seni bu kadar şaşırtmasına üzülüyorum," diyor sessizce ve odadan çıkıyor.

Kapıyı kapattıktan sonra topuklu ayakkabılarımı çıkarır ve valizi açarım. Babam geçmişte stilistlere benim için kıyafetler seçtirtmişti, ama genellikle pek iyi sonuçlanmamıştı. Kıyafetler ya çok modaya uygun, ya çok rahatsız ya da çok dar oluyordu.

Ama bu sefer iyi iş çıkarmışlar. Bir çift parmak arası terlik, birkaç şort, birkaç sundress ve tişört var.

Elbette, bu kıyafetler benim kendi seçtiğim kıyafetlerden daha açık saçık ve bir ömür boyu yetecek kadar sabahlık ve ipek tanga var, ama bununla yaşayabilirim.

Elbisenin fermuarını açıp bir sandalyenin üzerine asıyorum, straplez sütyenimi çıkarıp bir gecelik giyiyorum ve çıplak ayakla mavi fayanslı banyoya gidiyorum. Orada diş fırçası, diş macunu, makyaj temizleyici ve yüz yıkama jeli beni bekliyor.

Dişlerimi fırçalayıp yüzümü yıkadıktan sonra, dalgaların sessiz uğultusunu ve böceklerin vızıltısını dinleyerek büyük, yumuşak yatağa giriyorum.

Tanzanya'dan ayrıldığımdan beri kendimi hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim.
İkisinin ortak paydasını fazla düşünmeyeceğim.

KIT

İlk gördüğüm şey okyanus, o kadar mükemmel bir mavi ki sanki Photoshop'la düzenlenmiş gibi. Kum toz beyazı, yabani ot ya da çim yok, bu yüzden manzara sadece sahil, deniz ve bulutsuz gökyüzünden ibaret.

Kapının diğer tarafında sessiz sesler geliyor, sanırım Miller. Kalbim hızla atmaya başlıyor, onunla bir daha asla vakit geçiremeyeceğimi düşünürken, tekrar benimle olduğunu düşünmek beni heyecanlandırıyor.

Dişlerimi fırçalayıp *Elite'in* gönderdiği bornozu giydikten sonra ana odaya giriyorum. O, bebek mavisini bir mayo giymiş, başka hiçbir şey giymemiş, sırtı bana dönük, mutfak tezgahında bir şeyler yapıyor. Ağzım sulanıyor.

"Günaydın," diyorum sessizce, burada sadece ikimizin olduğunu yeniden fark ederek.

Elinde kahve kaşığıyla dönüyor ve gözleri hemen daha da küçük bir geceliği örten minik bornoza düşüyor. Nefesini veriyor.

"Vay canına," diyor. "Bana sadece arkadaş olarak burada olduğumuzu söyleyip, bu şekilde giyinip buraya çıkmak biraz haksızlık gibi görünüyor."

"Elbette kıyafeti ben seçmedim. Kim talimat verdi bilmiyorum ama valizin yarısı iç çamaşırlarıyla doluydu. Seninki nasıldı?"

Bana bir kez daha bakar ve kahve makinesindeki düğmeye basmak için arkasını döner. "Aslında iyiydi," der. "Tek bir deri pantolon bile yoktu, ama pembe bir mayo vardı."

Mutfağa geçip tezgahın üzerine atladım. "Pembe mayonun nesi var?"

Bacaklarıma bir bakış attı ve çenesindeki kaslar gerildi. "On yıl önceki Kit sana pembe mayonun nesi yanlış olduğunu tam olarak söyleyebilirdi. Hatta bana neyin yanlış olduğunu ayrıntılı olarak anlattı ve eminim ki '*zengin çocuk*' ve '*pislik prens*' gibi ifadeler kullanırdı."

Gülüyorum. "Aslında bu bana tanıdık geliyor. Tanrım, ne kadar cadalozmuşum."

Dolaptan iki kupa çıkarır ve omzunun üzerinden bana bakar. "Öyleydin, ama ben bunu sevmiştim."

İkimize de birer fincan kahve doldurur ve açık duvarın hemen dışındaki kapalı ahşap verandaya çıkarız.

Esinti şimdiden ılık, ama sundurmanın çatısı rahatça oturabileceğimiz kadar gölge sağlıyor. "Bu hayatımda gördüğüm en güzel plaj," diyorum ona. Buraya çok kadın getirip getirmediğini bilmek istiyorum, ama bu bir arkadaşına sorulacak bir şey değil. "Buraya sık gelir misin?"

Kafasını sallar. "Hayır. Birkaç yıl önce satın aldım ama işim nedeniyle çok seyahat ettiğim için buraya gelmek için pek vaktim olmadı ve burada yalnız kalmak da istemiyorum."

"Sanki sen hiç kimseyle çıkmıyormuşsun gibi konuşuyorsun."

"Buraya getirmek isteyeceğim kimseyle çıkmadım," diyor.

Daha az dramatik koşullar altında beni buraya getirmek ister miydi acaba? Muhtemelen hayır.

"Benim için kuralı çiğnediğin için teşekkür ederim," diyorum ona. "Dün gece gelmemiş olsaydın, şu anda nişanlı olurum."

Korkunç bir hata yapmaya ne kadar yaklaştığıma hala şaşkınım ve annemin -ve belki de Maren'in- bu hatayı yapmama yardım etmeye ne kadar istekli oldukları beni biraz tedirgin ediyor. Babam gibi onlar da Blake ve benim birbirimize uygun olmadığımızı biliyor olmalıydılar. Belki de bunu görmezden gelme istekleri, bana olan sadakatlerinin bir göstergesidir; Blake'in beni mutlu ettiğini ima ettiğimde sözüme inandılar. Ama bu, sanki beni yine yüzüstü bıraktıkları bir başka yol gibi geliyor, tıpkı onların adına müdahale etmek zorunda kaldığım her seferinde yaptıkları gibi.

"*Kit biraz çıldırdı*," diye annemin bir arkadaşına söylediğini duymuştum, ama bunun, bir adamın onu saçından tutup yere attığını gördüğüm için olduğunu hiç söylememişti.

Gözlerimi kapatıp nefes veriyorum, anıyı bırakıyorum. Her şey her zaman harika değildi, ama bakın nereye geldim: Dünyanın en güzel yerlerinden birindeyim, en sevdiğim insanlardan biri ile birlikteyim — annemin hiç yapmadığı şekilde beni destekleyen bir adam.

"Burası çok huzurlu. Sanki... Kimseyi duymuyorum. Başka ev de görmüyorum."

"Bu ada 30 mil uzunluğunda, 12 odalı küçük bir otel ve sadece 38 ev sahibi var, ama onlar da sık sık burada değiller. Bu arada,

eğer açsan, otelde bir restoran var. Ayrıca buraya gelmeden önce buzdolabını doldurtmuştum."

Gülümsüyorum. "Umarım iyi bir güveç yapabilecek malzemeler vardır."

Kahvesinden bir yudum alır. "Bu, seni Manhattan'a geri göndermek için bir yol. Ve şunu açıkça belirtmeme izin ver, senin geri dönmeni *istemiyorum*. Ofisim hala Afrika'da olduğumu düşünüyor, bu yüzden sen kalmak istediğin sürece ben de buradayım."

"Yarın bir hafta sonra finans ekibine katılacağım için şanslısın, yoksa bu teklifin süresiz olmasını pişman ettirirdim. Hadi plaja gidelim."

O da başını sallar, dudaklarını ısırarak bornozu son bir kez daha inceler. "Tamam, ama bana gönderdikleri mayoyu görmekten biraz korkuyorum."

Ben de biraz korkuyorum, ama aynı zamanda... ne yazık ki heyecanlıyım. Miller'ın önünde neredeyse hiç olmayan bir bikiniyle zıplamaktan, onun bakışlarının donakaldığını görmekten heyecanlanmamam gerekir. Ancak böyle hissetmemem gerektiğini bilmek, hissettiğim gerçeğini değiştirmiyor.

Ve gerçekten de, valize geri döndüğümde, gönderdikleri iki bikininin üst kısmının dış ipi, alt kısmının da daha fazla dış ipi olduğunu keşfettim. Bunun arkasında babamın olduğunu düşünemiyorum, çünkü *o* hala benim babam, bir zamanlar kısa üstleri yasaklayan aynı adam, ama sanki biri beni yatırmak için çok uğraşmış gibi görünüyor.

Saçımı başımın üstünde topluyorum, bir havlu ve parmak arası terlik alıyorum ve onu oturma odasında buluyorum.

"Tanrım," diye mırıldanıyor, yüzünü buruşturarak başka yere bakıyor. "Baban senin için ne paketlediklerini görebilseydi, o dergiyi tamamen kapatırdı."

Gülümsedim ve açık kapılara doğru döndüm, o da peşimden geldi. Arka verandadan indik ve havuzun etrafından dolaşarak uzun beyaz kumsala ulaştık. İleride, kristal mavisi su, yaklaşık iki yüz metre uzaklıktaki bir kum adacığına doğru uzanıyordu, şu anda üzerinde durduğumuz kum kadar parlak beyazdı. Böyle bir kumsal nasıl bu kadar boş olabilir? Tek bir kişi, tek bir sandalye, tek bir çöp kutusu veya başka bir yaşam belirtisi yoktu.

Mayolarımızı çıkarıp, o kum adacığına doğru yürüyüp, sonsuz mavi denizin ortasında defalarca seks yapabiliriz ve bir uçak üzerinden uçmadığı sürece kimse farkına varmaz.

Orayı işaret ediyorum. "Oraya gitmek istiyorum. Nedenini bilmiyorum." O öne çıkıp elimi tutuyor. "Hadi o zaman," diyor.

Normalde *arkadaşlarımla* el ele tutuşmam, ama bu sefer izin vereceğim. Suya giriyoruz ve su o kadar berrak ki orta parmağımdaki cila kırığını görebiliyorum.

"İnanılmaz," diye fısıldadım.

"Evet," diyor, ama sadece bana bakıyor. Sanki burada onu hayran bırakan şey manzara değil de benmişim gibi, sanki ben her şeyden daha önemliymişim gibi.

Sen, arkanda duran birini hak ediyorsun. Ve sen, senin için bunu yapmak isteyen birine aitsin.

Bunu söylediğinde, o kişinin kendisi olmak istediğini ima ettiğini hiç düşünmemiştim. Ama şimdi bana bakışları? Beni meraklandırıyor.

"Bu yer benim olsaydı," diyorum, su belime ulaşırken, "buraya gelmek yerine Kilimanjaro'ya gitmek için asla ikna edilemezdim."

"Ama yaptığımız tırmanışın zorluğunu yaşadktan sonra, bu gezi sana ne kadar harika geliyor? Hayatımızın kolaylığını ne kadar daha fazla takdir ediyorsun?"

Haklı. Belki de biraz acı çekmemiz gerekiyor. Belki de karanlıkta biraz zaman geçirmemiz gerekiyor ki, ayırt edemediğimiz küçük ışık parçacıklarını görebilelim, güneş nihayet doğduğunda ona hayran olabilelim.

Sanırım çok, çok uzun bir süredir karanlıkta kaldım. Rob'un annesi onun öldüğünü söylemek için aradığı günden beri.

Ve burada, Miller'la birlikte, nihayet ışığa geri dönüyorum.

MILLER

K eskiden kirazlı buzlu şekerlere bağımlıydı. O yaz Hamptons'da kutunun üzerine Sharpie kalemile bir not yazdı: *Kirazlıyı kendi sorumluluğunda ye*. Ben de her odaya girdiğinde buzluktan kirazlı buzlu şeker çıkarıyormuş gibi yapmaya başladım.

Dün gece adanın konsiyerjine mesaj atıp bize biraz getirmelerini istedim. Bu benim ona deli gibi aşık olduğumun bir işareti değilse, neyin işareti olduğunu bilmiyorum.

Tanzanya'dan ayrılmak hayatımda verdiğim en kolay karardı, çünkü ona gelen tüm pisliklerden onu korumak istiyorum. Ulrika, Kit'ten kendisi adına aracılık etmesini istediğinde ona *hayır diyen* kişi olmak istiyorum, çünkü onun *hala* öyle olduğunu biliyorum, çünkü on yıl önce Kit'i bir dayanak olarak kullandıysa, bunu bırakmış olma ihtimali yok.

Görünmek istemediğinde onu fotoğrafçılardan koruyan kişi olmak istiyorum.

Dün gece gönderdiği mesaj için Blake'in kıcını tekmeleyen kişi olmak istiyorum ve o onaylasa da onaylamasa da bunu yapan kişi ben olacağım.

Bu iş beni çok aşıyor ve her zaman aşmıştır... kız arkadaşımın kız kardeşi olan bir kadın için. Bir ilişkiden yeni çıkmış ve hala başka bir erkeğin küllerini yanında taşıyan, çünkü onu unutamayan bir kadın için.

Kız kardeşi benimle bir şey olursa onu asla affetmeyeceğine ikna olmuş bir kadın.

Omzunun üzerinden bana gülümsüyor, hiçbir yerini örtmeyen bir bikini giymiş. Rüzgar, altın sarısı saçlarını yüzüne doğru savuruyor ve burnunda daha önce görmediğim üç tane yeni çil var. Gözlerinde bir şey var, çok ama çok yetişkin bir şey.

Ona hiçbir şey olmayacağına söz verdim ve bu yüzden hiçbir şey olmayacak, ama Tanrım, işimi hiç kolaylaştırmıyor.

KIT

Bir daha asla bu kadar mutlu olamayacaksın.

Bu sabah birkaç kez aklıma gelen bir düşünce. Belki doğru değildir, *umarım* doğru değildir, ama ben gerçekçiyim. İşsizim, dünyanın en güzel yerindeyim ve bunu Rob dışında hayran olduğum tek erkekle paylaşıyorum.

Bunun tekrar olma ihtimali ne kadar? Eminim ki olamaz. Maren ve annemin telefonumu bombardımana tuttuğunu biliyorum ve buna izin versem vicdan azabı duyardım. Bunu görmezden gelmeye çalışıyorum. Bu anın tadını çıkarmak istiyorum.

Sabahı suda geçirdikten sonra eve dönüp avokado tostı ve smoothie yapıyoruz, bunları verandaya taşıyoruz, o geniş şezlonga, ben de birkaç metre ötedeki büyük, rahat koltuğa oturuyoruz. Smoothie'ler fena değil... ama avokado tostı berbat.

"Avokado tostunu bile mahvetmemiz beni rahatsız ediyor," diyorum.
"Annen sana yemek yapmayı öğretmeliydi."

"Annen *sana* yemek yapmayı öğretmeliydi."

"Annemle tanıştın, değil mi?" diye soruyorum.

Gülüyor. "Haklısın. Annem sana yemek yapmayı öğretmesi için kocalarından birini görevlendirmeliydi."

Yemeğimizi bitirdikten sonra, onu paddle boardları çıkarmaya ikna ediyorum. Körfezin sağında uzun bir koy var, suyu o kadar berrak ki dibi görebiliyorsunuz, kilometrelerce uzanan beyaz kumlu plajın arasında uzanıyor ve üzerinde sadece küçük, bodur palmyeler var.

"Burası büyülü bir yer," diyorum ona, yan yana kürek çekerken. Burada henüz başka kimseyi görmedik. Hiç gürültü yok — müzik yok, araba yok, inşaat yok. Ara sıra üstümüzden geçen uçaklar dışında, sanki üç yüz yıl öncesine dönmüşüz gibi.

"Şirketim kurulduktan sonra yaptığım ilk büyük satın almaydı," diyor.
"Buraya gençken gelmişim ve o günden beri aklımdan çıkmadı."

"Belki bir gün büyük bir başarı elde edersem," diye cevap veriyorum, "ben de buradan satın alırım. Ve büyük başarı derken, tabii ki güven fonuma kavuşmayı kastediyorum."

O başını sallar. "Muhtemelen şansın yok. Adanın sahibi sadece bir avuç insan, arazi bölünemez ve kimse satmıyor. Benimle kalmaya devam etmek zorunda kalabilirsin."

Gülümserim ve başka yere bakarım, aniden utangaçlaşır ve tam da o şeyi arzulamaya başlarım: her yıl onunla birlikte buraya gelmeye devam etmek. Tabii ki, bu hayalde onun karısı ya da çocuğu yok. Hala sadece ikimiz varız, platonik en iyi arkadaşlar, hayatları hiç ilerlemeyen.

"Geçimimi sağlamak için bir yol bulmam gerekecek," diye cevap veriyorum.

Bakışları baştan aşağı beni tarar ve ben buna karşılık titrerim. "Bu konuşma birdenbire ilginç hale geldi."

Gülüyorum. "Yani, yemek pişirmek ya da ev işleri gibi bir şey demek istedim."

"Ev işlerindeki becerilerini gördüğüm kadarıyla," diyor, "başka seçenekleri düşünmemiz gerekebilir."

Birbirimize bir kez daha baktık ve boğazım birden kurudu. Bu kadar çekici bir erkeğin bu sözleri söylemesi, beynimi en kötü yerlere götürüyor. Ya da belki de bu, o erkek Miller olduğunda oluyor.

Eve döndüğümde, takım elbisemi çıkarıp yatak odamın yanındaki devasa duşa giriyorum. Duşun altında, başımın üstündeki devasa tavan pencereleri ve açık kapıdan esen rüzgarla, sanki hala dışarıdaymışım gibi hissediyorum... ve tamamen huzur içindeyim. Sanırım bütün gün böyle hissettim çünkü uzun zamandır hiçbir yerde kendimi bu kadar rahat hissetmemiştim. Kilimanjaro da buna yakındı ama orada yorgun, rahatsız, irtifa, yemek ve Gerald'ın saçmalıklarıyla boğuşuyordum ve gizlice diğer herkes için her şeyi mahvedeceğimden endişeleniyordum.

Burada ise sadece kendimim ve en son ne zaman böyle hissetmişim? En son ne zaman kendimi *iyi* ve rahat hissetmişim? Hayatımdan yorgun düşmemiş ve bir sonraki şeyi korkuyla beklememişim? Yıllar oldu... Muhtemelen Rob'la bir seyahatleydi ve bu, iyi hissetmemek için çok uzun bir süre, değil mi?

Kısa şort ve tişört giyip, ıslak saçlarla güverteye çıkıyorum. Miller geniş şezlongda uzanmış, duş almış ve gömleksiz, bir kitap okuyor. Ben yaklaşınca kitabını indiriyor.

"Baban bana mesaj attı," diyor. "Mesajlarını kontrol etmeni istiyor."

İç çekiyorum. "Gerçekten istemiyorum."

Kitabını yanındaki masaya koyar. "Hadi bitir şunu. Ne dediklerini merak ettiğin için midenin ağrıyor, biliyorsun."

Bu durumu yokmuş gibi davranmaya devam etmek istesem de, sonsuza kadar böyle davranmam.

Odama gidip telefonumu alıyorum. Açtığımda, iki yüz mesajım var ve pilim yüzde yirmi.

"Pil çok zayıf," derim çıkarken, umarım beni rahat bırakır.

Yanına yaklaşır ve yanındaki yeri okşar. "Kit."

Bununla demek istediği... *o kadar da az değil. Mazeret uydurmayı bırak.*

Onun boşalttığı yere kayıyorum ve telefonumu tekrar elime alıp mesajlarımı açarken yutkunuyorum. Bazı mesajlar arkadaş grubumdan, her zamanki memler ve makaleler.

Ama Maren'den düzinelerce, annemden düzinelerce ve Blake'in annesi ile kız kardeşinden birkaç tane var.

En az öfkeli olandan en öfkeli olana doğru sırayla açıyorum, babamla başlıyorum.

BABAM

Onlara yazsan iyi olur. Maren'in FBI'ya haber vereceğinden endişeleniyorum.

Onlara senden haber aldığımı söyledim. Maren gerçekten polisi aradı. Ayrıca senin dairen normal hali gibi değilmiş gibi, dairenizin talan edilmiş gibi görüldüğünü de söyledi.

Şimdi, senin haberini aldığım için kızgınlar, ama onlar almamışlar, bu arada.

Şimdi Maren'e gidiyorum.

MAREN

Kit, neler oluyor?

Bak, bunu mahvettiğim için üzgünüm ama geri dönmelisin. Blake burada ve ailesi de burada. Sana evlenme teklif edecek. Annem bir aydır her şeyi ayarlıyor.

Cevap vermediğin için çok endişelendim. Lütfen iyi olduğunu haber ver.

Oraya geliyorum.

Senin evindeyim. Neredesin sen? Polisi aradım ama sadece yarım saat oldu ve daha önce mesaj attığın için bir şey yapmıyorlar.

Babama yazdım. Senin iyi olduğunu söylüyor. Neden cevap vermiyorsun?

Bundan sonra da devam ediyor. Her şeyi babamdan öğrenmek zorunda kaldığı için duyguları incinmiş, ve neden incinmesin ki? Ne zamandan beri ona ondan daha çok güveniyorum? Ben de incinirdim.

Bir arkadaşımınla birlikteyim ve iyiyim. Haber vermediğim için özür dilerim. Telefonum kapalıydı ve şarjı bitmek üzere, ama ben iyiyim.

MAREN:

Benim kız kardeşim olduğunu kanıtla ki öldürülmediğini veya rehin alınmadığını bileyim.

Üzerine işenilmesini istiyorsun. Bu senin gizli fantezin.

Aman Tanrım. Sanırım hayattasın. Senden nefret ediyorum. Bir daha bana bunu yapma.

Ayrıca, çok sadakatsizsin. Neden babama mesaj atıyorsun da bana atmıyorsun?

"Kız kardeşin üzerine işenilmesini mi istiyor?" diye sorar Miller, gözleri fal taşı gibi açılmış. "Ben... bunu tahmin edemezdim."

Gülüyorum. "Hayır, üzerine işenilmesini istemiyor. Bir arkadaşımın başına gelen bir hikayeyi anlattım ve o da resmen kismaya başladı. Bu yüzden beni sinirlendirdiğinde bu konuyu açıyorum."

O sırtıyor. "Tamam, şimdi işeme mizahıyla kurtulamayacağın olanları oku."

"Ailem işeme esprilerini çok sever," diye cevap veriyorum. "Şaşırsın."

Sonra annemin mesajlarına geçiyorum. Maren'inkilerle aynı çizgide ama daha öfkeli, özellikle de babamın onun bilmediği bilgilere sahip olduğunu keşfettiğinde.

ANNE

Bir noktada beni küçük düşüreceğini tahmin ediyordum ve şimdi bunu yaptın. Davranışın beni şok etti.

Bunu tamamen bekliyorsan, o kadar da şok olmamalısn.

Miller gülüyor. "Senin dikenli tavırlarının bana değil de başkasına yöneldiğini görmek çok hoşuma gidiyor."

Sonra Blake'in annesi ve kız kardeşinden gelen mesajlar kalıyor. Kendim okumaya dayanamadığım için telefonu ona veriyorum.

"Blake'in annesi, senin bencilliğinden dehşete düştüğünü söylüyor. Ben şahsen, bencillik kelimesini iki e ile yazmasından dehşete düştüm. Yazım denetimi yok mu? Ona bunu söyleyeceksin," diyor ve yazmaya başlıyor.

Gülüyorum. "Dur. Zaten benden yeterince nefret ediyor. Kız kardeşi ne diyor?"

"Krestley mi? O mu? Ne kadar aptalca bir isim. Krestley, senin her zaman kendini beğenmiş bir kaltak olduğunu ve Blake'in daha iyisini bulabileceğini düşündüğünü söylüyor. Ayrıca, kendini çok seksi bulduğunu, ama annenin senin yaşında daha güzel olduğunu ve güzelliğinin zamanla solacağını söylüyor." Kaşlarını çatıyor. "Annen kesinlikle daha güzel değildi, ama bu konuda haklı olabilir. Güzelliğin zamanla solabileceğini duydum,

zamanla solabileceğini duydum. Tanrım, belki de onun aptal kardeşiyle evlenmeliydin. Bilirsin, bu kısım doğruysa diye.”

Gülüyorum ve son endişem içimden kaybolurken başımı omzuna yaslıyorum. "Teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen, Kitten," der yumuşak bir sesle. "Ben bunun için buradayım." Hafif bir esinti eser ve gözlerimi kapatırım.

"Neden bu kadar yorgunum?" diye soruyorum. "Bisikletleri çıkarmak istiyordum."

"Bu geziyi bir tür atletik etkinlik gibi görüp her şeyi bir kerede yapmaya çalıştığın için olabilir," diyor. "Burada biraz kestir."

Yapmamalıyım. Her şey çok karmaşıklaşıyor ve eğer biraz kestirmek istersem yatağıma geri dönebilirim. Ama onun sıcak omzuna yaslanmak inanılmaz derecede hoş. Ve ondan uzaklaşmak istemiyorum.

Beni koluna sarıyor ve ben başımı göğsüne yaslıyorum. Cildi sıcak ve pürüzsüz, sabununun kokusu var. Daha mükemmel bir yastık olamazdı.

"Kitabının sayfalarını çeviremeyeceksin," diye fısıldıyorum. "Bunu okumaktan daha çok seviyorum."

Ben de. Ve okumayı çok severim.

Bir daha asla bu kadar mutlu olamayacağım.

YALNIZ UYANDIM. Neden kalmadığı için hayal kırıklığına uğradığımı bilmiyorum.

Onu içeride margarita hazırlarken buluyorum. Tezgahın üzerine atladığımda, bakışları bana doğru kayıyor.

"Üzgünüm. Kötü bir alışkanlık," diyorum, atlamaya hazırlanırken. "Başkasının mutfağında bunu yapmamalıyım. Üçüncü üvey annem bundan nefret ederdi."

Elini uzatıp beni yerinde tutmak için uyluklarımın üzerine koyar. "Kal," der, boğazının derinliklerinden gelen sessiz bir mırıldanmayla. "Hoşuma gitti."

Bakışlarım, cildimde sıcak ve pürüzlü olan o ele düşer. Elin daha yukarı kaymasını hayal ederim. Nefesimi tam alamıyorum.

Beni bırakıyor, ama sanki hala yüksek irtifada ve yüksek irtifada çılgın düşünceler kuruyormuşum gibi. Mesela... *zaten buradayız. Bu zaten bir sır... bir iki sır daha ne zararı olabilir ki?*

Öksürüyorum. "Seni bu kadar evcimen biri olarak hayal etmemiştim."

Gülümser, bir bardağa buzlu margarita doldurur ve bana uzatır. "Kahve ve margarita yaptığımı gördün. Bunun beni Martha Stewart yaptığına emin değilim. Ve beni hiç hayal ettiğini bilmiyordum."

"Yakın zamana kadar," diye onaylıyorum, "çoğunlukla cehennemde sana ne söyleyeceğimi düşünüyordum."

"*Cehennemde mi?*" diye sordu, kaşlarını kaldırarak.

Ben başımı sallıyorum. "Birinden mesajla ayrıldığında gittiğin yer orasıdır." O omuz silkiyor. "Haklısın. Peki, orada bir çadır arkadaşına ihtiyacın olacak mı?"

Gülümserim. Miller'a olan hayranlığımın boyutu budur: cehennemde çadırı paylaşmayı öneriyor ve bu bana iyi bir fikir gibi geliyor.

Akşam yemeği için golf arabasına binip, engebeli toprak yoldan sahildeki küçük bir otele gidiyoruz. Burada bile çok az insan var ve personel Miller'ı ismen tanıyor. Beni "arkadaşı" olarak tanıtıyor, ama bu kelimenin bir euphemism olduğunu düşündükleri açık ve daha fazlası olarak görülmek garip, ama hoş bir heyecan verici. Dün gece onun yatağında uyuyan biri, buraya birlikte girmeden hemen önce öpmek için kendine çekmiş olabileceği biri olarak düşünölmek.

Tabii bu doğru olsaydı, burada olmazdık. O büyük, yumuşak yatakta olurduk. Ya da mutfak tezgahında, en sevdiğim fanteziyi yaşıyor olurduk: o saldırgan, benim itirazlarımın hiçbirini dinlemek istemeyen.

Ben hamburger sipariş ediyorum. O biftek sipariş ediyor. Isırırken inliyorum ve o, giderek daha sık gördüğüm bir ifadeyle beni izliyor. Seçim benim, ama o gerçekten benim seçim yapmamı istediğini söyleyen bir ifade.

"Eve gittiğinde ne yapacaksın?" diye soruyor. "Blake hakkında?"

Kafasını sallar. "Blake bitti. İştten bahsediyorum."

Omuzlarımı silkiyorum. "Şehre döndüğüm gün öylece işi bırakamam. Finans ekibine katılıp hoşuma gidip gitmediğine bakacağım. Ama tıp fakültesini de tamamen göz ardı etmedim."

"Bak," diyor Miller bir süre sonra, "tıp fakültesi olmasa bile... yayıncılıktan çık. Şimdi ilgini çekmiyorsa, on yıl sonra da çekmeyecek. Neden çekeceğini düşündüğünü anlamıyorum."

"Öyle düşündüğümde emin değilim," diye cevap verdim. Rob öldükten sonra yıkılmışım. Tıp fakültesine giderek, paraya hiç önem vermeyen Kaliforniyalı bir adama aşık olarak Manhattan'dan uzakta yeni bir hayat kurmaya çalışmışım. Her şey felaketle sonuçlandı, ben de sanki beni gelecek tüm fırtınalardan koruyabilecekmiş gibi, bildiğim yere, evime kaçtım.

"Ailem ve New York benim için güvenli bir ada gibiydi. Ve kendi adamım battığında... onların yanına koştum."

"Bu mantıklı," diyor. "Ama dört yıl geçti. Artık kendi adanı aramaya başlamanın zamanı gelmedi mi sence?"

Ben de öyle yapıyordum sanıyordum. Ama pazartesi günü hepsine geri döneceğim ve sanırım burada, onun yanında kalmayı tercih ederim.

Kesinlikle bir daha bu kadar mutlu olamayacağım.

KIT

Sabahları, bol kahvaltı yapıyoruz, sonra şnorkelle kum adacığına gidip, yan yana kumda uzanıyoruz. "Bu çok mükemmel," diye fısıldıyorum. Arkamızda, sonsuz mavi okyanus; önümüzde, buraya gelmek için yüzdüğümüz berrak su, lekesiz beyaz kumsal ve onun evini kıyıdan ayıran küçük yeşil palmyeler.

Işığın altında zaten en açık sarıya dönüşen saçlarımdan bir tutam kaldırıyor.

"Saçını her zaman sevmişimdir," diyor. "Yazın aldığı hali çok sevmiştim."

"Maren'inkine benziyor," diyorum omuz silkerek.

"Hayır," diyor. "Hiç de öyle değil. Seninkiler hafif dalgalı ve daha açık renkte. Hamptons'tan ayrıldığımda neredeyse beyaz olmuştu."

O haftayı hatırlayınca göğsüm sıkışıyor — sahil evimizde kaybolmuş bir şekilde dolaşıyor, onu ne kadar istediğimden hasta, kalması için çaresiz ve aynı zamanda bu duyguyu durdurmak için gitmesi için çaresiz.

Her gece takvime bakıp, hukuk fakültesine gitmek için ayrılacağı günü sayardım. Sabırsızlanıyordum ve bunun beni mahvedeceğini de biliyordum.

Şu anda, saçlarım karışık, tenim altın rengine dönmüş, sanki yine on yedi yaşındayım. On yedi yaşında ve Miller'a o kadar aşık ki, düzgün düşünemiyorum. O kadar aşığım ki, sevgili ablamın ilişkisini elimden gelen her şekilde sabote ederdim.

"Kili'den döndüğünde," diye sordu, "Blake'den ayrılmaktan nasıl kaçındın?"

Gülümseyerek oturup kollarımdaki kumu silkeliyorum. "Onu yine mesajla terk ettiğim için bana laf mı yapmaya çalışıyorsun?"

Hafifçe gülümsüyor. "Hayır, sadece her şey normalmiş gibi davranmanın garip olduğunu düşünüyorum. Birlikte yaşamıyordunuz, değil mi?"

Kafamı salladım. "Onun işi Vegas'ta. İşini satıp New York'a taşınmayı planladığını söyledi, ama ben bunun asla gerçekleşmeyeceğini hissettim."

asla gerçekteleşmeyeceğini hissettim. Bunun yerine beni oraya taşınmaya ikna etmeye çalışıyordu. Ama neyse, onu görmemiştim."

Bunu duyunca, benim anlayamadığım bir nedenden dolayı rahatlamış görünüyor. "Yani Kilimanjaro'dan döndükten sonra muhteşem bir yeniden birleşme seksi yaşamadınız mı? Seninle çıkarken, Manhattan'da uçağın inişini beklememek benim için çok zor olurdu."

Oradaki sert arzuyu uzaklaştırmak için uyluklarımı birbirine sıkıştırıyorum. Miller'ın beni beklediğini, o buluşmayı iple çektiğini hayal etmek çok kolay. Ben de iple çekerdim. Hem de çok iple çekerdim.

"Aslında, Yeni Yıl'dan beri onu görmedim sanırım."

Ağzı açık kalır. "Yani ikiniz neredeyse iki aydır seks yapmadınız mı?"

Kaşlarımı çattım. Sanırım bu, onun son iki ayda seks yaptığı anlamına geliyordu, bu beni rahatsız etmemeliydi ama ediyordu. "Öyle oldu işte. Ama evet, seks yapmadan geçirmek için uzun bir süre."

Bakışları benimkilere takılır, "*Bunu senin için düzeltebilirim*" der gibi.

Katılmıyorum. Ama eğer o... bunu yaparsa... onu durdurmayacağımı zaten biliyorum.

Keşke denese.

Eve döndüğümüzde duş alıp *Elite'in* gönderdiği ikinci bikiniyi giydim: parlak kırmızı ve ilki kadar dar.

O mutfakta, bulaşık makinesini boşaltıyor. Dondurucudan bir buzlu şeker alıp tezgahın üzerine atlayarak onu izliyorum.

"Sana ilginç bir sohbet sunarak yardımcı oluyorum," diyorum.

Omzunun üzerinden bakıyor, bakışları bir an bikini üzerinde, dondurma çubuğu dudaklarımın arasına koyduğumda ise dondurma çubuğu üzerinde kalıyor.

Beni kızdırmak için, ben plaj evinden ayrıldığımda kirazlı olanları yiyeceğini söyleyerek tehdit ettiğini hatırlıyor mu acaba? Bunu çok severdim. Maren'i kızdırmadığını da severdim. Bu, sanki onunla benim aramda, onun Maren'le paylaşmadığı bir şey varmış gibi hissettirirdi.

"Devam et," diye homurdanarak bulaşık makinesine doğru dönüyor. "O zaman ilginç bir sohbet yap."

Önce buzlu şekerin kenarlarını yaladım. "Ne hakkında konuşmamı istersin? Küresel ısınma mı? Aşırı abartıldığını düşündüğüm ünlüler mi?"

Bulaşık makinesinin kapısını çarparak kapatır ve karşıdaki tezgaha yaslanır. Gözleri yüzümde. Ağzımda.

"Çadırda gördüğün rüyadan bahsetmek istiyorum," diyor.

Dondurmayı ağzımdan çıkarırım. "Çadırda birçok rüya gördüm."

Çenesindeki bir kas seğirir. "Hangi rüyadan bahsettiğimi biliyorsun.

Üniversiteden biriyle ilgili olduğunu söyledin. Kim?

Gözlerim bir anlığına kapanır. Yalan söyleyebilirim. Birini uydurup söyleyebilirim. Ama bunu yapmak istemiyorum. "Üniversiteden biriyle ilgili olmadığını biliyorsun," diye fısıldarım. "Ne demeliydim?"

"Tanrım," diye fısıldadı, elleri arkasındaki tezgahı sıkıca kavradı. "O zaman bunu bilmediğim için şanslısın."

Vücudum o kadar gergin ki, tek bir dokunuş bile onu paramparça edebilir.

Dondurmanın yanından akan suyu yalayıp, zaman kazanmaya çalışıyorum. Göz bebekleri büyür, burun delikleri genişler. Ve aniden, Maren'e anlattığım en sevdiğim fantezimin neye dayandığını anlıyorum: O, mutfakta yaptığımız konuşma sırasındaki oydu.

Mutfak tezgahında beni yakalayan, hayır cevabını kabul etmeyen yüzsüz adam Miller'dı. Ondan bunu almamı istedim çünkü ben veremiyordum ve onun yüzsüz olması, kendime bunun kimin yüzü olduğunu itiraf edemediğim içindi.

Ona *güvenmediğim* için onu kovmadım. Onu kovdum çünkü ona sahip olamamaya dayanamıyordum ve yıllarca onu istemeye devam ettim.

Bakışlarım yavaşça ona geri dönüyor. Şaka yapmam gereken bir an ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. Kafamdaki tek şey *"Yap şunu Miller. Mesafeyi kapat."*

"Siktir et," diye fısıldadı ve tek bir adımda mutfağı geçip oturduğum yere geldi. Elimde tuttuğum buzlu şekerleri aldı ve lavaboya attı, sonra avuçlarıyla yüzümü kavradı ve beni öptü.

Ağzı, buzlu şeker kadar soğuk dudaklarıma sıcak geliyor. Dili benim dilimi buluyor ve ben onu daha yaklaştırmak için bacaklarımı açıyorum.

"Siktir," diye tıslar, ereksiyonu bacaklarımin arasında baskı yapar. Onu orada hissetmekten, hala birkaç kat giysi ile ayrılmışken bana daha yakın baskı yapmasından, nazik sürtünmesinden orgazm olabilirdim.

Orada ne kadar *çok* şey olduğunu, çelik gibi sert olduğunu düşünerek orgazm olabilirdim.

Bir göğsümü avuçlar, başparmağının ucu üst kısmın altında sıkıca sıkıştırılmış meme ucumun üzerinde kayarken dudaklarıma inler.

Elini bikininin kupasına kaydırırken yüzümü görebilecek kadar geri çekildi. Burun delikleri genişlemiş, ağzı aralık kalmıştı.

Sanki beni parçalanırken izlemekle boşalabilirmiş gibi.

"Bu lanet bikini de diğeri kadar kötü," diye fısıldıyor. "Bana işkence ediyorsun, Kit."

Bana işkence edenin o olduğunu, bunun için on lanet yılı beklediğimi söylemek istiyorum, ama ağzı şimdi hareket ediyor... aşağı, aşağı, ortaya çıkardığı göğsüne, onun için sıkıca sıkıştırdığı meme ucuna.

"Burada ağzımı çok uzun zamandır düşündüm," diye inliyor, dudakları onu sıkıca kavrayıp beni nefes nefese bırakacak kadar sertçe çekiyor.

Ağzı devam ediyor - emiyor, ısıyor, yumuşak, tatlı öpücükler ile neredeyse acı verecek kadar zevkli çekmeler arasında gidip geliyor, eli bacaklarımın arasında dolaşıyor, bikini altımın lastiğinin altına kayıyor, beni hissettiğinde dişlerinin arasından hava çıkıyor - onun için kaygan ve şişmiş. Kalın parmağını içime kaydırduğında başım dolaba yaslanıyor.

Normalde, biriyle ilk kez birlikte olduğunda bir garip his vardır... *Kıçımın çok düz olduğunu mu düşünecek? Göğüslerimin çok küçük olduğunu mu düşünecek? Apandisit ameliyatından kalan yara izi çirkin mi? Ya o iyi değilse? Ya ben iyi değilsem?*

Burada bunların hiçbirisi yok.

O zaten her şeyi biliyor. Göğüslerim çok küçük ve kıçım çok düz olsa bile, bu onun için hiç önemli değil. Ve o kötü olmayacak, çünkü o o, ve ben de kötü olmayacağım, çünkü o bunu çok istiyor.

"Seni sikmek istiyorum," diyor. "Tam burada, bu tezgahın üzerinde. Aynen böyle. Normalde bu kadar bencil değilim. Beni bunun için sonra yargıla."

Bikini altını çıkarıp bacaklarımı açarak cevap veriyorum.

Normal şartlarda daha fazla ön sevişme gerekebilir, ama on yıldır bunu hayal ediyorum ve onu o kadar çok istiyorum ki, bu düşünceler uykuma bile giriyor ve o daha başlamadan ben çoktan heyecanlandığım için, o başlamadan önce boşalacağımdan korkuyorum.

Mayosu yere düşüyor ve kendini kavırıyor, penisinin ucunu üzerimde bir, iki, üç kez gezdiriyor, ben nefes nefese kalıp tırnaklarımı sırtına geçirene kadar, içime girerken onun baskısını hissetmek için çaresizce.

"Benim..."

"Hayır," diyorum, çılgınca başımı sallayarak. "Lütfen."

İnleyerek, girişime hizalanır ve içime girmeye başlar. Ne kadar ıslak olsam da, zorlanıyor.

"Tanrım," diye fısıldadı, başını omzuma yaslayarak. "Bu çok iyi, Kit."

"Daha fazla," diye yalvarırım, tırnaklarımı tekrar sırtına geçiririm.

Bana istediğimi veriyor. Önce yavaş, sonra daha sert itmelerle, bir elini tezgaha dayayıp diğer eliyle kafamın arkasını kavrayarak dolaba çarpmamamı sağlıyor.

Ağzı boynumda, sesleri boğuk.

Tanrım.

Çok uzun zamandır. Yıllardır.

Aynen böyle.

Sözleri tıslayan parçalar halinde geliyor ve her biri yeni bir heyecan veriyor... sırtımda karıncalanma hissi yaratıyor, onu daha sıkı kavramama neden oluyor. Saçlarım cildime yapışıyor; bir damla ter göğsünden aşağı akıyor.

"Henüz değil, henüz değil," diye bağıryorum, ondan çok kendime yalvararak.

Dişlerim alt dudağıma batıyor. Artık onun beni doldurmasından başka bir şey hissetmiyorum, istemem ya da istememem fark etmez, bana doğru hızla gelen orgazmdan başka bir şey görmüyorum.

"Oh, Tanrım, evet, aynen böyle," diye yalvarıyorum, sırtım sanki vücudum artık beni tutamayacakmış gibi pes etmeye başlıyor.

Boğuk bir çığlık atarak orgazm oluyorum ve ağzı ağzıma bastırıyor, nefesimi içine çekiyor, bırakırken inliyor.

Tam da hayal ettiğim gibi, ama daha da iyi. Hâlâ içimde sert ve titriyor. Elleri kalçalarımnda. Benimkiler ise sırtında.

Başı omzuma düşüyor, nefesi hala hızlı ve mutfak imkansız bir şekilde sessizleşiyor.

Her an birimiz özür dileyecek, sonra diğeri özür dileyecek ve durum çok garip olacak.

Gitmeliyim. Buradan mümkün olduğunca çabuk çıkmalıyım çünkü bu büyük bir hataydı.

Ama Tanrım, ne hata ama. Ne muhteşem, ne mucizevi bir hata.

Şimdi düzeltmem gereken bir hata. Babamın uçağı muhtemelen gitmiştir. Acele edersem hala ticari bir uçağa binebilirim.

Bütün bunları söylemek için ağzımı açıyorum, ama daha tek kelime bile etmeden eli enseme kavrayıp yüzümü kendine doğru çekiyor. Yine beni öpüyor ve bu öpücük de öncekinden daha az çaresiz, daha az içten değil.

Bu, ikimizin de yapmak üzere olduğu garip özür dileme konuşmasının tuhaf bir başlangıcı.

Boynumu bırakıyor, hala beni öpüyor ve bikini üstümü çıkarıyor. Özür dilemek ya da sadece kendimizi kaptırdığımızı ima etmek için de garip bir giriş. Geri adım atıyor ve beni baştan aşağı süzdürüyor, gözleri karanlık ve aç.

"Tanrım," diyor. "Sana o kadar çok şey yapmak istediğim ki, ne yapacağımı bilemiyorum."

Bu kötü bir fikir. Kız kardeşim beni asla affetmeyecek ve gerçekten de bu noktada durmalıyız, ama şu anda bana bakışları beni sessiz kalmaya zorluyor. Avucumu çıplak göğsüne koyuyorum ve bu, onun istediği tek onay gibi görünüyor. Elleri uyluklarımın altında, beni tezgahından kaldırıyor ve dönerek yatak odasına doğru ilerliyor, beni yatağa yatırıyor.

Yatağa, bacaklarımın arasına tırmanıyor ve koyu renkli gözleriyle beni süzdürüyor. Sonra boynuma doğru eğilip, dudaklarımı ve gözlerimi okşayarak öpmeye başlıyor. Ben nefesimi tutuyorum ve o da buna karşılık olarak dudaklarını benim tenime değdirerek memnun bir gülümsemeyle karşılık veriyor, sonra da aşağı doğru inmeye başlıyor. Sıkı meme uçlarımdan birini ağzına alıyor, önce yumuşak, sonra sert bir şekilde emiyor, beni nefesimi tutmaya ve sırtımı kamburlaştırmaya zorluyor.

"Siktir," diye inledi. "Yavaş gitmek istiyorum, ama sen bunu çok zorlaştırıyorsun."

Vücudumun aşağısına doğru ilerlemeye devam eder, eli hala göğsümdeyken bacaklarımı genişçe açar ve dilini giriş noktamdan yukarı doğru gezdirir, klitorisimin etrafında daireler çizer, bunu yaparken omuzlarını kullanarak beni daha da genişletir. Bir parmağını içime sokar, sonra bir tane daha.

"Tadını seviyorum," diye fısıldadı. "Hayatımın geri kalanında bunu yapmak istiyorum."

İçimdeki uzak bir ses bunun gerçekçi olmadığını söylüyor. Burada kalamayız, birlikte olamayız, yirmi dört saat boyunca onun beni yalmasına izin vermeye devam edersem hayatta kalamayız bile, ama bunu kelimelere dökemiyorum. Sanki boğuluyormuşum ve beni ayakta tutabilecek tek şey oymuş gibi saçlarını çekiyorum.

"Ben..." diye bağıriyorum. Cümleyi tamamlayamadan boşalıyorum ve o dilini daha hızlı hareket ettiriyor, parmaklarını daha sert sokuyor, dalga dalga uzayan zevki uzatıyor, sırtım yatağa yaslanıp vücudum tamamen gevşeyene kadar pes etmiyor.

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. "Bunu *sevdiğimi* bile fark etmemiştim. Görünüşe göre bunu çok seviyorum."

O gülüyor, ama o gülüşün içinde bir acı var ve bana öpüşmek için eğildiğinde, karnıma çelik gibi basıyor. Ona uzanıyorum ve o inliyor. Sanki iki kez boşalmamışım gibi, hayatımda hiç boşalmamışım gibi

gelmemişim ve tüm bu telaşın ne olduğunu gerçekten, gerçekten görmek istiyormuşum gibi hissediyorum.

Ancak, ben de ona iyilik yapmalıyım. Adil biriyim. "Sırt üstü yat," diyorum ona.

O başını sallar. "Bunu istiyorum. Bunu milyonlarca kez isteyeceğim. Ama şu anda, seni tekrar sikmem gerekiyor."

Bu seferki nefesim yarı şaşkınlık, yarı arzu dolu. Kimse bana karşı bu kadar açık, bu kadar müstehcen olmamıştı ve ben de bunu gerçekten çok sevdiğimi fark ettim.

İkimiz de uykuya dalmak üzereyken Maren aklıma gelir ve suçluluk duygusu ile nabzım üç katına çıkar.

Yorganı atıyorum, aniden terlemeye başlıyorum ve çok hızlı nefes alıyorum hızlı nefes alıyorum.

Tanrım, gerçekten batırdım. Gerçekten, gerçekten batırdım ve bunun nasıl olduğunu hayal bile edemiyorum.

Banyosuna gidip duş başlığını açtım, sadece ondan biraz uzaklaşmak ve sakinleşmek için. Su yüzüme çarptığında başımı eğdim.

Ne halt ediyorum ben? Nasıl bu kadar ileri gidebildim? Bu büyük bir ihanetti. Maren bunu bilsin ya da bilmesin — bunu *asla öğrenmemesini sağlayacağım* — bu büyük bir ihanet olarak kalacak.

Hemen eve gitmeliyim. Bunu düzeltmeliyim ama yapamıyorum, o yüzden en iyisi durumu daha da kötüleştirmeden buradan gitmek.

Kollarını belime dolayarak arkama geçiyor ve çenesini başımın üstüne koyuyor.

"Bunu yapma," diyor. "Benden uzaklaşma."

Dönüp yüzümü göğsüne dayadım, ellerimle sırtını sardım.

"Elimde değil," diye fısıldadım. "Maren'in bundan ne kadar incineceğini fark etmediğini düşünüyorum."

"Sen, onun on yıl önce kısa bir süre çıktığı biriyle yattın," diyor, "ve ben safça, senin de onun on yıl önce çıktığı adamı *sevebileceğini* umuyorum. Bunun senin düşündüğün kadar büyük bir mesele olduğunu anlamıyorum."

O evli. Hayatı devam etti, benimki neden devam etmesin? Seninki neden devam etmesin?"

Ona bakıyorum. "O ve Harvey'in sorunları var ve bence belki de bilinçaltında, seninle hala bir şansı olup olmadığını merak ediyor."

"Bu doğru olamaz," diyor sessiz, şok olmuş bir kahkaha atarak, saçlarımı yüzümden geri çekiyor. "Cidden. Olamaz. On yıldır onu neredeyse hiç görmedim ve ona ayrıldığımız için pişman olduğum izlenimini hiç vermedim. Aksini düşünmek... hayalperestlik olur."

"Geçmişte hiç bir şeyi ya da birini idealize etmedin mi? O kadar uzun zaman önce oldu ki, ayrıntılarını neredeyse hiç hatırlamıyorsun, ama yine de bir şekilde kendini bunun mükemmel olduğuna ikna ediyorsun. Bence evliliği parçalanıp kendini yalnız hissettiği için, o yaz günlerini geriye dönüp pembe gözlüklerle görüyor."

Parmağıyla çenemi yukarı kaldırdı. "Kız kardeşin evliliğinde sorunlar yaşıyor diye bunu öylece bırakmaya niyetim yok. Sen de bırakmamalısın. Yeterince acı çekmedin mi? Onu ve anneni yeterince koruyup, bu süreçte yeterince acı çekmedin mi? Kendin için bir şeyler yap. *Lütfen.*"

Başımı göğsüne yasladım, söyleyemediğim her şeyi bununla ifade edebilmeyi umarak... Bunu mümkün kılmak için neredeyse her şeyi feda edebileceğimi, onun beni istediği kadar, hatta daha fazla onu istediğimi, ama aynı zamanda kız kardeşimi incitmeden bir yol göremediğimi ve bunu asla yapamayacağımı.

Duşu kapatıp beni havluya sardıktan sonra yatağa götürdü. Hâlâ bunu bitirmeye kararlıyım ama sanırım zarar çoktan verildi.

Geri dönene kadar, son on yılı telafi etmek için ondan yeterince yararlanacağım.

Ve bir sonraki on yılı atlatabilmek için. Çünkü ayrıldığımızda, bu kesinlikle bitecek.

KIT

Blake ile seks yapmaya karşı değildim. Çoğunlukla zevk alıyordum, ama özellikle arzulamıyordum.

Miller'la ise... başka hiçbir şey yapmak istemiyorum. Beni kaplamasını, yok etmesini ve hepsini tekrar yapmasını istiyorum. En müstehcen fantezilerini bana anlatmasını istiyorum, böylece her birini gerçekleştirebileyim.

Onun sırtımı sararak uyandım ve küçük, memnun bir iç çekişle uyandım. Güneş çıkmış. Ne kadar geç uyuduğumu bilmiyorum. Onunla buraya gelene kadar içimde ne kadar boşluklar olduğunu fark etmemiştim, ama bunlar yavaş yavaş ama emin adımlarla doluyor. Daha uzun uyuyorum, daha fazla yiyorum ve daha fazla gülüyorum.

Kesinlikle diğer boşluklar da dolmaya başladı.

"Sonunda kalktın mı?" diye soruyor. "Bekliyordum."

"Beni uyandırabilirdin," diyorum ve onu kendime yaklaştırmak için arkama uzanıyorum.

Boynuma burnunu sürüyor. "Dinlenmeye ihtiyacın olduğunu düşündüm."

"Sanırım iyiyim," diyorum, ereksiyonu kığımın arasına dayanana kadar geriye doğru bastırıyorum.

İnlemesi kulağımı okşadı. "Gerçekten gitmemiz gerekiyor," dedi, bacağıma kaldırıp içime girerken. "Ama seninle ilgili konularda inanılmaz derecede zayıfım."

"Nereye gitmek?" diye soruyorum. Otelde yemek yemek dışında, şimdiye kadar programımızı tamamen kendimiz belirledik.

"Tekne turu," diye homurdanır, elini kalçama sıkıca sararak içime girer. "Buraya geldiğimiz ilk gün rezervasyon yaptırdım, sıkılacağından endişelendim."

Eli, klitorisimi bulmak için kasık kemiğimin üzerinde kayıyor. Etkisi o kadar ani ki, sanki canlı bir kabloya dokunmuşum gibi.

Onunla nasıl sıkılabileceğimi hayal bile edemiyorum.

Saat ondan biraz sonra, otelin yakınındaki rıhtıma varıyoruz ve bizi mercan resifinde şnorkelle dalış yapmaya götürecek ve ardından cam tabanlı kanolarla kaplumbağalar ve vatozların üzerinde süzüleceğimiz bir

mangrov ormanına götürür. Burada cam tabanlı kayıklarla kaplumbağaların ve vatozların üzerinde süzülürüz.

Yatakta kalmak istesem de, onunla böyle halka açık bir yerde olmak, bana onunla birlikte olmaktan ne kadar *keyif aldığımı* hatırlatıyor, bana dokunsa da dokunmasa da. Diğer insanlara ve bana davranış şeklini seviyorum. Kilimanjaro'da gösterdiği koruyuculuk tek seferlik bir şey değildi. Rıhtımdan inerken, tekneye binerken eli beni tutmaya hazır.

Kız kardeşleri, Yunanistan'daki annesinin ailesi ve en iyi arkadaşı Gray hakkında konuşuyoruz. Gray tam bir pislik gibi görünüyor ama benim hoşlandığım türden bir pislik. Ona, şu anki ve en sevdiğim üvey babam Roger'dan ve onunla annemin bu kadar uzun süre birlikte olmalarına şaşırdığımı anlatıyorum. "Baban Roger'ı seviyor," diyor Miller. "Annenin onu terk edeceğini düşünmüyorsun, değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Bırakmış olabilir, ama Maren ve benim boşanma durumunda Roger ve Charlie'nin yanında olacağımızı biliyor."

Gülümsüyor. "Onları bu kadar sevmen çok tatlı. Charlie ile sadece birkaç kez görüştüm, ama iyi birine benziyor."

Bu hala çok garip. Babamla *arkadaş* olması. Charlie'yi tanınması.

"Manhattan'ın en pislik adamı. Charlie'ye taktığımız lakap bu, çünkü her zaman en az iki kadınla aynı anda yatıyor, ama bu yönü dışında harika biridir."

Kaşlarını kaldırdı. "*Maren* ona Manhattan'ın En Pislik Adamı mı diyor?"

Gülüyorum. "Maren için şaşırtıcı bir şekilde ona karşı çok acımasız, ama sanırım ona pislik diyen biz ve Roger'ız. Arkasında ona Manhattan'ın En Yakışıklı Adamı diyor ama asla yüzüne karşı söylemiyor."

"Karımın başka bir erkeğe en yakışıklı demesini istemezdim, bu doğru olsa bile," diyor ve ben bacaklarımı sıkıyorum. Miller'ın bir eş olarak nasıl olacağını çok iyi biliyorum: hem sadık hem de sahiplenici. Senden her şeyi isterdi, ama karşılığında sana her şeyi verirdi.

Ben bunu istiyorum. Ve birlikte geçirdiğimiz her dakika, bunu nasıl bırakabileceğimi merak ediyorum.

O gece yemeğe çıkmak için *Elite'in* gönderdiği iki güzel elbiseden birini giyip, terliklerle kombinledim. Aynada gördüğüm kızı, parlak gözleri, dağınık saçları ve öpücükten şişmiş dudakları olan kızı zar zor tanıyorum.

Odamdan çıktığımda, dar bir polo tişört ve haki şort giymiş olarak beni bekliyordu. "Vay canına," dedi ayağa kalkarak, gözleri elbisenin V yakasına takıldı. "Belki de *Elite'in* senin için kıyafet seçmesine devam etmelisin. Bu, zirvede giydiğinden çok daha seksi."

Gülüyorum ve işaret parmağımı gömleğinin yakasına sokuyorum. "Onların seni giydirme şeklini de seviyorum."

"Kitten, bana öyle bakıyorsun ki, bu kesinlikle yemek yiyemeyeceğin anlamına geliyor," diyor ve başparmağını alt dudağının üzerinde gezdiriyor.

Gülümsedim. "Bunu kabul edemeyiz. *Kesinlikle* beslenmek istiyorum."

İnler ve eğilip kendini düzeltir. "Tanrım, sen imkansızsın. Seni masanın üzerine yatırmadan önce lanet golf arabasına bin."

Bu da kulağa oldukça iyi geliyor, ama ben açsam, onun da aç olduğunu *biliyorum*.

Ne kadar aç olsam da, restoranda önümüze tabaklarımız konduktan sonra bile, tek yapmak istediğim masanın karşısından ona bakmak. Çok güzel bir burnu var. Bunu yüksek sesle söylemek için çocukça bir dürtü duyuyorum, ama bu çok saçma, çok aşık gibi gelebilir, çünkü bu duygu çok kısa ömürlü ve muhtemelen itiraf etmek istediğimden çok daha tek taraflı.

Masadan uzanıp başparmağıyla alt dudağımı okşadı. "Sana ağzını ne kadar sevdiğimi hiç söyledim mi? Kızdığında küçük bir gül goncası gibi, bir şey düşünürken de şakayık gibi."

Yanaklarım kızarıırken gülümsüyorum. Belki de o kadar tek taraflı değildir.

Su, şarabımızı doldurur. Miller bana bifteklerinden bir parça yedirir; ben de ona makarnamdan birkaç parça yediririm. Nedense sanki sonsuza kadar birlikteymişiz gibi hissediyorum.

Gülümsüyorum. "Çadırı paylaştığımız zamanlarda bunların hiçbirini hayal etmemiştim." Bana müstehcen bir gülümseme atıyor. "Ben hayal ettim. Defalarca."

Nefesimi tutuyorum. "Ne hayal ettin?"

Gözleri ağırlaşmış. "Birçok şey, ama benim ayakta durduğum ve senin diz çöktüğün pozisyon çadırda yapmak zor olurdu."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Son iki gün içinde bunu birkaç kez teklif ettim ama sen reddettin. Ben de senin ilgilenmediğini düşündüm."

Boğuk bir kahkaha attı. "Hoşuma gidiyor. Sadece çok çabuk biteceğini düşündüm."

Şarabımdan bir yudum alıp dilimle dudaklarımı yaladım. "Bir dahaki sefere yalnız kaldığımızda," dedim, sesim aniden boğuklaştı, "hayır cevabını kabul etmeyeceğim."

O, avuçlarını masaya bastırarak nefes verdi. "Sanırım hesabı ödesek iyi olacak."

Hesap ödenir ve sonra golf arabasıyla olabildiğince hızlı süreriz, avuç içleri direksiyonu sıkıca kavrar. Koltuklarımız arasındaki boşluğu aşar ve elimi onun ereksiyonuna sürerim. Dokunduğum anda acı dolu bir nefes verir.

Evin önünde durduk ve yüzümü kendine doğru çekip, sertçe öptü, alt dudağımı ısırды, sonra elini elbisenin korsajına sokup sert avucuyla meme ucumu okşadı.

Nefesim kesildi ve elini çekti. "Çık," diye emretti.

Arabadan inip uykulu gibi davranıyorum. "Biraz kitap okuyup yatacağım," diyorum ve kapıya doğru yürüyorum.

Elini pazıma dolayarak beni kendine doğru çeker. Gülerek, "Seni endişelendirdim mi?" diyorum.

"Hayır, Kitten," diye homurdandı, "çünkü restoranda bana bir söz verdin ve ben de sözünü tutmanı sağlayacağım."

"Öyle mi?" diye soruyorum, gülümsemeyi bastırarak masumiyet takınıyorum. "Ne istemiştin?"

Eğilip dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor. "Dizlerinin üzerine çök, Kit."

Tanrım. Bu sözler arasında bacaklarımın arasında bir sıcaklık dalgası hissediyorum.

Hâlâ dışarıdayız, ama kimse bizi göremeyecek kadar izole bir yerdeyiz ve biri görse bile umurumda bile değil.

O beni karanlık, uyuşturulmuş gözlerle izlerken, ben eğilip kemerine ve sonra fermuarına uzanıyorum. Pantolonunu ve altındaki boxerını indiriyorum, sonra penisini dudaklarıma götürüp ucunu yalıyorum.

"Aynen öyle, Kit," diye inliyor. "Tıpkı senin çok sevdiğin buzlu şekerler gibi."

Dilimi onun uzunluğu boyunca gezdirip, sonra başını daireler çizerek yaladım. Elim onun tabanında kayarken, o daha da sertleşti.

"Hepsini al, Kit," diye emretti, elini saçlarımin arasında gezdirerek. "Hepsini al."

Ağzımı genişçe açıp, boğulana kadar alabildiğim kadar alıyorum, sonra geri çekiliyorum.

"Tekrar." Sanki artık sevdiğim Miller değil de, başka biri, daha vahşi bir versiyonu, benim mücadele etmemi izlemek için can atan biriymiş gibi.

Onun penisi etrafında inlerim ve acıyı dindirebilecekmişim gibi elimle bacaklarımın arasına bastırırım.

"Siktir," diyor, ağzıma girerek. "Evet, Kit, kendini boşalt. Şu anda benim penisim senin dudaklarının arasında kayarken ne kadar güzel görüldüğünü bilemezsin."

Parmaklarım gittikçe daha hızlı dönüyor. Onun sözleri, içime daha fazla girmek için çaresizce sallanan kalçalarıyla, çoktan orgazmın eşiğine gelmişim.

Saçımı çeker. "Benim için boşalacak mısın, Kit?" diye homurdanır. "Ben o güzel küçük ağzını sikerken boşalacak mısın?"

Onun sikinin boğazımın arkasına çarpmasıyla yarı boğulmuş bir şekilde çığlık atıyorum. "Yut," diye nefes nefese diyor. "Siktir."

O kadar sert boşalıyor ki, ben yetişemiyorum, o kadar sert ki, fazlası ağzımdan taşıp göğsüme akıyor ve o, ağır göz kapaklarının altından izliyor, hala eliyle kafamı tutarak, içeri girip çıkarak, orgazmının son anlarında zevkini yaşıyor.

"Canını yaktım mı?" diye soruyor, hala hızlı nefes alırken, çekilip ayağa kalkmama yardım ediyor.

Kafamı sallıyorum. "Eğer acıtsaydın, bu kadar sert boşalmazdım."

Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirir. "Sen çok mükemmelsin, biliyor musun?"

Gülümsüyorum. "Benim keskin dilimi unuttun mu?"

"Ah, doğru." Başımın üstüne bir öpücük kondurur ve sonra beni kaldırır, bacaklarımı beline dolayarak eve doğru döneriz. "Ama o dili de çok seviyorum galiba."

KIT

Ertesi gün öğleden sonra, verandada ona asla takmayacağı bir deniz kabuğu kolye yapıyorum — bana açıkça asla takmayacağını söyledi ve ben onu ikna etmek için seks ile takas yapıyorum.

Çıplak kıcıma bir tokat attı - takas, şezlongda bir kez seksle sonuçlandı, onun tarafında hiçbir taviz verilmedi, bu yüzden şu anda ben çıplağım ve o sadece boxer giyiyor. "Sosyal bir etkinlikte deniz kabuğu kolye takmam için beni ikna edecek hiçbir şey sunamazsın. Ayrıca, az önce kanıtladığım gibi, senin *isteyerek* vazgeçmeni sağlayamayacağım hiçbir şey sunamazsın."

"Vazgeçmediğim *birkaç* şey var," diye alay ediyorum, ipe kabukları dizmeye devam ederken, ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Köpek stili kolay bir hedefti."

O gülüyor. "Beş dakika önce boşalmamış olsaydım, bunu bir meydan okuma olarak kabul ederdim. On dakika sonra tekrar sor."

Yine dizüstü bilgisayarına yazmaya başlar. Çalıştığını, yazma hızından her zaman anlayabilirim; hiç duraklama yoktur, tuşlara sert ve kararlı bir şekilde basar. Bunun sadece kararlı bir patron olduğu için mi, yoksa tatildayken kimseye e-posta göndermek zorunda kalmaktan hoşlanmadığı için mi olduğunu anlayamıyorum.

"İşini seviyor musun?" diye soruyorum, o da dizüstü bilgisayarı kapatıyor.

Soruya anlam verememiş gibi irkilir, sonra omuz silker. "Seviyorum. Yani... başlangıçtaki kadar eğlenceli değil ama Turks ve Caicos'ta çıplak bir kadınla birlikteyim..."

"Senin *emrinde* değilim, kendini beğenmiş piç. Her an hayır diyebilirim."

Parmağını bacaklarımın arasına kaydırıyor. "Hayır diyeceğini sanmıyorum, Kitten."

Sinirli ve muhtaç bir nefes veriyorum. "Hala söyleyebilirim."

Gülümseyerek elini çekiyor. "Dediğim gibi, emrimde çıplak bir kadın var, ondan istediğim her pis, aşağılayıcı şeyi yapmaya hazır..."

"Cidden haddini aşıyorsun."

Gülüyor. "O yüzden şikayet edemem. Şirket şu anda, 'telefonum kapalı, acil durumlarda sadece e-posta gönderin' diyebileceğim bir noktada ve çoğunlukla bensiz idare ediyorlar. İyi bir iş."

Ona dönerek, "İyi bir iş. Bu, şikayet edemeyeceğin anlamına gelmez."

Dizüstü bilgisayarını yanına yere koyar. "Başlangıçta daha eğlenceliydi, kabul ediyorum. İşe yeni başladığım ve yapılacak milyonlarca şey varken. Sanırım en sevdiğim kısım geliştirme aşaması. Ve o aşama artık gerçekten bitti."

Başımı eğiyorum. "O zaman neden yeni bir şeye başlamadın? Paran var. *Açıkça* zamanın da var."

Elini kalçama kaydırır. "Sanırım son birkaç gündür yaptığım gibi zamanımı geçirmeyi tercih ediyorum."

Kirpiklerimin altından ona bakıyorum. "Yüzmek mi? Avokado tostunu yapmak mı?"

Eğilir, nefesiyle tenimi okşarken meme ucumu dişlerinin arasına alır. "Onlar da fena değil."

Nefesim kesilir. Yeterince konuştuk, sanırım... Golf arabasının motorunun sesi ikimizi de irkiltti.

"Ne oluyor lan?" diye inleyen Miller, oturup beni havluyla örtüyor. "Bu hafta her şeyi iptal ettim."

"Bay West?" diye bir ses duyulur ve ardından otel çalışanlarından biri ortaya çıkar.

"Hey," diyor Miller, avucuyla havluyu sırtıma bastırarak. "Bu hafta tüm düzenli hizmetleri iptal ettim."

Adam başını sallar. "Evet. Misafiriniz mi? Birisi cep telefonunu kontrol etmesini istiyor."

Miller ona teşekkür eder ve adam gider gitmez ben de hemen ayağa kalkar, *geçen hafta sonundan* beri sessiz modda bıraktığım telefonumu almak için odama koşarım.

Birden fazla cevapsız arama ve düzinelerce mesaj vardı, hepsi de aynı şeyi söylüyordu.

Miller arkamdan yaklaşır ve kollarını belime dolamıştır. "Her şey yolunda mı?"

Bacaklarım titriyor. "Hayır. Annem hastanede. Kalp krizi geçirdiğini düşünüyorlar."

"Siktir," diye fısıldadı. Beni kendine çekti ve dudaklarını başımın üstüne bastırdı. "Her şey yoluna girecek. Giyin ve eşyalarınızı topla. Seni New York'a geri götüreceğim."

Ellerim titreyerek kot pantolon ve tişört giyip eşyalarımı valize atıyorum. Telefonumu kapatıyorum çünkü annemin mesaj atıp aramaya devam edeceğini biliyorum ve içimde bir parça, bu molayı hak ettiğimi düşünüyor. Çünkü bir parçam, Miller'ı tutamadığım için çok öfkeli ve hala *da öyle*, ama bunun hiçbir suçu yok.

Telefonu alıp, midem bulanarak kendimi zorlayarak mesajlarını açıyorum. Eğer işler kötü giderse, bunlar ondan duyduğum son sözler olabilir.

ANNE

Bu partiye ne kadar emek verdiğimi biliyor musun? Senin özel gününü sürpriz yapmak için kendi doğum gününden vazgeçtim. Maren buraya gelmek için Aspen gezisinden vazgeçti.

Aramaya çalıştım ama cevap vermiyorsun. Bunu alır almaz beni ara.

Neden aramıyorsun? Benim adıma IRS'deki biriyle konuşman gerekiyor.

Vergi beyannamemi vermediğimi söylüyorlar. Bu mektupta evi almayla ilgili bir şey yazıyor.

Cevap vermediğine inanamıyorum. Muhasebeciye gidemem çünkü Roger öğrenir ve bana çok kızar. İşler o kadar ileri gitmeden halletmelisin.

Hemen beni ara. Yoksa şu anda hayatında yer alacak kadar iyi tek kişi baban mı?

Eğer ölürse, dünyadan benim ona yeterince değer vermediğimi düşünerek ayrılacak. İnanılmaz derecede stresli bir durumdaydı ve ben durumu daha da kötüleştirdim. Kararsızlığım onun kalp krizine neden olmadı, ama kesinlikle yardımcı da olmadı.

Maren'e yolda olduğumu söyleyen bir mesaj atıp valizimi aile odasına sürükledim. Miller, kulübe geldiği gece giydiği kıyafetleri giymişti: kot pantolon ve uzun kollu tişört. Ceketini çantasının yanında duruyordu.

Gömleksiz Starfish Cay Miller'a alıştım, ama kışın New York Miller'ı da aynı derecede seviyorum. Eminim ki tüm versiyonlarını seveceğim: İşe Giderken Miller, Spor Salonuna Giderken Miller, Düğün için Siyah Kravatlı Miller.

Hepsini severdim, ama bu sonuncusu olacak.

"Her şey yoluna girecek, Kit," diyor ve saçımı kulağımın arkasına itiyor.

"Vergi dairesi ile ilgili bir sorunu vardı ve benim yardımımı istiyordu." Sesim titriyor. "Mesajları hiç görmedim bile."

"Annen, on altı yaşından beri çalışan elli beş yaşında bir kadın. Ayrıca bir kocası ve bir muhasebecisi var. Senin hiçbir şeyi halletmene ihtiyacı yoktu."

Kafamı sallıyorum. "Ama Roger'ın bilmesini istemiyordu."

Çenesi sıkılır, sonra gevşer. Ağzını başımın üstüne bastırır. "Kit, sana, kocasına yalan söylemek istediği için, kendisinin de çözebileceği bir sorunu çözmeni istiyordu. Onun işlerini halletmeye o kadar alışmışsın ki, bunun ne kadar delice olduğunu bile görmüyorsun."

Belki haklıdır, ama bu, ona olanlarda benim de payım olduğu gerçeğini değiştirmez. Onun stresine katkıda bulundum ve durum kötüleştiğinde yanında olmadım.

Miller arka kapıları kapatıyor. Beyaz, bembeyaz kumu ve sonsuz mavi suyu son bir kez daha gözlerimle süpürüyorum.

Benim misafiri olarak geri gelmem konusunda şaka yaptı, ama bu mümkün değil. Artık arkadaş olarak olamaz ve bunu Mare'nin arkasından sürdürmek... bu çok ileri gitmek olur. Benim için bile. Yaptıklarımın sonrasına bile.

Miller benim çantamı ve kendi çantasını taşıyarak bekleyen arabanın bagajına koyar. Havaalanına kadar olan yol boyunca başımı onun göğsüne yaslayarak geçiririm. Çünkü artık herkesin içindeyiz ve bu ilişki bir daha asla devam edemez.

Bizi business class'ta yan yana koltuklara yerleştirdi. Ben bu riski almazdım, ama sanırım görülme ihtimalimiz çok düşük. Elimi sıkmak için uzandığında, elimi çekmeye gönlüm el vermedi, çünkü bu gün pek çok sonun olduğu bir gün. Onunla son kez yatacağım, son kez duş alacağım, son kez birlikte yemek yiyeceğiz, beni öpecek, çantamı taşıyacak ya da elimi tutacak.

Onları daha fazla değer veremezdim, ama yine de keşke daha fazla değer versem diyorum. Belki de bugün sona ereceğini bilseydim, bu veda bu kadar zor gelmezdi.

JFK'ye indiğimizde, görülme ihtimaline karşı, birkaç adım arayla çıkışa doğru yürüyoruz. Ben ünlü bir modelin kızıyım, başka bir modelin kız kardeşi ve sonunda bir servetin varisiyim. Bu, ara sıra fotoğraf çekilmeyi hak etmek için yeterli

ve böyle bir durumda Miller'ın kadraja girmediğinden emin olmam gerekiyor.

Bekleyen limuzine biniyoruz ve doğruca hastaneye gidiyoruz. Ara sıra, bir şey söylemek üzere olduğunu hissediyorum, ama baktığımda ağzını kapatıyor.

Ve gerçekten söylenecek ne var ki? İkimiz de bittiğini biliyoruz.

Limuzin hastanenin dairesel yoluna girer ve o dizimi sıkar. "Yukarı çıkmamı ister misin?" diye sorar. "Yanlış söyledim. Yukarı çıkmak *istiyorum*, ama bunun sorulara yol açacağını biliyorum."

Ben de onun gelmesini istiyorum. Onun benimle birlikte olması için her şeyi verirdim, ama elbette yapamam. Eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. "Önemli değil," diyorum, "ama teşekkür ederim. Her şey için teşekkür ederim. Bunu asla unutmayacağım." Dönüp kapıya uzanıyorum, ama kapıyı açmadan, eli ensemin arkasına kayıyor ve ağzımı kendisinininkine çekiyor.

"Bu bitmedi, Kit," diye fısıldadı ve beni bıraktı. "Orada olan her şeyi hallet ve sonra bana geri dön, çünkü bu bitmedi. Bunun burada bitmesine tahammül edemem."

Gözleri yanıyor, kabul etmem için bana yalvarıyor ve midem düğümleniyor. Ben de burada bitmesini istemiyorum, ama başka seçeneğim var mı emin değilim. Arabadan inip son bir kez arkama bakıyorum, onu hafızama kazıyarak kapıyı arkamdan kapatıyorum.

İçeride, beni annemin katına yönlendiriyorlar. Onun yoğun bakımda olmadığını görünce şaşırıyorum ve beni odasına götüren hemşire neşeli ve aciliyet hissetmiyor. Hastanelerde yeterince zaman geçirdim, bir hastanın hayatı tehlikedeyken personelin normalde çok neşeli olmadığını biliyorum.

Bir kapı açıyor ve annem yatakta oturmuş, kan basıncı manşeti takılı, başka hiçbir şey yok. EKG kablosu görmüyorum, annem ve Maren sanki Starbucks'ta arkadaşlarını bekliyorlarmış gibi telefonlarında gezinip duruyorlar.

Ne oluyor lan?

Çantamı yere bırakıyorum. "Ne... oluyor?" diye Maren'e soruyorum. "Gönderdiğin mesajlar sanki..."

Maren incinmiş gözlerle bana bakıyor. Sanırım ses tonum sert çıkmış, ama o benim buraya gelmek için nelerden vazgeçtiğimi bilmiyor. "Annem kalp krizi geçirdiğini sandı," diyor, "ama şimdi bunun sadece panik atak olduğunu düşünüyorlar."

"Ekokardiyogram yaptılar mı?"

Annem Maren'e boş boş bakar, Maren de ona bakar. "Bazı testler yaptılar mı?" der annem. "Ama buraya geldiğimde kendimi çoktan daha iyi hissediyordum."

Gözlerimi sıkıca kapatıp sabır için dua ediyorum. Eğer sadece panik atak olsaydı, hala hastanede olmazdı ve eğer bundan daha *kötü* bir şey olsaydı, şu anda olduğundan daha fazla şekilde izlenmesi gerekirdi.

Nefesim kesilir. "Kimse bana bunun panik atak olduğunu düşündüğünü söylemedi mi?"

Annem omuz silkiyor. "O sırada senin uçakta olduğunu düşündük."

Vay canına. Her şeyi planladıklarını düşünmüyorum ama bana haber vermeme kararları *kesinlikle* cezalandırıcıydı. "Yani panik atak olduğunu ve bu sabah geldiğinde kendini daha iyi hissettiğini söylüyorsun. O zaman neden hala buradasın?"

"Gerçekten bilmiyoruz," diyor Maren. "Bize hiçbir şey söylemediler."

Etrafıma bakıyorum. "Roger nerede? Doktor mu arıyor?"

Annem başını sallar. "Hastanenin akşam yemeği berbattı, o yüzden bize paket servis sipariş ediyor."

Duvara doğru yürüyüp hemşire çağırma düğmesine basıyorum. Hemşire, annemin bir sorunu olmadığını bilen birinin rahat adımlarıyla içeri giriyor. Onu suçlamıyorum, çünkü durum kesinlikle öyle görünüyor.

"Annemin bugün yaptığı tüm testlere bakmak istiyorum," diyorum ona.

"Oh," diyor, ağzı çizgi film karakterleri gibi daire şeklinde açılıyor. "Doktorla görüşmem gerekecek."

Bu beni rahatsız ediyor — annemin kendi test sonuçlarını görmek için doktorun iznine ihtiyacı yok — ama Roger ve Charlie odaya giriyorlar ve Charlie daha sonra personel ile kavga ettiğim için kesinlikle benimle alay edecek, bu yüzden bu konuyu bırakıyorum.

"İşte kaçak gelinimiz," diyor ve omuzlarıma kolunu dolayarak yanıma geliyor.

Onu itiyorum. "Az önce babanla mıydın yoksa boş bir odada seksi bir hemşireyle miydin?"

"Şu anda boş oda yok," diyor. "Maalesef."

Gözlerimi devirdim. "Bu, annemin kalmaması gerektiği halde kalmasının *daha da* kafa karıştırıcı olmasını sağlıyor."

"Senin gelip her şeyi açıklığa kavuşturacağını biliyorduk, Kitty Cat," diyor gülümseyerek. "Ama şunu söylemeliyim ki, normalde her şeyi kontrol altında tutan biri için

son zamanlarda biraz dağınık davranıyorsun, değil mi?"

Suçluluk duygusunu bastırıyorum. Miller'la birlikte olduğumu bilemezdi - babam biraz dedikoducu biridir, ama kendi rolünü itiraf etmeden bizi ifşa edemezdi.

Ayrıca, ilişkinin ne kadar ileri gittiğini bilmiyor.

Doktor, saatlerce annemle uğraşmış birinin yorgunluğuyla odaya girer ve annemin paket servisi kutusuna bakarak kaşlarını kaldırır.

"Normalde, kalp problemi olasılığıyla hastaneye gelen kişilere kırmızı et ve patates yemelerini önermiyoruz," diyor.

Annem ona kirpiklerini kırıştırır. "Açlıktan ölüyordum. Akşam yemeği berbattı."

Doktor, annemin hala çekici olduğu ve bu taktiğin her yaştan erkekte işe yaradığı için gülümser. "Böylece hastanede kalmak istemediğinizden emin oluyorlar."

Annemin beşinci kocasının önünde altıncı kocasını baştan çıkarmaya çalışmasını izleyecek vaktim yok. "Hastaneye yatırıldığında yapılan testleri ve laboratuvar sonuçlarını görmek istiyorum," diye araya girdim. "Ekokardiyogram yapılmış olmalı, değil mi?"

"Doktor musunuz?"

Dişlerimi gıcırdattım. "Hayır, değilim ve sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, onun izniyle testleri görmek için doktor olmama *gerek* yok, bu yüzden testleri görmek istiyorum."

Annem nefesini tuttu. "Kit." Doktora özür diler bir bakış attı. "Çok özür dilerim. Bütün gün seyahat etti ve çok endişeliydi. Normalde böyle değildir."

"Öyle değil mi?" Charlie alaycı bir şekilde sorar ve Maren avucuyla ağzını kapatır.

Doktor dosyayı bana uzatır. "İstediğin kadar bak, ama senin için bir anlamı olmayacak."

Onu görmezden gelip içeriğini karıştırmaya başlıyorum. Troponin I ve T değerleri normal aralıktaydı; kalp krizi geçirmiş olsaydı, bu değerler günlerce yüksek kalırdı. "Tahlil sonuçlarınız normal," diyorum ona. "Ekokardiyogramda hafif bir atriyal fibrilasyon görülüyor, ama bu muhtemel panik atakla ilişkili olabilir ve daha çok diyet hapları almanızla bağlantılıdır."

"Diyet hapları mı?" diye sordu doktor, dosyayı geri alıp içindekileri inceleyerek. "Bununla ilgili bir şey gördüğümü hatırlamıyorum."

Annem bana öfkeli bir bakış attı. "Onlar *diyet hapları* değil. Sadece homeopatik takviyeler."

"Çin'den yasadışı olarak aldığı," diye ekliyorum.

"Ne aldığını bilmemiz gerekiyor," der doktor, kaşlarını çatarak.

"Ne almış olursa olsun, bu sonuçlarda bir gecelik yatış gerektirecek bir durum yok, bu yüzden neden hala burada olduğunu anlamıyorum."

Doktor ikimiz arasında bakışlarını gezdiriyor. "Çoğunlukla annenizin talebi bun

u "İnanılmaz," diye mırıldandım. "Teşekkürler."

iste Ulrika ilgiye ihtiyaç duyuyordu. Görünüşe göre, kalp krizi *geçirme* ihtimalim diğ

i

için

."

bizi *buraya* toplaması gerekiyordu. Roger'ın ona biftek almak için aceleyle dışarı çıkması, benim uçağa atlamam ve Maren'in on iki saat boyunca endişeyle yanında oturması gerekiyordu.

Doktor odadan çıkar ve hepimizi birbirimizin karşısında bırakır. Her zamanki gibi, bir şekilde, burada kötü adam benim ve bu beni pek umursamıyor.

"Aferin anne. Senin bir şeyin yokken ve kalmak *istediğinde*, midem bulanarak dört saat uçuğuma sevindim. Umarım bu ilgi yeterli olmuştur."

Maren'in gözleri fal taşı gibi açılmış. Öfkemi ona ve anneme zarar verenlere yöneltme eğilimindeyim... çok nadiren onlara yöneltiyorum. Narin kaşlarının üzerine bir kaş çatma yerleşir.

"Kit," diye azarladı, "annemin *aylarca* planladığı partiden birkaç dakika önce ayrıldın, o yüzden biraz alçakgönüllü olabilirsin. Özellikle de bronzlaşmak için bizi senin dağınıklığını temizlemekle baş başa bırakıp gittiğin için." Sanki ten rengim her şey için beni suçlamaya yetiyormuş gibi bana eliyle işaret etti.

Normalde bu beni cezalandırırdı, ama bugün değil.

"Benim *senin* dağınıklıklarını kaç kez temizlediğimi tahmin edebiliyor musun?" diye soruyorum. "İkiniz de. Anne, kaç tane erkek arkadaşını hizaya getirmek zorunda kaldım? Mare, Ryan Nicoll'dan ayrılmak için cesaretin olmadığı için bunu benim yapmam gerektiğini hatırlamıyor musun? Ondan sonra tüm eşyalarını o daireden taşıyanın sen değil ben olduğumu hatırlıyor musun? Ve ikiniz de bunun buzdağının görünen kısmı olduğunu biliyorsunuz. Bu yüzden, hayatınızda bir kez olsun benim karışıklığımı temizlemek zorunda kaldığınız için üzgünüm. Ama bunu bu kadar kızgın olmadan yapabilseydiniz, kesinlikle çok daha iyi olurdu

Bu kadar kızgınlık duymadan yapsaydınız, çok daha iyi olurdu, çünkü ben sizin için milyonlarca kez bunu yaparken hiç kızgınlık duymadım." Çantamı alıyorum. "İyi olduğuna sevindim anne, ama burada olmana gerek yok. Ben yatmaya gidiyorum."

Dışarı çıkıyorum ve Charlie peşimden geliyor.

Gözlerimi kısıyorum. O da benim öfkemi atlatamaz. "Bunun saçmalık olduğunu en iyi senin bilmen gerekirdi."

Ellerini kaldırır. "Ulrika'nın ihtiyacı olduğunda ona ilgi göstermeyen kişi ben olmayacağım. Ve sen de, onun savaşlarını durdurursan bunların hiçbirinin olmayacağını biliyorsun. Maren'in savaşlarını da, bu arada."

Burun kıvırırım. "Ya aklını kaçırmışsın ya da yine içmeye başlamışsın."

"İçmeyi hiç bırakmadım," diyor gülümseyerek, "bunu biliyorsun. En sevdiğim eğlence bu."

Kaşlarımı kaldırırım.

"En sevdiğim ikinci eğlence," diye düzeltir. "Ama neyse... Bir süre kendi savaşlarını kendileri versinler, Kit."

"Kendi savaşlarını mı versinler?" diye soruyorum. "Az önce burada olanları gördün mü? O odadaki hiç kimse bir teşhis koymadı, hatta hangi testlerin yapıldığını bile bilmiyordu!"

"Bunda *iyi* olacaklarını söylemiyorum," diyor daha nazik bir sesle. "Ve hayat memat meselesi olan böyle bir durumda, tıbbi bilgisi olan tek kişi sen olduğun için müdahale etmemelisin demiyorum. Ama onları yumuşak başlı yaptın."

"Onları yumuşak yapmadım. Onlar *zaten* yumuşak. Dünyaya öyle geldiler. Bu yüzden devreye girmek zorunda kaldım."

"Herkes dünyaya yumuşak gelir, küçük kardeşim. Hayat onları sertleştirir." Gülüyor. "Bu pek doğru çıkmadı, ama ne demek istediğimi anladın."

Bu mümkün, ama bu, Maren ve annemin gerçek dünyayla başa çıkmak için tamamen yetersiz oldukları gerçeğini değiştirmez.

"Sadece onların incinmesini istemiyorum."

O başını sallar. "Biliyorum. Ve bunun nedeni, bazı yönlerden senin de çok yumuşak olman. Onların incinmesini görmek *sana* acı veriyor."

Konuşma ve günün tamamı beni birdenbire yorgun düşürür ve nefesimi veririm. "Bu, internetten suçlayıcı bir videoyu sildirmek için yüz binlerce dolar harcayan biri için oldukça düşündürücü."

Gölüyor. "Lobide helikopter ebeveynler hakkında bazı makaleler okuyordum ve aklıma sen geldin. Ama neyse... bunu bir düşün. Onlar senin geri dönüp sorumluluğu üstleneceğini düşünmeseydiler, sen olduğun yerde kalabilirdin."

Aşağı inip bir taksi çağırıyorum. Miller'ın şu anda dairesine dönmüş, muhtemelen yatmış ve tüm bunları geride bıraktığı için *kesinlikle* rahatlamış olduğundan eminim. Ama bana bir şey duyduğumda hemen haber vermeme isteyen bir mesaj attığı için, hızlıca bir mesaj yazıyorum.

Selam. Annem iyi. Onunla hiçbir sorun yoktu ve şimdi eve gidiyorum.

Böyle bitmesi gerektiği için üzgünüm. Beni götürdüğün için çok

teşekkür ederim. Benim için çok önemliydi.

Cevap vermiyor, ki bu en iyisi sanırım. Olabildiğince iyi bitti — uzun konuşmalar yok, sahte vaatler yok, bir şekilde devam edebileceğimize dair imalar yok, ben bunu çaresizce istesem de. Alabileceğimiz en temiz sondu.

Şoför binamın önüne geldi. Kapıcıya el salladım ve artık içinde olmak istemediğim daireme doğru ilerledim.

Eskiden burayı severdim. Pencereleri ve en dış köşede durduğumda Empire State Binası'nı görebilmeyi severdim. Ama burası Starfish Cay değil. Beyaz kumlu bir plaj ve berrak sular yok. Miller, duşa girerken beni takip etmiyor.

Duş bile hayal kırıklığı yaratıyor. İçeriye esen ılık bir rüzgar ve bir tavan penceresi istiyorum. Miller'ın bana gülümsemesini, duş kapısını açarken gamzelerinin belirmesini istiyorum.

Sonra onun yanında, güneşin ısıttığı, uykulu bir gülümsemeyle gözlerini açan, beni kendine çeken, sabah nefesimin kokusuna itirazlarımı görmezden gelen, ağzını ağzıma yaklaştıran Miller'la uyanmak istiyorum.

Suyu kapatıp havluya uzanmıştım ki kapı çalındı.

Ziyaretçi için çok geç. Babam, Maren ve annem kapıcının listesinde var, ama babam ülkenin diğer ucunda ve diğer ikisi de, eminim, hala hastanede.

Bu durumda tek bir seçenek kalıyor: Blake. *Kahretsin*. Burada olduğumu nasıl bildiğini bilmiyorum ve ışıkları kapatıp onun gitmesini beklemek çok cazip gelse de, en iyisi bu işi halletmek.

Bir bornoz giyip, Blake'in öfkesine zihinsel olarak hazırlıklı olarak kapıyı açtım... ama yerine Miller'ın içeri girdiğini gördüm.

Hızla gözlerimi kırpttırıyorum. "Sen Blake'sin sanmıştım."

Gözleri bornozuma düşer ve burun delikleri genişler. "*Bu* kıyafetle Blake'e kapıyı açacak mıydın?"

Aşağıya bakıyorum. Sanırım bornozum pek iyi bağlanmamış. "Kapıyı yumrukluyordun... Düşünemedim. Buraya nasıl çıktın ki? Listede adın yok."

"Birini tanıyorum," diye cevapladı.

Babam, sanırım. Yine burnunu sokuyor. "Tamam... neden buradasın?"

Gözleri benimkilere kilitlenir. "Böylece bittiğini düşünmüyorsun herhalde. Burada olduğum için başka bir yerde olmak istemiyorum."

Duvara yaslanarak, zorlukla yutkunuyorum. "Miller," diyorum yumuşak bir sesle, "bu işin sonu iyi olmaz."

Aramızdaki mesafeyi kapatır. "Bitmesi gerektiğini kim söyledi?" diye sorar, işaret parmağıyla bornozumu açar ve elini çıplak kalçamın üzerinde gezdirir.

Böyle olmamalıydı ve bu her şeyi çok karmaşık hale getiriyor. Artık temiz bir ayrılık yaşamayacağız ve bu ilişki çirkin bir şekilde sona erecek. Şu anda tek istediğim o olduğu için onu kapı dışarı etmek için gücüm yok.

Ama ne zaman daha güçlü olabileceğimi hayal edemiyorum.

KIT

Miller'ın göğsünde derin uykudayım ve telefonum çalmaya başladığında kolları beni sıkıca sarmış durumda. İsteksizce, onu terk edip komodine uzanıyorum.

MAREN

Dün için özür dilerim. Tamamen haklıydın. Kızgın olmaya hakkım yoktu. Yola çıktım, önce köpekleri kuaföre bırakacağım. Zuri'den ne istiyorsun?

Kahretsin. Kız kardeşimi tanıyorum, onu ikna etmek imkansız. Bir şey uydurup, burada olmadığımı söyleyebilirim, ama o zaman da benim olduğumu düşündüğü yerde benimle buluşmakta ısrar eder ve bu, giderek artan bir yalanlar dizisine dönüşür. Yine de denemeliyim.

BEN

Her şey yolunda. Gelmenize gerek yok. Yataktayım.

MAREN

Sana bol şekerli bir şeyler yedirmeden beni affettiğini hissetmeyeceğim. Ne istersin?

"Lanet olsun."

Miller uykulu gözlerini bana çevirip kaşlarını kaldırdı. "Ne oldu?"

Yutkunuyorum. "Maren buraya geliyor ve hayır cevabını kabul etmiyor. Onunla dışarıda buluşmam gerekecek."

Senin evinin yakınındaki kahvaltı mekanında buluşalım. Bana otuz dakika ver.

Ağzını boynuma bastırıyor. "Ne kadar vaktimiz var?" "En fazla on dakika."

Beni altına yuvarlar. "Bu süre yeterli."

Dün gecedan beri yorgun ve biraz da morluklar içindeyim, çünkü o beni uyandırıp tekrar yapmaya zorlamasa, ben onu uyandırıyordum — ama bu sadece beni

bir kez daha arzulamamı sağlıyor.

"Sen sivrisinek ısırığı gibisin," diyorum, o içime girerken sıkı sıkı sarılıyorum.

"Bir erkek seninle sevişmeye başladığında duymak isteyeceği bir şey değil," diyor

diyor.

Biraz nefes nefese gülüyorum. "Sadece bir kez kaşımıştım ve kaşımaya devam etmek istiyorum demek istedim."

Cömert ağzı yukarı doğru kıvrılır, hafif bir gülümseme belirir. "İyi. Çünkü uzun, çok uzun bir süre kaşımaya devam etmeni istiyorum."

BEŞ DAKİKA GEÇ KALDIM. Maren masada çenesini avucuna dayamış, dışarıdan geçen insanları içim acıyacak kadar hüznü bir bakışla izliyor. Miller hayatıma girene kadar onun *ne kadar* mutsuz olduğunu fark etmemiştim... çünkü ben de çok mutsuzdum.

Masaya yaklaştığımda Maren ayağa fırlayıp bana sarılır. "Özür dilerim, tatlım," diye fısıldar. "Dün tamamen haklıydın."

"Ben de üzgünüm." Hatalı olsa bile - ki öyle olduğundan emin değilim - Maren'e uzun süre kin besleyemiyorum. "Zaten çoğunlukla anneme kızgındım, sana değil."

Yanımızdaki kadınlar sinirlenerek homurdanıyor — görünüşe göre onların alanına girmişiz. Onları görmezden gelerek ceketimi çıkarıyorum, Maren ise özür diler bir gülümsemeyle yerine dönüyor.

"Sana daha fazla bilgi vermeliydim," diyor. "Beni öylece dışlamak senin tarzın değil, bu beni çok üzdü. Charlie bana bir nutuk atana kadar bunu anlayamadım."

Gülümsüyorum. "Charlie ne zamandan beri bu ailenin duygusal olarak en sağlıklı üyesi oldu?"

"Değil mi?" diye gülüyor ve bana latte'mi uzatıyor — yulaf sütü ve tarçınlı. Maren, annem gibi, benden sık sık çılgınca şeyler ister, ama aynı zamanda kahvemi nasıl sevdiğimi hatırlayacak kadar da beni önemsiyor, ilk kez nişan yüzüğü takmadan önce tırnaklarımın yapılmadığını merak ediyor. Annemin kiloma olan takıntısı bile tuhaf bir ilgi göstergesidir —benim onun gözündeki en iyi halim olmamı istiyor: aşırı zayıf, aşırı bronz, mükemmel makyajlı. Sadece benim, benim yaşımda onun aldığı ilgiyi ve

övgüleri almamı istiyor ve benim bunları özellikle istemediğimi hiçbir zaman anlayamadı.

Övgüye ihtiyacım yok. Sadece Miller'ın "*Orada çok güzel görünüyordun, burada da çok güzelsin*" demesine ihtiyacım var.

"Her neyse, seni dışlamak istemiyordum. *Her şeyi dışlamak istiyordum.* Annemden, Blake'in annesinden ve kız kardeşinden ve Blake'in kendisinden milyonlarca mesaj aldım, ama Blake'i fahişe dediği için engelledim ve..."

Maren'in kaşları havaya kalktı. "*Sana fahişe mi dedi? Bu ne cüret?* Onu bir dahaki görüşümde canına okuyacağım."

Gülüyorum. Görünüşe göre, tatlı, nazik kız kardeşim, durum gerektirdiğinde *bana* dönüşüyor.

"Ama neyse," diye devam ediyorum, "herkes sanki ben bir yetimhaneyi bombalamışım gibi davranıyordu ve ben bununla baş edemedim."

O iç çeker. "Çok üzgünüm. Blake konusunda emin olup olmadığını sana milyonlarca kez sordum ve sen emin olduğunu söyledin, ben de... kararını saygıyla karşıladım." Gülümser. "Bir daha kararlarını asla saygıyla karşılamayacağıma söz veriyorum."

"Bu muhtemelen akıllıca." Son zamanlarda bazı kötü kararlar verdiğim için, onun sandığından daha akıllıca.

Bir bebek yanımızdan geçiyor ve Maren bir anlığına ona özlemle bakıyor, sonra bana dönüyor. "Peki nereye gittin?" diye soruyor. "Belli ki buradan daha iyi havası olan bir yere."

Siktir. Kendimden başka insanlara yalan söylemekte pek iyi değilim. Starfish Cay'den bahsetmeyeceğim. Miller'ı geçmişte bu kadar çok takip etmişken, onun orada bir evi olduğunu biliyor olabilir. Hatta, çıkarken orada bir ev istediğinden bahsettiğini hatırlayabilir.

"Ben, şey, Mallory'yle birlikteydim. Meksika'da."

Maren gülüyor. "Bu çok belirsiz. Orası büyük bir ülke." Yine yalan söylüyorum. "Los Ventanas."

"Vay canına, geçen hafta orada kim kalıyordu biliyor musun? Donovanlar. Onların bebeği de sadece dokuz haftalık. Dokuz haftalık bir bebeği plajda ne yaparsın bilmiyorum. Onları gördün mü?"

Siktir. *Siktir.* Bu yüzden yalan söylemiyorum. *Özellikle* Maren'e. Çünkü ona Antarktika'da çocuk kaçakçılığı yaptığımı söyleseydim, o da orada çocuk kaçakçılığı yapan başka birini tanıyacaktı ve sonra birbirimizle karşılaşmamış olmamıza şaşırdı.

Garson Maren'in yeşil meyve suyunu getirir. Ben bir muffin sipariş ederim ve sonra kardeşim bana bakar, Meksika hakkında daha fazla yalan bekler.

"Donovanları tanımıyorum."

"Evet, tanıyorsun. Eliza? Lisede o seksi kola yatan kız. Ama neyse, ne oluyor? Neden üzgün görünüyorsun?"

Tanrım. Sık sık hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi görünen Maren, kesinlikle Scooby Doo'ya dönüşmüş.

Gerçeği açıkça söylemeyi düşünüyorum: *Sanırım senin eski erkek arkadaşına aşık oluyorum. Sanırım o seninle birlikteyken bile ona aşık olmuştum ve sana kaptırmamak için ona çok kötü davrandım.* Ama bunun ne faydası olur ki? Kendini ihanete uğramış hisseder ve zaten Miller ile bir şey olamaz. Maren'in karşısında oturup açıkça ona özlem duyarak aile yemeklerimize geri dönecek mi? Ve kim bilir, o bunu istiyor mu? Elbette, şu anda her şey çok yoğun, ama belki de o bir Charlie'dir... Yeterli sayıda orgazm yaşayana kadar aşık olur, sonra yeni bir modele geçmeye hazırdır.

Tek çözüm, gerçeğin küçük bir kısmını açıklamak, ama önemli kısmını değil.

"Şirketi devralmak istemiyorum," diyorum ona. "Yükselişim sırasında bunu çok düşündüm ve biri, sürekli sağlıkla ilgili konulardan bahsettiğimi ama işimden hiç bahsetmediğimi belirtti."

Gözleri büyüdü. Fischer-Harris, 1920'lerden beri ailemizin şirketi. Babam Maren'i şirkete almaktan mutluluk duyardı, ama o hiç ilgi göstermedi. Ben de ayrılırsam, babam emekli olduğunda şirket aile içinde kalmayacak.

Maren, muffinim önüme konana kadar bekledi ve sonra devam etti. "Babama söyledin mi?"

Latte'me şeker paketlerini dökerken başımı salladım. "Pazartesi öğle yemeğinde onunla buluşacağım. Belki o zaman söylerim."

"Hiç bu kadar çok şeker koyduğunu görmemiştım," diyor. "Her neyse, ne kadar endişeli olduğunu anlayabiliyorum, ama dürüst olmak gerekirse? O bunu sorun etmeyecek, sadece senin mutlu olmanı istiyor. O zaman tıp fakültesine geri dönecek misin?"

Omuz silkiyorum. "Umarım. Beni kabul ederler mi bilmiyorum bile."

Gülümseyerek gözlerini devirdi. "Sen Henry Fischer'ın kızıydın. Okulu yakıp yıkmış olsan bile seni kabul edeceklerinden eminim. Ama bunun için çalışmaya başlamadan önce annenle konuşman lazım."

Derin bir nefes alıyorum. "Beni buraya bu yüzden mi getirdin? Beni barışmaya ikna etmek için mi?"

Elimi sıkıyor. "Bizi sevsen de sevmesen de biz senin aileniz. Hatalar yapsak bile, sen de biliyorsun ki annem ve ben seni incitecek hiçbir şey yapmayız, bu da bizim yaptıklarımızı affetmen gerektiği anlamına gelir."

Suçluluk duygusu beni sertçe vurur. Sanırım bir parçam onlara kızmaktan zevk alıyordu, çünkü bu, Miller'la yaptıklarımı neredeyse haklı çıkarmaktaydı.

Ama öyle olmadı. Ve şimdi Maren karşımda otururken, endişeli, nazik ve mutsuz, benim sadakatsizliğim eskisinden daha da kötü görünüyor.

Annemin eleştirmeyeceği kadar dar bir kıyafet giyip, o öğleden sonra onun evine gittim, ama nasıl geçeceğini biliyordum: O ters davranacaktı, ben de ona ters davranacaktım. Ben birkaç mantıklı argüman sunacağım, o da birkaç mantıksız argüman sunacak ve sonunda, bu kadar mantıksız biriyle nasıl aynı DNA'yı paylaşabildiğimi sorgulayarak, bu tartışmayı bitirmek için özür dileyeceğim. Hizmetçi beni içeri alırken gülümsüyor. Bu ziyaretin şüphesiz son hoş anı bu.

Mutfağa girdiğimde annem, "Dün hastanede sergilediğin davranışa inanmadım," diye başlıyor.

Keurig'e gidip, sadece benim kullandığım kahve kapsüllerinin bulunduğu dolabı açarım. "Sen iyi olduğunu bilirken, panik içinde eve kadar uçmamı sağladın. Bu çok kötü ve bencilceydi."

"Kahve kapsüllerin solundaki çekmeceye taşındı," diyor. "Ve iyi olduğumu bilmiyordum, yoksa hastanede kalmazdım. Sanki dramayı seviyormuşum gibi davranıyorsun."

Ona kaşlarımı

kaldırıyorum.

"*Sevmiyorum*," diye

ısrar ediyor.

"Diyet haplarını hastaneye söylemeliydin anne."

O başını sallar. "Yapamazdım. Onların yasal olmadığından eminim."

İnlerim. "FBI seni sorgulamıyordu anne. Kimse evini efedra ya da aslında ihtiyacın olmayan başka bir şey için basmayacaktı."

"Senin için söylemesi kolay," diye cevaplar. "Sen hala zayıfsın." Dediğim gibi... saçma. Tartışmanın bir anlamı yok.

"Vergi dairesi meselesini çözdün mü?"

Annemin omuzları çöküyor. "Senin sayende değil. Roger çok kızgın.

ben."

Kafamda Miller'ın sesi yankılanıyor. "*Annen 55 yaşında ve on altı yaşından beri çalışıyor. Senin hiçbir şeyi düzeltmene ihtiyacı yoktu.*"

Aramızdaki mermer tezgaha ellerimi bastırıyorum. "Anne, ikimiz de senin savaşlarını benim vermem için biraz fazla yaşlı değil miyiz sence? Bu delilikti. Yani, saatlerce uzaktaydım, çok ihtiyacım olan bir tatilin tadını çıkarıyordum..."

"Tatilden yeni *dönmüştün!*" diye bağılıyor.

Ona kaşlarımı çatarak buzdolabına gidip yulaf sütü alıyorum. "Sen bir hafta boyunca 20 derecelik havada, duş almadan yerde yat ve bana bunun sana ne kadar tatil gibi geldiğini söyle."

"Ben böyle şeyleri çok yaptım ve çok sevdim. İtalya'da her sabah yürüyüşe çıkardıkları bir yere gittim ve..."

Gülerek buzdolabının kapısını kapattım. "Özel dalma havuzlu ve günlük masaj yapılan odanın, bir hafta boyunca duş almadan açık havada uyumakla aynı olduğunu mu söyleyeceksin?"

"O süre boyunca içki içmemize izin verilmedi. Kahve de içemedik." Elimde tuttuğum yulaf sütüne, sanki onun kişisel metanetinin kanıtıymış gibi başını salladı. "İnanılmaz derecede zordu. Bir yere gideceksen, oraya gitmeliydin. On kilo verdim."

Gülümsememek için kendimi zor tutuyorum ve kahvemi yudumluyorum. "Herkes bana Kili'den çok zayıf döndüğümü söyledi, sen ise benim zayıflama kampına gitmem gerektiğini söylüyorsun."

"O *bir zayıflama kampı* değildi," diyor. "Fitness yolculuğuna adanmış bir tatil köyüydü. On kilo vermen gerektiğini söylemiyorum, ama tanrım, bunu yapsan ne kadar zayıf olacağını bir düşün. Hala neden mankenlik yapmadığını anlamıyorum. Maren kadar başarılı olurdun, ama zaman geçiyor."

Kafamı sallayıp kahvemi masaya götürüyorum. Hayatımın ve gelirim, tutunamayacağım bir şeye odaklanmasını hiç istemedim... çünkü bu seni annem gibi yapar: Çin'den gelen diyet hapları ve insanlar sorduğunda yalan söyleyeceği estetik ameliyatlar. "Modellik yapmak istemiyorum."

"Sen de babanın işini istemiyorsun," diyor, ki bu belki de uzun zamandır ağzından çıkan en anlamlı söz, "ama

yine de bunu hedefliyorsun. Şikayet ettiğimden değil. Emeklilik yaşıma geldiğimde bana özel uçak alabilecek olan sensin."

Muhtemelen hayır, anne.

"Dün o doktor çok yakışıklıydı, değil mi?" diye sorarak konuyu değiştiriyor.

İç çekiyorum. Roger'ı seviyorum, anneme karşı nazik ve onun saçmalıklarını çekiyor, ama annemin sevdiği şey heyecan. Onu taparcasına seven, sonra ona kötü davranan, sonra da mücevherlerle özür dileyen bir erkek istiyor. Duygusal çalkantıları tutkuyla karıştırıyor ve beşinci kocasıyla biraz fazla istikrarlı bir hayat yaşıyor.

"Aslında ben onun küstah bir pislik olduğunu düşündüm."

"Sadece sen onu kışkırttığın için," diye tartışıyor. "O çok sevimliydi. Bu sabah ben çıkmadan önce beni görmeye uğradı."

Ağlamak mı gülmek mi istediğimi bilmiyorum. Ama evinden ayrılırken, bunu en çok Miller ile konuşmak istediğimi biliyorum.

Ona ulaşmamalıyım. Bu sabah bir şey kanıtladıysa, o da bunun devam etmesinin imkansızlığıdır. Ama ona yazana kadar parmaklarım sabırsızlıkla titriyor.

Hey, buralarda mısın?

MILLER

Olabilirim. Gelek ister misin? Yemek yaparım.

Avokado tostı değil, değil mi?

Devam et. O akıllı ağızına kesinlikle bir şeyler sokacağım.

Yumuşak ve yeşil mi?

Birkaç saattir bakmadım ama umarım değildir.

Birkaç işimi hallettikten sonra, bir saat sonra onun gönderdiği adrese bir şişe şarapla vardım, ki bu garip bir şekilde resmi ve yetersiz geliyordu. Adam benim için Kilimanjaro gezisini, sonra safarisini iptal etti, sonra beni cennetteki kulübesine götürdü ve eve kadar eşlik etti.

Bu muhtemelen güzel bir Malbec'ten daha fazlasını hak ediyor.

Kapıcı beni asansöre götürüyor ve on ikinci katın düğmesine basıyor. Asansörden çıktığımda, Miller kapısını açıyor — çıplak ayakla, gömleksiz ve terli — ve sanki beni görmekten o kadar heyecanlanmış ki, ben ona ulaşana kadar bekleyememiş gibi koridora çıkıyor.

Karın kasları Starfish Cay'de bronzlaşmış, parıldıyordu. Onu, orada sık sık olduğu gibi, ağır göz kapaklarının altından bana bakan bir şekilde hayal ettim.

"Benimle işim bitene *kadar* terli halini göstermeyecek sandım."

Gamzesi parlıyor. "Spor salonundan yeni döndüm. Bir iki saat sonra yine aynı şekilde görünmeyi planlıyorum ama önce duş almama izin ver."

Ona ulaştığımda eğilip bana iffetli bir öpücük verdi. Sadece Miller o kadar terleyip yine de güzel kokabilirdi.

"Benim için duş alma," diye cevap verdim, sesim biraz kısık çıkmıştı.

Annemin evine giderken giydiğim kıyafete bakıyor. "Şu anki halimle seni kirletmeye layık hissetmiyorum."

Beni dairesine çekiyor, burası bana Starfish Cay'deki evini çok hatırlatıyor — aynı katedral tavanı, aynı modern ahşap. Burada kalmak ve hiç ayrılmamak istiyorum. "Kendini evinde hisset," diyor. "Hemen döneceğim."

Kitaplığına doğru yürürüm ve yönetimle ilgili kalın bir kitabı karıştırırım. "Tüm eşyalarını inceleyeceğim," diye uyarırım.

O gülüyor. "Başka türlüünü düşünmemiştim."

O gittikten sonra, Central Park'a bakan pencereye gidiyorum.

Rob beni ziyarete geldiğinde onu ilk götürdüğüm yer orasıydı. Kaliforniya'da, ailesinin yanında olması gerekiyordu, ama bunun yerine buraya uçtu. Nedenini bilmiyorum, ama onunla ilgili anılarım şimdi daha uzak geliyor. Onları uzak hissetmek istemiyorum, çünkü sanki ondan vazgeçiyormuşum, onu dünyaya geri veriyormuşum gibi geliyor, ama belki de *öyle olmalı*.

Belki de o anılara tutunuyorum çünkü o, gerçekten mutlu olduğum son andı ve o hissi unutmak istemiyordum, bunun mümkün olduğunu unutmak istemiyordum.

Miller'ın yatak odasına giriyorum, odası evinin geri kalanı gibi tertemiz. Benimki gibi giysilerle dolu olmayan geniş bir şifonyer var. Dolapta her şeyden sadece birkaç tane var: birkaç takım elbise, birkaç gömlek, birkaç kot pantolon. Erkek olsaydım ben de aynı şekilde sade olurum diye düşünmek isterdim, ama bundan ciddi şüphelerim var. Yatağına oturup komodine bakıyorum. Ve bakıyorum. Cam masa lambasının yanında bir kadın at kuyruğu tokası duruyor. Yatağa girene kadar saçlarının hala yukarıda olduğunu unutan biri tarafından oraya gelişigüzel atılmış. Midem düğümleniyor. Rahatsız olmaya hakkım yok, sonuçta nişanlanmak üzereydim. Ama o at kuyruğu tokası küçük bir yara,

o sadece bir havluyla çıkıp bana o gamzeli gülümsemesini gösterdiğinde biraz daha açılan bir yara.

Onu bu şekilde benden başka kimsenin görmesini istemiyorum, ama çok yakın zamanda biri gördü. Ve muhtemelen yine görecek.

MILLER

Kendini fazla kaptırıyorsun.

Ne kadar çok söylersem söyleyeyim, Kit hala birlikte olamayacağımıza inanıyor ve çantasında başka bir adamın küllerini taşıyorsa, var olmayabilecek bir gelecek için planlar yapmaya devam ediyorum. En yakın arkadaşımın bugün erken saatlerde belirttiği gibi, bu delilik.

"Şunu bir netleştirelim," dedi Gray, sessizce alay ederek, "onunla bir haftadır yatıyorsun, o seninle asla birlikte olamayacağını söylüyor ve sen şimdiden şirketi devretmeyi düşünüyorsun, böylece o tıp fakültesine gittiğinde onunla birlikte taşınabilirsin, ki bunu yapmayabilir bile."

Kendimi savunamadım bile. O haklıydı. Yine de, bana bunun mümkün olmadığını defalarca söyledikten sonra, bir kez daha yüzüstü yatakta yanımda yatarken... belki de Gray'in düşündüğünden daha fazla umut vardır.

"Peki ne yapacaksın?" diye soruyor, sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi. Kollarını altına katlayıp bana dönüyor.

Gülümsedim ve avucumu onun mükemmel, çıplak kalçalarının üzerinde gezdirdim.

"Bana bu soruyu tamamen çıplakken sorduğunda, zihnimin belirli bir yöne gitmemesi çok zor."

Gülüyor. "Ben buraya geldiğimden beri iki kez boşaldın ve sen inanılmaz yaşlısın. Kesinlikle başka bir şey kalmamıştır."

Omurgasının ortasına bir öpücük konduruyorum. "Senden sadece beş yaş büyüğüm, Kitten. Ve beni kışkırtma, yoksa sana tam olarak ne *kaldığını* gösteririm."

Bu takıntılı hissin eninde sonunda geçeceğini biliyorum, ama şu anda iki modum var gibi görünüyor: Kit Fischer'ın içinde olmak istemek ve bundan kurtulmak. Şu anda bir aşamadan diğerine geçiyorum.

Her halükarda, onunla bu yatakta sonsuza kadar kalmak istiyorum.

"Cidden," diye devam ediyor. "Ne yapacaksın? Artık şirketi yönetmekten hoşlanmıyorsan, kendine bir proje bulmalısın." Onun yanındaki yere geri uzanıyorum. İşler beni o kadar meşgul ediyordu ki,

ama Turks ve Caicos'ta bana bu soruyu sorduğundan beri bu konuyu çok düşündüm.

"Emin değilim. Dürüst olmak gerekirse, sanki hala kalkış aşamasındaymışız ve bir süredir sallanıyormuşuz gibi hissediyorum. Her şey ancak geçen yıl istikrara kavuştu. Ama sanırım... belki de tamamen farklı bir şey geliştirmek isterim."

"Sağlıkla ilgili mi?"

Kafamı sallıyorum. "Evrendeki bu boşlukları bulup doldurmayı seviyorum." Kaşlarını kaldırıyor ve ben gülüyorum. Tanrım, beş dakika önce boşaldım ve şimdi yine bunu düşünüyorum. "O tür boşluklar değil. Yani, evet, o tür boşluklar da var, tekrar tekrar, ama aynı zamanda cinsel olmayan türden boşluklar da var."

Ön koluna dönüyor ve serbest eliyle göğsümü okşuyor. "Peki, ne tür boşluklar görüyorsun? Belki de *boşluklar* dışında başka bir kelime kullanmalıyız, çünkü bu konuşma çift anlamlı geliyor ve benim niyetim bu değildi. Onlara... ihtiyaçlar diyelim. Boşluklar."

Hasar çoktan verildi. Artık hepsi bana cinsel geliyor — tamamen *Kit moduna* geri döndüm — ama onun hatırı için, o çıplakken yetişkinlere yakışır bir konuşma yapmaya çalışacağım. Bu mümkün olabilir.

"Kili'den beri macera seyahatleri hakkında düşünüyorum. Kendine meydan okumak isteyen tek kişi ben değilim, ama sorun şu ki, sıra dışı seyahatler bulmak için çok fazla araştırma yapman gerekiyor ve bulduğunda da nasıl hazırlanacağını bilmiyorsun. Örneğin, Antarktika'da kano yapmak istiyorsunuz, ama nerede kalacağınızı, sizi oraya kim götüreceğini ve ne tür ekipmanlara ihtiyacınız olacağını bilmiyorsunuz. Öyleyse, yüzlerce sıra dışı, zorlu meydan okumanın aydınlatığı bir küre hayal edin ve bu meydan okumalardan birine tıklayın ve tam olarak neye ihtiyacınız olduğunu öğrenin."

Eli durur. "Bu inanılmaz. *Kili'den* ayrıldığımızdan beri tüm bunları sen mi buldun? Ben de senin sadece güzel bir yüz olduğunu düşünüyordum."

Ona gülümserim. "Sanırım bunu havaalanından otobüste düşünmeye başladım, karşımdaki koltukta oturan bu saçma sapan küçük prensesin, ne yaptığını hiç bilmeden 18.000 fit yüksekliğe çıkmak üzere olduğunu fark ettiğimde."

"Bu ne cüret?" diye sordu, sahte bir öfkeyle uzaklaşarak. "Yorgun olmanın ve antrenman yapmamanın dışında tamamen iyiydim"

ve bunu bir diyetle dönüştürebileceğimi düşünmem dışında tamamen iyiydi."

Onu tekrar kendime çekip dudaklarını dudaklarımla kapattım. Onu öptüğümde teslim olması, tek bir nefeslik sürede ukala birinden yumuşak ve uysal birine dönüşmesi hoşuma gidiyor. "Mükemmeldin."

"Çünkü sen vardın," der yumuşak bir gülümsemeyle ve ben Noel'de bir çocuk gibi içimden ılık saçarım. Bunun onunla, tarif edemeyeceğim bir şekilde yolunda gitmesini istiyorum. Onu dünyanın öbür ucuna kadar takip etmek istiyorum ve bunun için sahip olduğum her şeyi feda ederim.

Kendimi kaptırıyorum, ama böyle anlarda... her şeyin yoluna girebileceğini düşünmeden edemiyorum.

KIT

Miller ve ben Cumartesi gününün neredeyse tamamını onun dairesinde geçiriyoruz. Ben gitmek istediğimi söylüyorum, o da film izlemeyi, yemek sipariş etmeyi, yatağını öneriyor... Bir ara, at kuyruğu tokası ortadan kayboluyor. Eğer yerinde kalsaydı, bu farkındalık eksikliğini gösterebilirdi - o kadar uzun süredir oradaydı ki, artık onu görmüyordu ya da o kadar önemsizdi ki, hiç dikkatini çekmiyordu.

Ama hayır... Kayboldu, yani başka bir kadına aitti ve muhtemelen nispeten yakın zamanda birine, ve kim olduğunu sormayacağım ama keşke sorabilseydim.

"Gerçekten gidiyorum," diyorum ona Pazar sabahı. "Cuma gününden beri buradayım. Hala iki seyahatten de valizimi açmadım ve yarın işimin ilk günü."

"Biraz bencil davrandım," diyor, yüzünü saçlarıma gömerek.

"Hoşuma gitti," diyorum ona. "Bir hafta daha yetişkin olmaktan kaçınabilmeyi çok isterdim."

Ondan ayrılıp daireme dönüyorum. Daire tam bir felaket. Kili'den getirdiğim çantalarım yerde açık duruyor, içleri kir içinde. Starfish Cay'den getirdiğim valizim köşede bekliyor.

Ama en kötüsü, burası çok yalnız. Çok sessiz. Telefonumu alıp Miller'ı arıyorum. "Bu gece gelmek ister misin?" diye soruyorum.

Bütün bunları gerekli sonuca ulaştırdığımı hiç sanmıyorum.

Sabah erkenden uyanıp hazırlanmaya başlıyorum. Bir yanıma hala burada sütyen ve iç çamaşırıyla oturup, Miller yatakta sadece bir çarşafı örtünmüş halde beni izlerken dudak kalemi sürmeye başladığıma inanamıyorum.

"Bugün tüm engelleri kaldırıyorsun. Gergin misin?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. Gergin olup olmadığımı bilmiyorum. "Çoğunlukla hissettiğim şey korku. Şirketin yeni bir bölümüne girdiğimde, Henry Fischer'ın aptal kızıyla uğraşmak zorunda kaldıklarını düşündüklerini biliyorum, bu da tarihin en kötü nepotizm ürünü işe alımı olmadığımı kanıtlamak için çok çalışmam gerektiği anlamına geliyor. Genelde işleri anlayana kadar idare ederim, ama finans bölümünde bunu yapabileceğimden emin değilim."

“Bütün bu iş sana yük oluyor,” diyor. “Çadırımızda yayıncılıkla ilgili kitaba her baktığında, küçülüyormuşsun gibi görünüyor. Lütfen bugün öğle yemeğinde babana gerçeği söyle ve istifa et.”

"Peki, bunun yerine ne yapacağım? Mart ayındayız. Tıp fakültesine geri dönebilsem bile, önümüzdeki altı ay boyunca boş boş oturamam."

Beni yanına çekiyor. "Starfish Cay'e gideceğiz. Ben her yerde çalışabilirim. Çıplak uzanıp şnorkelle dalış yapıp derimiz deriye dönüşene kadar bronzlaşacağız. Sen yemek yapmayı öğreneceksin. Ben de kirazlı olmayan tüm buzlu şekerleri atacağım."

Gözlerim kapanıyor. Daha iyisini hayal edemiyorum, daha mutlu olabileceğimi sanmıyorum. Asla kabul edemeyeceğim için kendimden nefret ediyorum.

BEKLEDİĞİM GİBİ, finans departmanındaki herkes kibar ama yorgun, sanki ben daha başarısız olamadan bu deneyimden bıkmışlar gibi. "Peki, ne tür muhasebe dersleri aldın?" diye soruyor bölüm müdürü.

"Aslında hiç almadım. Tıp hazırlık okudum."

Kibar gülümsemesi devam ediyor, ama zar zor. "En azından QuickBooks kullanabiliyorsunuz, değil mi?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Eminim öğrenebilirim?"

Başka bir şey yapabilecek kadar yetkin olmadığım için beni gider raporlarını incelemekle bırakıyor ve ben de bir saat boyunca görevimi yerine getiriyorum, sonra arkama yaslanıp etrafıma bakıyorum.

Brown Üniversitesi'nden summa cum laude mezun oldum. Tıp fakültesinin yarısını bitirdim. Yakında milyonlarca dolarlık bir miras alacağım. Neden buradayım, penceresiz bir ofiste, floresan ışıkların altında, lise stajyeri gibi gider raporlarını inceliyorum? Ve son üç yılda kaç kez kendimi bu durumda buldum?

Şu anda Starfish Cay'de olabilirdim. Ya da her yerdeki zengin çocukların yaptığı şeyleri yapıyor olabilirdim: "sanatımı keşfetmek", "becerimi geliştirmek" ya da bir hobiye işe dönüştürmek ve herkesin karlı olduğunu düşünmesini sağlamak, oysa ki karlı değil.

Hatta, yılda bir kez bağış toplama etkinliğine yardım edip, geri kalan zamanlarda aylıklık yapıp, kendimi hayırseverliğe adanmışımı iddia edebilirim.

Babamın felsefesinin mantıklı olduğunu kendime söyleyip durdum: her departmanda neler olup bittiğini bilmem gerektiğini. Üst yönetimde olduğumda bunun karşılığını alacağımı, böylece kimsenin "*Bu aptal burada ne yaptığımızı bilmiyor*" diyemeyeceğini kendime söyleyip durdum.

Şimdi bunun bir tür kendini cezalandırma olup olmadığını merak ediyorum. Cezalandırılmayı hak ettiğimi düşündüğüm için birbiri ardına ödüsüz durumları kabul etmeye devam ettim.

Üç saat daha dayanırım. Öğle *yemeği* için ayrılırken, geri dönmeyeceğim için tüm eşyalarımı alırım. Beni, *gerçek bir işte yarım gün bile çalışmaya tahammül edemeyen Kit Fischer* olarak hatırlayacaklar ve bunu düşünmelerine izin veririm. Yıllardır, önemsemediğim alanlarda, önemsiz insanlara kendimi kanıtlamaya çalışıyorum.

Önemli olan kişi benim. Ve ben bittim.

Babamla binasının çatı katındaki restoranda buluşuyorum. "Özellikle *dinlenmiş* görünüyorsun," diyor. Miller hakkında bir şey ima etmeye çalışıyorsa, ben bu tuzağa düşmüyorum. "Kilimanjaro nasıldı?"

Ona kaşlarını çatıttım. "Soru: Gerçekten bir makale yazmamı mı istedin yoksa hepsi bir hile miydi?"

Sanki yeni bir numara yapmış, özellikle zeki bir çocukmuşum gibi gülümsüyor. "Tabii ki bir hileydi. Makaleyi göndermek istersen gönderebilirsin, ama tabii ki kadrolu yazarlar, onların yerine tüm masrafları karşılanan bir seyahate senin gitmiş olmana çok kızacaklar."

Derin bir nefes alıp, onun şarabından birazını kadehime döktüm. "Hatırladığım kadarıyla, Kilimanjaro'yu ilk kez gündeme getirdiğinde ben de aynen böyle demiştim. Peki... bunun ne kadarı benim hazır olmadığım bir tırmanışta hayatımı riske atmamla ilgiliydi, ne kadarı ise beni ve Miller'ı aynı yere koymak istemenle ilgiliydi?"

O gülüyor. "Onun kiminle ve ne zaman tırmanacağını nereden bilebilirdim?"

Gözlerimi devirdim. "Çünkü ona birkaç soru sordun ve en iyi şirkete gideceğini biliyordun. Burada aptal rolü oynamak için biraz geç kaldın,

Baba. Bunun tesadüf olması imkansız."

Babam sandalyesine yaslanıp şarap kadehini havaya kaldırır. "Kilimanjaro'ya gideceğini biliyordum, evet, *ne zaman gideceğini* de biliyordum, ama hangi rotayı seçeceğini bilmiyordum. Bu deneyime ihtiyacın olduğunu düşündüm. Kendine meydan okumak ve Upper West Side'in balonundan çıkmak gerektiğini düşündüm."

Garson siparişlerimizi alırken konuşma kesildi, garson gittikten sonra hemen devam etti.

"Onun rotasını değiştireceğini biliyordun," diye suçluyorum, "çünkü o, düşmanım olsun ya da olmasın, benim için aşırı derecede endişelenen türden bir insan."

"Bunu biliyordum," diyor babam kaşlarını kaldırarak. "Ve hangi baba kızı için tam da böyle bir adam istemez ki?"

Göğsüm sıkışır. Tabii ki benim Miller gibi biriyle birlikte olmamı isterdi. Ben de istiyorum. Ama benim olmayacakken onun nasıl biri olduğunu bilmek çok daha kötü.

"Maren'le çıktığını unuttun mu?" diye soruyorum, şarap kadehini o kadar sıkı sıkıyorum ki kırılmadığına şaşıyorum.

"Tabii ki unutmadım. Ama Maren'in artık bir eşi var ve hamile kalmaya çalışıyor, yani hayatına devam ettiğini söyleyebiliriz."

Hayatına devam etmedi. Hiç de bile. Ve babam, etse bile bunun asla kabul edilemez olacağını biliyor.

"Her neyse," diye devam ediyor, "finans departmanındaki ilk günün nasıl geçiyor? Matematikte her zaman yetenekliydin, bu iş sana çok uygun görünüyor."

"Uygun mu?" gülüyorum. "Finansın çok özel bir uzmanlık gerektirdiğinin farkındasın, değil mi? Hayatımda hiç finans veya muhasebe dersi almadım. Tamamen yetersizim. Son dört saati gider raporlarını inceleyerek geçirdim."

Bardağını ışığa doğru tuttu. "Benden bir şey söylememi mi istiyorsun? Daha önce hiç müdahale etmemi istemedin."

"Müdahale etmeni istemiyorum." Derin bir nefes alıp şarap kadehimi kenara itiyorum. "Geri dönmeyeceğim. Şirketi yönetmek istemiyorum."

Onun hayal kırıklığı ya da şokunu ifade etmesini bekliyorum. Bunun yerine, başını sallar ve şarabından bir yudum alır. "Hiç öyle düşündüğünü sanmıyordum, ama sonunda kendin de farkına vardığına sevindim."

Ağzım açık kalır. "*Ciddi* misin?"

"Tabii ki ciddiym. Neden istesin ki? Sen yönetimle değil, insanlarla ilgileniyorsun ve iyi ya da kötü, paraya pek önem vermiyorsun... Muhtemelen bunun nedeni, her zaman paran olduğu ve her zaman olacağını bildiğin içindir." İini eker. "Seni daha iyi yetiştirmeliydim. Sanırım artık çok geç."

Garson yemeklerimizi önümüze koyup hızla uzaklaşırken ona bakıyorum. "O zaman neden beni her yıl bu kadar uğraştırdın?"

Babam atal ve bıçağını kaldırır. "nk *sen* bunu istediğini sanıyordun. Charlottesville'den ayrıldıktan sonra tamamen yeni bir hayat arıyordun ve umutlarını bana bağlamıştın. Eğer senin istediğinin bu olduğunu düşünseydim, sonunda memnuniyetle kontrolü sana devrederdim."

Mutsuz bir kahkaha atıyorum. "Bunun yerine, bana birbiri ardına sıkıcı işler verip, kendi isteğimle istemediğimi anlamamı sağladın."

Cevap vermeden önce çiğnemeyi bitirir. "Görüyorsun, buradaki tüm işleri sıkıcı olarak nitelendirmen, senin bu işlere uygun olmadığını kanıtlıyor. Yaptığın tüm işler, bir noktada benim gnmn bir parçası."

"Postaları ayırmak? Kilimanjaro'ya tırmanmak?"

Kısık bir kahkaha attı. "Tamam, belki onlar değil. Ama diğer her şey. Ve pastanın küçük parçalarını sevmiyorsan, bütün pasta senin olsa da daha çok sevmeyeceksin. Sevdieğin şeyi yapmanın yolu, nefret ettiğin şeyi daha fazla yapmak değildir."

Keşke bu mantığı birkaç yıl önce benimle paylaşsaydı, tabii ki dinlemeyecektim. "Annem mutlu olmayacak."

"Mutsuz olmak anneni besleyen şeydir. Tabii, o ve diyet hapları. Haftalarca, belki de aylarca senin ne kadar hayal kırıklığı yarattığını konuşacak ve birkaç yıl içinde karşılaştığı herkese kızının doktor olduğunu söylemeye zen gösterecek."

Hâlâ. "Maren sana tekrar tıp fakültesini düşündüğümü söyledi mi?"

Gülüyor. "Hayır, canım. Söylemesine gerek yoktu. Tıp fakültesini düşünmekten hiç vazgemedin. Tabii ki sonunda oraya gideceksin."

Beni bu kadar iyi tanıması sinir bozucu. İlk günden beri bildiği bir cevaba benim *yıllarımı* harcayarak ulaşmamı sağlaması sinir bozucu.

Ve tüm bilgisi, parası ve gücüyle, hala en çok istediğim şeyi bana veremeyeceği için kalbim kırılıyor.

KIT

“Bu akşam bir işim var,” diyorum Miller'a ertesi sabah. Şu anda sadece takım elbise pantolonu giymiş ve gömlek giyiyor.

Miller'ın işe hazırlanışını izlerken mutlu bir şekilde ölebilirim. Gömleğin manşetlerini çekiyor. "Sonra görüşür müyüz?"

"Evet, ama geç kalacağım. Kötü bir ruh hali içinde olacağımı bekleyebilirsin." O sırtıyor. "Ben her zaman bunu beklerim, Kitten."

Ona bir yastık fırlatıp yataktan kalkarak dünkü kıyafetlerimi giyerim. "Her zaman bunu bekliyorsan, beni görmek istemen bile şaşırtıcı."

Odayı geçer ve beni kendine doğru çeker. "Benim yanımda ruh halin gizemli bir şekilde düzeliyor."

Parmağımın ucuna basarak ona öpücük veriyorum. "Kibirli. Ama muhtemelen doğru."

Daireme döndüğümde, tıp fakültesine dönmeyi araştırıyorum, ama bunu kimseyle konuşacak cesaretim yok, sonra da bu akşamki aile yemeği için giyiniyorum.

Keşke bu akşamı Miller'dan uzakta geçirmeseydim, ama bu toplantıların iyi yanı, Harvey'in normalde gelmemesi, Charlie ve babamın ise genellikle gelmesidir. Charlie, ellerini ondan çekemeyen bir manken veya mirasçı getirecek ve Maren'le konuşmak için onu görmezden geldiğinde somurtacaktır. Babam bir ara Roger'ı "Manhattan'ın en çok acı çeken adamı" olarak nitelendirecek ve annem neden kızdığını unutmadan önce on dakika boyunca öfkeli olacak. Maren, kötü davranan yavru köpekleriyle orada olacak ve onlar bir şeyleri mahvedecek ya da yere pisleyecek, Maren ise onları kucaklayıp bebek gibi konuşarak terbiye edecek, bu da gelecekteki yeğenlerimin nasıl olacağına dair güçlü bir ipucu verecek. Sonuç olarak, oldukça eğlenceli. Keşke Miller da bunu görebilseydi. Keşke kalıcı bir parçası olabilseydi.

Kulübe varır ve annemin ayırttığı odaya giderim — Skyline Suite, en sevdiği oda, çünkü bir duvarı kaplayan tavandan tabana pencerelerden şehrin güzel manzarası görünüyor ve hepimizi ve getirdiğimiz sürpriz misafirleri oturtacak kadar büyük, sonsuz bir maun masa var.

İçeri girdiğim anda midem düğümlenir: Harvey bu gece gelmiştir. Daha da kötüsü, Maren ve Harvey ile çift düğün yapmamız gerektiği konusunda uzun süredir "şaka" yapan aptal kardeşi Buck'ı da getirmiştir.

"Blake'i terk ettiğinde bana haber ver" diye bitiriyordu geçen bir yıl boyunca onunla yaptığım her konuşmayı, bu yüzden beni hemen kenara itip bugünkü borsa kazançlarıyla övünmeye başlaması hiç de şaşırtıcı değil. Gin tonik almaya izin isteyip masadan kalktım, ama sosyal ipuçlarını anlamayan o, beni bara kadar takip etti ve kapı açıldığında da hala peşimdeydi... Miller içeri girdi, bir an kaşlarını çatı, sonra gözleri bana takıldı.

Ona bakıyorum. Maren ona bakıyor. Annem de ona bakıyor. Sadece babam şaşırmamış, Miller'ın elini sıkmak için uzanıyor. "Cesur kaşif! Geldiğine sevindim." Bana, anneme ve kız kardeşime dönüyor, hepimiz inanamıyoruz. "Onu, Kitty Cat'in o dağı tırmanırken kaç kez düştüğünü anlatması için davet ettim."

"Henry," Miller babama, "Kit'i Kilimanjaro'ya göndermen konusunda sana şüpheyi yer bırakmamaya çalışıyordum, ama onun koordinasyon sorunlarını bildiğini açıkça itiraf ederek bunu zorlaştırıyorsun."

Benim dışımda herkes gülüyor. Miller neden bana buraya geleceğini söylemedi?

Tabii, aile yemeğine katılacağımı özellikle söylememiştim, ama ona kötü bir ruh hali içinde olacağımı söylemiştim ve o da bunu anlayabilirdi. En azından bunu konuşmalıydık. Onu gelmemesi için ikna ederdim, ama o kabul etmese bile, sorulabilecek binlerce soru vardı ve bu soruların cevapları önceden düşünülmüş olmalıydı.

Birlikte çok zaman geçirdiniz mi?

Seyahatte kimse biriyle birlikte oldu mu?

Miller, senin evin neredeydi? Karayipler mi? Son zamanlarda oraya gittin mi? Kit'in gittiği günlerde sen de oradaydın! Ne kadar ilginç!

Miller odada dolaşarak herkesi selamlıyor ve Maren gözlerini ondan ayıramıyor. O, benim durumu abarttığımı düşündü, ama ben kız kardeşimi tanıyorum: Miller daha da yakışıklı hale gelmiş. Ayrıca çekici, zeki, eğlenceli ve nazik, oysa Harvey bu özellikleri sadece bir iki dakika taklit edebiliyordu ve artık hiç taklit etmiyor.

Harvey'in bir pislik olduğunu fark etmesini memnuniyetle karşılasam da, onun yerine Miller'a odaklanmasını istemiyorum. Yani, başka bir deyişle, son on yılda hiçbir şey değişmedi: Maren ve ben ikimiz de Miller'ı istiyoruz ve bu yüzden ikimizin de ona sahip olmamasını ısrarla savunacağım.

Miller annemle konuşmasını bitirir. Sabah kahve içerken bana oral seks yaparken Maren'i terk ettiği halde, annemin ona bu kadar ihanetkar bir şekilde nazik davranmasına neden kızdığımı bilmiyorum.

"Merhaba, küçük kedi," diyor ve bana sarılıyor. "Ne oluyor dostum?" diye fısıldıyorum.

"Sonra açıklarım," diyor ve uzaklaşıyor. "Bu arada, harika görünüyorsun."

Bana, beni köşeye çekip bu sabah yaptığımız her şeyi tekrarlamak istediğini söyleyen bir bakış atıyor ve gafil avlandığım için çok kızgın olsam da, içim bir o kadar da heyecanlanıyor.

Annem bir hain. Vajinam da en az onun kadar kötü.

Sonunda hepimiz oturduk — bir şekilde Miller'ın karşısında ve Buck'ın yanında buldum kendimi. Buck, yeni aldığı tekneyi anlatırken, sanki beni etkilemek istermiş gibi elbisenin içini görmeye çalışıyor. Miller'a mesaj yazarken, uygun zamanlarda "hmm" ve "ohh" diye mırıldanıyorum.

WTF? Neden geleceğini bana söylemedin?

MILLER

Baban beni yemeğe davet etti. BÜTÜN AİLENİN BURADA OLACAĞINI bilmiyordum.

Ama neden böyle bir şey yapsın ki?

Sanırım, benim buraya ne kadar kolay uyum sağladığımı ve bunun büyük bir sorun olmadığını görmem için.

Ancak bu, Miller'ın ne kadar iyi uyum sağladığını bana hiç göstermedi — Maren, sanki hem geçmişini hem de geleceğini aynı anda görüyormuş gibi, ona bakarken neredeyse transa geçmiş durumda. Babam bir şeyi çözdüğünü düşünüyor olabilir, ama aslında bana sorunun ne kadar çözümsüz olduğunu gösterdi: Maren Miller'ı sevdiğini düşünüyor ve onun on yıl önce gitmesinin sebebinin ben olduğumu düşünüyor. *Asla* kabul edilemez tek sonuç, onun yerine benim Miller'ı almam.

Cevap vermek için telefonumu elime alıyorum ama fazla ilerleyemiyorum.

"Kit," diye annem tersler. "Yemek yerken telefon yok."

Sanki yine on yedi yaşındaymışım gibi. Beni odanın başka bir köşesindeki çocuk masasına göndermediğine şaşıyorum.

Akşam yemeği servis edilirken Buck herkese teknesinden bahseder ve herkes benden daha etkilenmiş gibi davranır. O, ortamı kendine çekmeyi seven türden biridir. Birisi Miller'a uygulamasını sorar sormaz, Buck beni ikinci bir sohbe çekmeye çalışır, ama ben onu görmezden gelirim.

Bunu hissetmeye hakkım yok, ama Miller fikri nasıl bulduğunu ve bunu bir dereceye kadar nasıl paraya çevirdiğini, aynı zamanda az gelişmiş bölgelerde ücretsiz hale getirdiğini anlatırken gururla doluyorum. Hatta, kaynakları olmayan insanları, onları ücretsiz tedavi etmeye istekli olabilecek cerrahlarla buluşturmanın bir yolunu da eklemiş.

Maren onu sanki ayın peşindeymiş gibi dinliyor. Gözleri parlıyor. Yanakları ve dudakları kızarmış, bu da heyecanlandığının işareti.

Elimi yanağıma koyuyorum — sıcak, muhtemelen ben de kızarmışım.

Miller'ın kadınlar üzerinde yarattığı etki budur. Tüm kadınlar. Eminim, saç tokasını onun komodininde bırakan kadın da dahil.

Daha fazla soru soruluyor ve o cevap verirken çok yetişkin ve seksi geliyor, ama her durakladığında gözleri bana takılıyor. Bu masadaki herkes için, bizim sadece bir kez birlikte dağa tırmanmış insanlar olmadığımız açık mı?

"Peki," diyor Charlie, bana ve Miller'a dönerek, "Kit'in Tanzania'daki feci düşüşlerini dinlemek istiyorum."

"Siktir git Charlie," diyorum. "*O kadar da* koordinasyonsuz değilim."

"Kit'in gözlük takması gerektiğini bilmeden önce bir kovaya bastığı zamanı hatırlıyor musun?" diye soruyor annem Maren'e.

Masada gülmeyen tek kişi benim. "Hatırladığım kadarıyla anne, gözlük takmam gerektiğini biliyorduk. Reçetenin yeterince düşük olduğunu, gözlüksüz de idare edebileceğimi ve *o kız* olmak istemediğimi söylemiştin."

"Neyse, bize Kit'in en büyük düşüşlerini anlatıyordun," diyor Charlie, tam bir pislik gibi Miller'a dönerek.

Miller'ın gülümsemesi naziktir. "Onun düştüğünü hatırlamıyorum. Ama kırık bacağı olan bir adamı kurtardığını hatırlıyorum."

"Birini kurtardın mı?" diye Maren nefesini tutarak sordu. "Bunu bize neden söylemedin?"

Kaşlarımı çattım. "Çünkü kimseyi kurtarmadım. Bir adamın bacağını sardım. Hepsi bu."

"Ayrıca herkesin oksijen seviyesini izledi ve endişelendiği kızlardan birinin hemen arkasında birinin olmasını sağladı." Miller'ın gözlerinde gurur parıltıyor. Bu tatlı ama çok bariz.

"Kit'in sekiz günlük tırmanış sırasında düşmemiş olması imkansız," diyor Charlie, garson şarabını doldururken.

"Düştüm," diye cevaplıyorum, "ve Miller çok centilmen olduğu için bunu ima etmiyor. Not almalısın, Charles."

Bu da şu soruyu akla getiriyor: Neden saç bandını saklamak yerine doğrudan konuya değinmedi? O iyi bir adam... İtiraf etmek yerine benden önce gelen kadının kanıtını saklamak ona hiç yakışmıyor. Tek yapması gereken, Afrika'ya gitmeden önce biriyle yattığını itiraf etmektir. Lanet olsun, bu masadaki en az iki kadınla yatmış... Onun bir aziz olmadığını çok iyi biliyordum. Beni rahatsız eden şey *aldatma*. Sanki ben bunu fark edemeyecek ya da bir araya getiremeyecek kadar aptalmışım gibi bir el çabukluğu.

Telefonum titriyor.

MILLER

Kazakını giy. Buck sürekli elbisenin içine bakıyor.

Miller'a gülümserim ve elbiseyi biraz aşağı çekerim, hafifçe Buck'ın yönüne doğru eğilirim. "Tuzu uzatır mısın?"

Buck uzun uzun bakmayı ihmal etmiyor. Onun şu anda benim göğüslerime baktığı toplam süreden daha az süre bakmış erkeklerle yattım.

"Bu da bizi başka bir önemli konuya getiriyor," diyor babam, ama ben bundan önce ne konuşulduğunu hiç bilmiyorum. "Onlara söyledin mi, Kit?"

Donup kalırım ve ağzım kurur. Miller'ı ve beni ifşa mı edecek? Önceki konuşma konusu *sadakatsiz kız kardeşler* miydi, *arkadan bıçaklayanlar* mıydı, yoksa *uygunsuz cinsel ilişkiler* miydi?

Kapıcım ona son gecemdeki misafirimden bahsetmedikçe, aramızda bir şey olduğundan emin olamaz. Ki bu çok olası bir durum.

"Onlara neyi söyledin?" diye fısıldıyorum.

"Kit, Fischer-Harris'ten ayrılıyor," diyor. "Aslında, çoktan ayrıldı bile."

Masada annemin olduğu taraftan bir çığlık duyulur, bu ses, eski eşinin milyar dolarlık şirketine son erişim hakkını kaybettiğini fark ettiğinde çıkardığı ses gibidir.

"Bu iyi," diyor Harvey. "Hiçbir erkek böyle bir işte çalışan bir kadınla evlenmek istemez. Bu çok erkeklikten uzaklaştırıcı olur."

"O zaman sen kolayca erkekliğinden mahrum kalabilirsin gibi geliyor bana," diye cevaplar Charlie.

"Bir CEO ile evli olmanın *erkekliğini zedeleyen* ne var?" diye sorar Miller.

"Erkekler evliliklerinde en üstte olduklarını hissetmek isterler," diyor Harvey. "Kabul etsen de etmesen de bunun doğru olduğunu biliyorsun."

Charlie, kaşlarını kaldırarak sandalyesine yaslanır. "O zaman senin iyiliğin için Maren'in diğer yeteneklerini paraya çevirmemeyi ummalıyız."

"Yetenekler mi?" diye alaycı bir şekilde sorar Harvey. "Ne zamandan beri paramı harcamak bir yetenek oldu?"

"Eğer tek gördüğün buysa, eminim bu şehirde onu senden almak için her şeyi göze alacak milyonlarca erkek vardır," diyor Charlie buz gibi bir gülümsemeyle ve kadehindeki şarabın kalanını yudumluyor. Aralarındaki düşmanlık odayı kesiyor ve tabaklar toplanırken hepimiz sessiz kalıyoruz.

"Piyasada varsa, ben Fischer kızlarından birini alırım," der Buck, bana sırtıtarak.

Miller'ın burun delikleri genişler. "Konuya geri dönelim," der, bana bakarak, "sen ne yapacaksın, Kit?"

Sanki bilmiyormuş gibi.

Omuzlarımı silkiyorum. "Umarım tıp fakültesine giderim. Bilmiyorum, ailem son zamanlarda kimse için kütüphane kurmadı, bu yüzden girmek biraz zor olabilir."

Ağzının köşeleri yukarı doğru kıvrılır.

MILLER

Oynamak mı istiyorsun, Kitten?

Bu, senin Ivy League okuluna girmenin ne kadar kolay olduğu

hakkında masum bir yorumdu. Belki de kendi başına daha fazla

başarı elde etmiş olsaydın, bu seni rahatsız etmezdi.

kendi başına daha fazla başarı elde etmiş olsaydın.

Eve varır varmaz seni mutfak tezgahının üzerine eğip, Buck'ın göğüslerine her baktığı

için bir kez vuracağım.

Yukarı baktım. Mesajı okuduğumu izliyordu ve gözlerinde, ilk adımdan son adıma kadar her şeyi planlamış gibi bir niyet vardı.

Şu anda, *kesinlikle hayır* demem gereken bir an bu, ama bunu yapmayacağımı zaten biliyorum.

"Gitmem gerek," diyerek ayağa kalktım. "Akşam yemeği için teşekkürler." "Taksi bulmana yardım edeyim," dedi Buck ve Miller ayağa kalktı.

"Ben ona yardım ederim," diyor. "Ben de gitmem lazım." Çok kibar. İsteseydi birden fazla kadını kolayca idare edebilecek kadar kibar. Yapacağını sanmıyorum. Ama neden saç bandını sakladı?

Buck bana mesaj atacağını söylüyor — ugh — ve ben doğrudan ön kapıya yöneliyorum.

Miller beni takip eder. Farklı taksilerle gideriz ama aynı anda benim binama varırız.

Asansöre binerken "Bu çok saçmaydı" diyorum.

Beni duvara itip, sanki çok uzun zamandır ayrı kalmışız gibi sertçe öper.

Asansör benim katıma geldiğinde, beni dışarı çıkardı. "Buck bütün gece boyunca elbisenin içine bakıyordu, ama sen onu durdurmaya çalışmadın bile."

"Seninle benim, diğer erkeklerin göğüslerimi iyice görmelerine izin vermediğim bir aşamada olduğumuzu fark etmemiştim," diye cevap veriyorum kapıyı açarken.

Işıkları açmam için bana zaman bile vermez. Elini saçlarıma geçirir ve ay ışığının rehberliğinde beni tezgaha doğru götürür.

"Eğil, Kitten," diye homurdanır.

Söyleneni yapıyorum, artık kaygan ve arzuyla şişmiş durumdayım. Benden ne isterse isteyebilir, ben kabul ederim.

"Yatağının başucundaki at kuyruğu tokası kimin?" diye soruyorum.

Bir milisaniye boyunca kaskatı kesildi. "Lanet olası bir at kuyruğu tokası mı seni rahatsız ediyor? *Çantanda* bir adamın küllerini taşıyorsun."

Eli bacaklarımın arasına kayar, külotumu yana iterek bir anlığına orada oynayabilir, merkezime doğru kayar — işkence edici bir yavaşlıkla — sonra iki parmağını içime soktu ve bunu tekrar yaptı.

"Lütfen," diye fısıldarım. "Lütfen. *Siktir*." Şimdi iki elini de kullanıyor. Avuç içlerim tezgaha düz bir şekilde bastırıyor, bir şeye tutunmam gerekiyor.

"Böyle çok güzel görünüyorsun, Kitten," diye fısıldadı. "O mükemmel kıcın havada ve bacakların titriyor."

"Siktir beni," diye yalvarıyorum.

O gülüyor. "Oh hayır, bu gece o akıllı küçük ağzını bir kez fazla açtın. Bunun için zamanımı kullanacağım. Sonunda istediğini vermeden önce elimi sırlıslıkla edeceksin."

Dizlerim titriyor. "Miller," diye yalvarıyorum. Ve sonra orgazm oluyorum ve tek yapabildiğim inlemek, orgazm olurken sesimi bastırmak için alt dudakımı ısırarak.

Hala boşalırken, fermuarın açılma sesi kulaklarıma çarptı. "Ayaklarını aç," diye emretti, bacaklarımı zorla açtırdı ve sonra içime girdi. Bunda nazik olan hiçbir şey yoktu, düşünceli olan hiçbir şey yoktu. Daha yeni başlamıştı ve ben zaten tekrar boşalacakmışım gibi hissediyordum.

Nefes nefese kalıyorum ve o eğiliyor, ağzını kulağıma yaklaştırıyor, sol eli benim elimi kaplıyor, sağ eli bacaklarımin arasında. "Beni kışkırtmayı seviyorsun, değil mi Kit?"

"Sen de seviyorsun," diye nefes nefese söylüyorum.

"Sanki hepsi benim yüzümdenmiş gibi davranma."

"Evet," diye homurdanıyor. "Her zaman sevdim."

Akşamın sonunda yatakta sarılma aşamasına gelmeden önce üç kez boşaldım. Sanki ilk kavgamızı yapmışız gibi hissediyorum, ama ne hakkında olduğunu bile bilmiyorum. At kuyruğu tokası mı? Küller mi? Buck'ın gömleğimin içine bakması mı? Gerçekten hiçbir fikrim yok. Ama ben kızgındım ve sanırım o da kızgındı, ama şimdi ikimiz de kızgın değiliz.

"Peki, babam ne kadarını biliyor?" diye soruyorum.

Miller, cevabın beni kaçıracağından şüpheleniyormuş gibi kollarını sıkılaştırdı. "Benden hiçbir haber almadı," dedi Miller. "Ama Kit... sen benimle dört günlüğüne uzaklara gittin. O akıllı bir adam. Bazı varsayımlarda bulunmuş olabileceğini tahmin ediyorum."

"O akşam yemeğinin neye yarayacağını bilmiyorum, ama kesinlikle..."

Çalan telefonum sözümü keser. Neden yataktan atlayıp telefonu almaya gittiğimi bilmiyorum. Belki de tüm bu durum sanki elimizde bir el bombası varmış gibi hissettirdiği ve Miller'ın akşam yemeğine gelmesi de pimin yavaşça çekilmesi gibi olduğu içindir.

Ya da belki de ailemden en az birinin bu gece Miller'la beni izleyip gerçeği anlama ihtimali yüzde elli olduğu içindir.

"Kit, yukarı geliyorum," diye hıçkırıyor Maren. Asansörün zil sesi duyuluyor.

"Buraya mı geliyorsun? Benim binama mı?" diye bağıriyorum, Miller'a bakarak.

Gözleri büyür ve yataktan atlayarak bej pantolonunu giyer.

"Harvey'den boşanmak istiyorum," diye hıçkırır.

"Tamam," diye fısıldıyorum. "Burada olacağım."

Telefonu kapatıp ona dönüyorum. "Maren asansörde," diyorum nefes nefese. Gömleğini ve ayakkabılarını kapıyor ve etrafına telaşla bakıyor.

"Merdivenlerden aşağı ineyim mi?" diye sorar.

Ben başımı salladığımda, o başımın üstüne hızlıca bir öpücük kondurup, gömleğini ve ayakkabılarını eline alıp kapıdan koşarak çıkar. Ben ise odama koşup bornozumu alırım, Miller'ın yere bıraktığı boxer ve çorapları kapıp Maren'in içeri girdiğini duyduğum anda yatağın altına sıkıştırırım.

Gözleri ağlamaktan şişmiş, ama içeri girer girmez aniden durur. "Başka biri mi var burada?" diye sorar.

"Ne?" diye cevap veriyorum, sesim zayıf. "Hayır. Ne oldu?"

"Bu daire seks kokuyor," diyor, gözlerini silerken. İleri adım atıyor, mutfakı geçip solumdaki odamı işaret ediyor. "O seks yatağı ve saçların seks saçları gibi."

"Neden bahsettiğini hiç anlamadım."

"Blake miydi?" diye sorar, yutkunur ve zorla gülümser. "Geçen hafta çok kızgındı. Onu bu kadar çabuk geri kazanabildiğine göre yatakta inanılmaz iyi olmalısın."

Onu kanepeye götürüyorum. "Kimse yoktu. Ne olduğunu anlat bana."

Omuzları düşer. "Ben sadece... Harvey akşam yemeğinde ve eve dönerken çok pislikti ve tek düşünebildiğim Miller'ın benimle çıktığı zaman ne kadar iyi olduğu idi. Yani, seninle tartıştığını biliyorum, ama bana karşı hiç öyle davranmadı ve sonra Harvey'in söylediği, çalışan bir eşe sahip olmanın erkekliğini yok edeceği gibi şeylerle Harvey'i yerine koydu ve..."

Kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor. "O Charlie'ydi, Mare."

Kafasını sallıyor. "Hayır, Miller'dı. Ayrıca milyonlarca erkeğin beni Harvey'den almaktan mutluluk duyacağını söyledi, ki bence bu..."

"O da Charlie'ydi."

Kafasını sallar. "Sanmıyorum. Ama neyse... Sonunda Harvey'i herkesin gözünden gördüm ve evet, onun biraz kendini beğenmiş bir pislik olduğunu biliyordum, ama bu geceye kadar durumun ne kadar kötü olduğunu fark etmemiştim. Birdenbire, başka biriyle çok daha mutlu olabileceğimi fark ettim."

Ve aklındaki o *başka kişi* Miller'dır. O, onun için dünyadaki onu mutlu edebilecek her şeyi temsil etmektedir.

"Onun gitmesinden dolayı seni suçlamıyorum, biliyor musun?" diyor. "Yani, o zamanlar çıkmaya devam etseydik, ilişkimiz sona ererdi. İkimiz de çok gençtik

belki de bize bir iyilik yaptın."

Bu, olması gerekenden daha fazla canımı yakıyor. Uzun zamandır onun benim hatam olduğunu düşündüğünü tahmin ediyordum, ama bu onu doğruluyor. Ve... artık öyle olduğunu düşünmüyorum.

Miller benimle tartışmayı severdi. Ve on yedi yaşındaki zihnimde, onu çok fazla zorladığım tamamen olası görünüyordu. Onu oldukça iyi tanıyan bir yetişkin olarak, Miller kalmak isteseydi, benim söylediğim hiçbir şeyin onu uzaklaştırmayacağından eminim.

"Sana bir iyilik mi yaptım?" diye zayıf bir sesle soruyorum.

"O zaman gitti, ama şimdi, biliyorsun, biz yetişkiniz. Hayatlarımız farklı yerlerde ve ikimiz de büyüdük."

O, bunun ikinci şansları olduğunu düşünüyor. Bu *bir kefaret* ve ben, onları birbirlerinden ayıran şımarık küçük kız kardeşim, böylece birbirlerini yeniden bulabilsinler diye. Bu, gerçeklerden çok uzak, ama yaptığım şeyin yanlışlığı beni boğuyor.

Eğer öğrenirse - ve bu böyle devam ederse öğrenecek - sanki onun hayatının aşkını kendime saklamak için uzaklaştırmışım gibi görünecek. Ondan iki kez bir şey çaldığımı düşünecek, onu tamamen mutlu edecek bir şeyi.

Ve ben bunu biliyordum. Bu yüzden Maren'e onun benimle seyahatte olduğunu söylemeye bile panikledim, bu yüzden ona anlamsız şeyler hakkında gizlilik yemini ettirdim. Ve şimdi buradayım, her gece onunla yatıyorum, aile yemeğinde ona seks mesajları atıyorum.

Yavaş yavaş kendimi ölüme sürüklüyorum, hiç bulaşmamam gereken bir şeye gittikçe daha fazla batıyorum.

Ve şimdi kendimi zorla çıkarmam gerekiyor.

Harvey'den ayrılmanın ne kadar zor olacağı konusunda bir süre ağlıyor. Onu çok sevdiği için değil, benim nefes almayı istediğim gibi çocuk istediği için ve *tüp bebek tedavisi* gördükleri için, şimdi her şeye baştan başlamak zorunda kalacağı için.

Endişeliyim çünkü Harvey her şeyi çok, çok kötü karşılayan bir tip. "Bu gece burada kalmak ister misin?" diye soruyorum.

Gülümser ve gözyaşlarını siler. "Senin seks yatağında mı? Hayır, teşekkürler. Anneme gideceğim. Evlilik tartışmaları sırasında moralini düzeltmek için kilo vermeye ilgili birkaç üstü kapalı öneri gibisi yoktur, her zaman söylerim."

Onu kucaklarım. "Muhtemelen yatakta daha canlı olmanın yollarını da önerecektir

."

Gülüyor. "Öyle yapacak. Tanrıya şükür sen varsın, böylece gen havuzumuza rağmen normal bir hayat sürme umudum olduğunu biliyorum."

Onu uğurluyorum ve sonra telefonumu göğsüme sıkıca bastırarak duvara yaslanıyorum. Bu sona ermeli. Kesinlikle sona ermeli.

"Merhaba," diyor, ilk çalınıştta cevap veriyor. "Maren iyi mi?"

"Artık bunu yapamıyorum," diye fısıldarım, sözlerim boğuk çıkar. "Her anını sevdim, ama artık bitmesi gerekiyor."

"Kit, bunu yapma," diyor. "Bak, bunu konuşalım. Oraya gelip..."

"Hayır," diye fısıldadım. "Bu, uzun zaman önce yapmam gereken şeyi yapmamı daha da zorlaştıracak. Miller, Maren boşanıyor ve bunun yarısı senin yüzünden. Çünkü senin ne kadar iyi olduğunu hatırlıyor ve bu gece söylemediğin şeyler için bile sana hak veriyorsun. Sen ve babam bunun delilik olduğunu düşünüyorsunuz, belki de öyledir, ama ben kız kardeşimi tanıyorum. Kendini saçmalıklara inandırıyor ve ilk seferinde seni ayırdığımı ve belki şimdi her şeyin yoluna gireceğini düşünüyor."

"Ama ben Maren'i istemiyorum," diyor. "Kimsenin söyleyeceği hiçbir şey bunu değiştirmeyecek."

Yutkunuyorum. "Önemli değil. Çünkü o bunların doğru olduğuna inanıyor ve bunların doğru olmadığını öğrendiğinde onu yıkacak kişi ben olamam."

"Sana deli oluyorum, Kit," diyor. "Sanırım sen bunun farkında değilsin. Lütfen bunu yapma."

"Seni seviyorum Miller," diyorum. "Ama beni bir daha arama." Telefonu kapatıyorum, kalbim o kadar ağır ki nefes almakta zorlanıyorum.

Bu sözleri daha önce de insanlara söylemiştim, ama hiçbiri şimdi olduğu kadar acı verici olmamıştı.

Çünkü bu, ona bunları söyleyeceğim ilk ve son seferdi. Ve bunları sonsuza kadar söylemeye devam etmek istiyorum.

KIT

Bir gecede, belki de fazla dolu olan bir hayattan tamamen boş bir hayata geçtim.

İşsizim. Artık Blake'in kız arkadaşı değilim, Miller'ın kirli sırrı da değilim. Gerçi teknik olarak kirli sırrı olan oydu, ben değil.

Maren ile çok zaman geçiriyorum — Harvey şu anda iş için şehir dışında ve Maren ona söylemeden önce bazı şeyleri çözmesi gerekiyor. Annem de buralarda — kimseyi şaşırtmayacak şekilde, *Maren'in ruh eşini bulmasını* ve *hayatın zorluklarıyla başa çıkmasını* destekliyor. Bu, annemin sevdiği aşamalardan biri: hikayede her şeyin kaybedildiği an. Cesur kurban olmaktan ve herkesin ona daha fazlasını hak ettiğini söylemesinden hoşlanıyor. Şimdi Maren aracılığıyla bunu dolaylı olarak yaşıyor ve Maren annemin "Ben bir kadını, sesimi duyun" tavrını tamamen benimsemese de, kesinlikle iyimser bir aşamada: sessiz gülümsemesi, gözlerindeki rüya gibi, aşık bakışları.

"Miller gerçekten çok yakışıklıydı, değil mi?" diye soruyor annem. "On yıl daha genç olsaydım, sana şunu söyleyeyim..."

"Dürüst olalım anne," diyorum iç çekerek. "Seni durduran onun yaşı değil."

O gülüyor. "Onun durumunda kesinlikle engel olmazdı. En azından bir konuda." "Anne," diyoruz Maren ve ben aynı anda. "İğrenç."

Sonra Maren hüzünlü bir hal alır, benim ise tüm kalbim mideye çökmüş gibi hissediyorum. Onu o kadar çok özleyorum ki, bu özlem beni hasta ediyor, o ise her geçen gün onların birbirleri için yaratıldıklarına biraz daha ikna oluyor.

Maren'le birlikte olmadığım zamanlarda, UVA'nın idari kadrosundaki çeşitli kişilerle konuşuyorum. Danışmanlarla iki kez çok uzun sohbetler yaptım ve olayların zincirini tekrar tekrar oluşturdum. Akademik stres yüzünden çöktüğümü kanıtlayamazsam, sınavları tekrar girmek zorunda kalacağım. Eski notlarımı çıkarıp, kafamı dağıtmak için çalışmaya çalışıyorum, ama pek işe yaramıyor.

Miller'ı o kadar çok özleyorum ki, geceleri ona mesaj atmamak için kendimi zor tutuyorum. Karanlıkta uyandığımda, her zaman onunla ayrılmanın kötü bir rüya olduğunu düşündüğüm bir an oluyor ve bir santim geriye kayarsam onu orada, sıcak, sağlam ve tamamen benim olarak bulacağımı düşünüyorum.

En tuhaf olan şey, tüm bu geceler boyunca... Rob'u bir kez bile rüyamda görmemem.

"SESİN ÜZGÜN GELİYOR," diyor babam konuştuğumuzda. "Neden?"

"Hiçbir şey," diye cevaplıyorum. "Kışın New York'tan nefret ettiğimi biliyorsun. Burası çok iç karartıcı."

"Annen çok zayıf göründüğünü söylüyor." "Annem çok zayıf göründüğümü mü söyledi?"

O iç çeker. "Hayır, aslında senin bu kadar zayıflamana kıskandığımı söyledi, bu da bana senin çok zayıf olduğunu gösteriyor. Neden yemek yemiyorsun? Artık benim için çalışmıyorsun... bu, en çılgın hayallerini gerçekleştirmedi mi?"

Ağlamak istiyorum. Ağlayacağım. *Siktir*.

"Sarkazm için hiç havamda değilim, baba." Ağladığımı duymadan telefonu kapatıyorum.

BABA

Kitty Cat, bu alaycı bir söz değildi. Mutlu değilsin ve bu çok açık, ben sadece nedenini bilmek istiyorum.

Ona cevap vermiyorum çünkü ne faydası olacak ki? Ona gerçeği söylemek, işleri daha da kötüleştireceği kesin.

Ertesi gün Maren'in evine gidiyorum. Bana yeşil meyve suyu hazırlamaya çalışıyor ve neyin var diye soruyor. Annem gelip bana hangi diyeti yaptığımı soruyor, çünkü o da yapmak istiyor.

Daha ne kadar rol yapabileceğimi bilmiyorum.

Mutsuz olduğum halde mutsuz değilmişim gibi davranıyorum, New York'ta olmak istemediğim halde olmak istiyormuşum gibi davranıyorum, hayattan ne istediğimi *tam* olarak bildiğim halde bilmiyormuşum gibi davranıyorum — ama bu konu yasak bölge.

O lanet saç bandını düşünerek çok zaman geçiriyorum. Onu bırakan kız bir tehdit gibi geliyor bana. Miller'ın geri döndüğü yedek plan mıydı o kız? Her seferinde onu komodinin üzerinde hayal ediyorum, sonra kaybolduğunu... Panik göğsümü sıkıştırıyor, sanki o saç bandı tik tak eden bir saatmiş gibi, Miller'a yanıldığımı söyleyemediğimde ona yanıldığımı söylemek için kalan sınırlı zamanımı temsil ediyormuş gibi. Asla.

Hafta sonu Maren'le öğle yemeğinde buluştum. Onda bir değişiklik vardı: Artık endişelenmiyordu ama umutlu da değildi. "Ne oldu?" diye sordum.

"Hiçbir şey," diyor zoraki bir gülümsemeyle. "Sadece ayrılmanın düşündüğümünden daha zor olacağını düşünüyorum. O tam bir pislik olacak."

Haksız değil, ama... "Bunu başından beri biliyordun. Ne değişti?"

Alt dudağını parmağıyla okşadı. "Kulağa saçma geleceğini biliyorum, çünkü birine olan aşkımın, kocamdan ayrılma kararında belirleyici bir faktör olmasına izin vermemeliyim ve gerçekten de öyle değil, ama Miller ile bir şeyler yoluna girebileceğini *ummak*, sanki... ilacımı alırken aldığım bir çay kaşığı şeker gibiydi. Bir can simidi. İyimser hissetmek için bir şey."

Yutkunuyorum. "Evet, muhtemelen bu iki şeyi birbirine karıştırmamak en iyisi."

"Beni tanıyorsun. Hayal kurmaya başlarsam, çoğu zaman bunun gerçekten olduğunu kendime inandırırım. Delilikti."

Bu, ona aşık olmadığını fark ettiği anlamına mı geliyor? Bu, onun benimle birlikte olmasının sorun olmayacağı anlamına mı geliyor? "Yani tüm bu olayı unutacak mısın?" diye soruyorum.

O iç çeker. "Zaten başka seçeneğim olduğunu sanmıyorum. Miller başka biriyle birlikte."

Nefesim kesildi. "Cecelia Love mı?" diye soruyorum ve nefesim *hala* kesik halde bekliyorum, baltanın düşmemesi için dua ediyorum.

Kafasını sallar. "Birkaç ay Almanya'da bulunan ama sürekli gidip gelen bir astronomi profesörü. Sanırım nisan sonunda eve dönecek."

Gözlerim kapanıyor, onun Almanya'daki bir toplantıdan yeni geldiğini söylediğini hayal ediyorum. Artık var olmayan takımyıldızları gösteriyor. Belli ki kaynağı oydu.

Belki de her şey benim kafamdaydı, bizim için her şeyin ne kadar iyi görüldüğü. Hayatımızın birlikte devam edeceğini hayal etmenin ne kadar kolay olduğu ve onun da aynı şeyi düşündüğünden ne kadar emin olduğum. Belki de Maren kadar kendimi kandırmakta

ama bunu duymak bir şeyi doğruluyor: Bunu sadece kendime onu başka biriyle hayal etmeme izin vermediğim için atlatabiliyordum.

Ve şimdi onu başka türlü hayal edemiyorum.

Öğle yemeğinden sonra yürüyüşe çıkıyorum. Teknik olarak artık bahar ama rüzgar esiyor ve gökyüzü koyu kömür grisi, bu gece kar yağacağını haber veriyor.

Bu hafta sonu burada mı? Hoş ve tartışmacı olmayan bir tavır sergileyerek, benimle ne kadar büyük bir tehlikeyi atlattığını ona fark ettiriyor mu?

En iyi koşullarda bile sevilmesi kolay bir insan değilim. Sonunda, Maren gibi tatlı, daha az huysuz biriyle daha mutlu olacağını fark edecekti, ama umarım onda biraz daha Kit'e benzeyen bir yanı olmasını dilediğini umuyorum.

Onun benden kurtulmasını sağlayan tam da bu tür bir bencillik.

Kar yağmaya başlar ve ben yukarıya bakarak kar tanelerinin yüzüme düşmesine izin veririm. Keşke her şey farklı olsaydı. Keşke onsuz nasıl mutlu olabileceğimi bulabilseydim.

Sanırım yapamam.

KIT

İki gün boyunca kar yağar ve ben dairemde mahsur kalırım.

Aslında sıkışıp kalmadım. Dışarıda insanlar botlar, kayak pantolonları ve şapkalar giymiş, karla kaplı sokaklarda yürüyorlar ve son yüz yılda sadece birkaç kez var olan bu şehir manzarasına hayranlıkla bakıyorlar: araba yok, korna yok, trafik yok. Sadece buzla kaplı ağaçlar ağır ağır sallanıyor, kaldırımlar kesintisiz beyaz bir halı gibi, insanlar sanki uzun bir transdan uyanmış gibi birbirlerini yeniden fark ediyorlar.

Miller burada olsaydı, ben de onunla birlikte dışarıda olurum.

Bir eldivenimi kaybederdim ve o bana kendininkini vermeye çalışırdı. Reddedersen, o da kendininkini çıkarır ve elimi cebine sokardı.

Telefon çaldığında, yarım saniye için onun olduğunu düşünürüm. Belki o da bunu düşünüyordur ve bir kez daha cebini paylaşmak isteyip istemediğimi merak ediyordur.

"Beni kaldır Kit," diyor Charlie. "Aşağıdayım."

"Neden?" diyorum.

"Senin acı çektiğine dair bir söylenti duydum."

"O kelimenin anlamını bile bilmiyorum, o yüzden ne doğrulayabilirim ne de yalanlayabilirim."

Gülüyor. "Lanet olsun, beni yukarı al."

Bir dakika sonra gelir, yakışıklı ve buraya gelirken üç manken tarafından oral seks yapılmış bir adam gibi gülümsüyor, ki Charlie söz konusu olduğunda bu tamamen mümkün. Ceketini çıkarır ve davet edilmeden oturur.

"Ah, çürüyor demek," diyor.

Saçlarım yıkanmamış ve yırtık tayt giyiyorum, bu yüzden "*languishing*" kelimesinin bir iltifat olmadığını düşünüyorum. "Hala bu kelimenin anlamını bilmiyorum." "Kendi tanımımı sorguladığım için yanlış tanımlayabilirim, bu yüzden sana tanımlamak istemiyorum, ama bu kelime, insanlar veremden ölürken yaptıkları bir şey gibi geliyor. O, bu tür bir şeyden dolayı *zayıfladı*. bir şey gibi."

"Yani tüberküloz olduğumu mu söylüyorsun?" diye soruyorum. "Öyleyse, ailenin arkamdan dedikodu yapması tuhaf bir durum."

Telefonunu masanın üzerine koyup bana gülümsüyor. "Senin açıkça kalbi kırık ve özlem dolu olduğunu söylüyorum ve Miller'ın akşam yemeği boyunca sana nasıl bakış attığını düşünürsek, bunun onunla ilgili olduğunu varsayıyorum."

Gözlerim büyüdü. Birinin fark edeceğini biliyordum. "Bu delilik. O Maren'in eski sevgilisi ve Maren ona aşık olduğunu düşünüyor."

O iç çeker. "Mare sadece fırtınada tutunacak bir direk arıyordu. Harvey ona söylediğinde çok kötü olacak ve sen ona kendini savunmayı öğretmediğin için, büyük ve güçlü bir adamın ona karşı çıkacağını inanmak istedi."

Gözlerimi kısıyorum. "Bu çok eğlenceli. Beni suçlamak istediğin başka bir şey var mı?"

"Bir sürü, ama haklı mıyım?" diye sorar. "Sen ve Miller?"

Pencereden dışarı, eldiven giymeden yürümem gereken sokaklara bakıyorum. "Neden bahsettiğini hiç anlamadım."

"Sıfırın altındaki sıcaklıkta dağa tırmanırken ikinizin de bu kadar bronzlaşması çok komik."

Ona dönerek, çenemi meydan okurcasına kilitlerim. "Hiç kayak yapmadın mı?"

"Var, ama normalde senin ya da onunki kadar bronzlaşmış kollara yol açmaz," diyor kendini beğenmiş bir gülümsemeyle, dirseklerimin etrafında yukarı itilmiş sweatshirt'ümü işaret ederek.

Bir dergi alıyorum. "Charles, şu anda çok meşgulüm. Ne istiyorsun?"

Ayağıma tekme atıyor. "Maren'i merak etme Kit. O kendi başının çaresine bakabilir."

"Bunu neye dayandırırıyorsun, emin değilim."

Dudaklarını ısıırıyor. "Maren'in sorunu ne biliyor musun? O akıllı ve güçlü, tıpkı senin kadar akıllı ve güçlü, ama bunun farkında değil. Neden bilmediğini biliyor musun? Çünkü her seferinde onun yerine savaştığında, bu ona güven oyu vermekten tam tersi bir şey oluyor. Sanki ona, 'Otur ve güzel görün, yetişkinler bu sorunu halleder, aptal' diyormuşsun gibi."

Kaşlarımı çattım. "Onun zeki olduğunu biliyorum. Ama o insanları memnun etmeye çalışan biri ve kimseyi kızdırmak istemiyor, bu yüzden de sık istismar ediliyor."

"Onun için önemli olan şey, insanları memnun etmekten ve Miller'dan çok daha fazla, küçük kız kardeşi. Ve saçının bu kadar kötü görünmesinin sebebinin kendisi olduğunu düşünürse, kendini asla affetmez."

İstmeden gülüyorum. Maren saçları konusunda inanılmaz derecede kibirli ve dolayısıyla benim saçlarım konusunda da öyle, bunu kabul ediyorum. Ama bu, yaptığım şeyi affedeceği anlamına gelmez... özellikle de buna devam etmeme izin verirsem.

"Duş al ve buradan git," diyor Charlie, ayağa kalkarak. "Yarın hava 60 derece olacak. Bahar geldi, yaz geliyor ve siz Fischer kızları hava güzel olduğunda hep bir erkek arkadaşınız olmasını istersiniz. Senin erkek arkadaşının kim olması gerektiğini ikimiz de çok iyi biliyoruz."

Ertesi gün uyandıgımda güneş çıkmış ve oluklardan su damlıyordu, yani Charlie haklıydı. Charlie'nin *başka konularda* haklı olduğunu düşündüğüm için değil, sadece babama öğle yemeğinde buluşacağımıza söz verdiğim için kendimi duşa girmeye zorladım.

Saçımı kurutuyorum, özenle makyaj yapıyorum ve Ulrika'nın bile onaylayacağı bir kıyafet giyiyorum: deve tüyü yünlü şal elbise, kırmızı Louboutin ayakkabılar... Babamın benim çürüdüğümü düşünmemesi için.

Restoran tahmin edildiği gibi şık: New York şehrinin silüetini yerden tavana kadar gören manzara, her masada yüz dolarlık çiçekler. Babamın en sevdiği garson, biz oturur oturmaz yanımıza koşar ve babam ikimiz için 1955 Pinot Noir ve biftek sipariş eder.

Yemek için iştahım var mı emin değilim, ama neyse.

Garson ayrılırken babam, "Zayıf görünüyorsun Kit," diyor. "Ve solgun. Akşam yemeğinde seni gördüğümde ışık saçıyordun."

Ağzımı açıp bir bahane uydurmak üzereyken Prescott Hughes'un bize doğru geldiğini gördüm. İnsanlar sürekli babamın peşinde koşup ona yağ çekiyorlar — bu, babamın işinin en kiskanılmayacak yanlarından biri. Belki şu anda daha mutlu olsaydım, onun gelip gitmesine izin verirdim, ama mutlu değilim, bu yüzden ona parmak hareketi yaptım ve Prescott başka yöne döndü.

"O neydi öyle?" diye soruyor babam.

"Annemle çıkıyordu," diyorum, gözlerine bakarak.

Gözlerinde hafif bir yumuşaklık belirir. Annem, evine getirdiği sayısız koca ve erkek arkadaşıyla

ve inanılmaz derecede kötü zevkiyle ünlüdür. Açıkçası, bu noktada onun kötü davranışlarını takip etmek zor.

Zengin erkekler, fakir erkekler. Onların tek ortak noktası, her şeyden paçayı sıyrabileceklerini sanmaları.

Birkaç önemli istisna dışında. Babam, Roger, Charlie.

Miller ve Rob.

Babam bana hüzünlü bir gülümseme atıyor. "O zaman kafasına golf sopasını sallamadığın için şanslıyız. İnce, solgun ve üzgün görünüyorsun, sanırım bunun sebebi Miller, peki planın ne?"

Nefesimi tutuyorum. "Miller mi?"

"Kit, senin bariz sıkıntının kariyer değişikliğinden kaynaklanmadığını biliyorum. Ve sen sadece arkadaşın olan bir adamla Karayipler'deki özel bir adaya kaçmazsın."

Babam biliyor. Kahretsin.

O ve annem pek anlaşıyorlar ama çocukları hakkında dedikodu yapmaktan hoşlanıyorlar. Garson bifteklerimizi masaya koyana kadar bekledim ve sonra dilimin ucundaki soruyu sordum. "Anneme söyledin mi?"

Başını sallar. "Önce senin bir çözüm bulmanı beklemem gerektiğini düşündüm."

"*Neyi* halletmem?" diye soruyorum. "Halledecek bir şey yok. Zaten başka biriyle birlikte."

Babam kaşlarını kaldırır. "Bu bilgiyi nereden aldığını bilmiyorum ama bunun doğru olmadığını kesin olarak biliyorum."

Kalbim bir an için hızla atıyor. Bunun bir önemi olmamalı. Bir önemi *yok* fark etmemesi gerekir.

"Öyle olsa bile, ona sahip olamam baba," diye fısıldarım, sesim gözyaşlarıyla titriyor. "Ve bunu yapamayacağımı çok iyi biliyorsun. O Maren'in eski sevgilisi. Ve Maren hala onun, birlikte olması gereken kişi olduğunu düşünüyor."

"Hayatının bir noktasında, Kit, ve umarım bu noktada olur, bazen mutlu olman için başkalarını incitmen gerektiğini öğreneceksin. Miller onu istemiyor. On yıl önce de istemiyordu, şimdi de istemiyor, bu yüzden onu o aile yemeğine getirdim... böylece sen de bunu kendi gözlerinle görebilesin."

"Tek gördüğüm, Mare'nin hala onun kaçan kişi olduğunu düşündüğüydü," diye cevap veriyorum, babam ise benim dokunmadığım kadehe şarap ekliyor. "Harvey'den ayrılmaya karar vermesine neden olan o akşam yemeği idi."

o akşam yemeği Harvey'den ayrılmaya karar vermesine neden oldu. Onun onu isteyip istememesi önemli değil."

"Maren sonunda, hiç anlamadığı bir ilişkiyi yücelttiğini fark edecek ve onu mutlu edecek türde bir erkek bulacak. Ve mutlu bir evlilik yaşarken, muhtemelen yaramaz çocuklarla dolu bir hayat sürerken, sen ise birlikte olman gereken adamı kaybetmiş olacaksın. O zaman buna değer mi olacak? Vazgetiğin her şeye değercek mi?"

Haksız değil. Ve bence Maren, bir dereceye kadar, o ilişkiyi yücelttiğini zaten anlıyor. Ama bu, gerçeği öğrendiğinde derinden incinmeyeceği anlamına gelmez.

Nefesimi veriyorum. "Eğer o senin biyolojik kızın olsaydı, bu konuda bu kadar hesapçı davranmazdın."

"Maren'i kendi kızım gibi seviyorum," diye tartışıyor. "Sadece onun aldığı kararları tamamen saygı duymuyorum."

Onu savunmak için ağzımı açtım, ama o elini kaldırdı ve bu sırada şarap kadehini neredeyse devirecekti. "Adil olmak gerekirse, ben de senin kararlarının çoğunu tamamen saygı duymuyorum. Ama Maren her zaman olmayan güzelliği görmüş ve bunun gerçek olduğuna kendini ikna etmiştir. Bunu doğru şekilde kullanırsa muhtemelen harika şeyler yapabilir. Ne yazık ki, bunu yanlış erkeklerle olmayan şeyleri görerek kullanıyor. Ve bunun bedelini sen dememelisin."

Ona neredeyse inanıyorum. Ancak babamın sorunu, birbirinden farklı gerçekleri bir araya getirip, sanki yerine oturan yapboz paralarıymış gibi göstermede biraz fazla iyi olması. Bu, onun haklı olduğu anlamına gelmez. Sadece hikaye anlatmakta iyidir.

"Onu neden affettiğimi hiç merak ettin mi?" diye soruyor babam.

Yiyemediğim bifteğe bakarak cevap veriyorum. "Evet, yolculuğun ilk  günü boyunca bunu durmadan merak ettim. Sonunda, seni büyüleyerek ikna ettiğini düşündüm."

Babam sandalyesine yaslanıp gülümser. "Ona kızgın kalmanın zor olduğunu itiraf etmeliyim, ama hayır, sebebi bu değil. Maren'e yaptıklarına kabul edebileceğim tek bir mazeret vardı ve o da bana verdiği mazeretti. Bunu senin için yaptı."

Ona bakıyorum. "*Benim için mi? Bana ne faydası oldu ki?*"

şarap kadehini çevirir. "Kız kardeşin çok sevimli bir kız, ama dünyada biraz karakterli kadınları tercih eden erkekler de var. Ya da senin

durumunda, çok cesur kadınları tercih eden erkekler var. Bazıları, mantıksız derecede cesur diyebilir..." "Artık durabilirsin."

Gülümser. "Ve Miller, onun şerefine, onlardan biri. Kız arkadaşının on yedi yaşındaki kız kardeşine aşık olduğunu anladığı anda, yapabileceği en sorumlu şeyi yaptı ve ayrıldı. Çünkü senin çok genç olduğunu biliyordu ve kendini olabildiğince çabuk kurtarmak senin için en iyisi olacaktı."

Starfish Cay'deki mutfakta yaşadığımız o anı hatırlıyorum. Bunun sadece benim hayalim olduğunu, Hamptons'da geçirdiğimiz o günü yeniden canlandırdığımı, on yıldır istediğim şeyleri aldığımı düşünmüştüm.

Ama belki de onun da hayaliydi.

Bütün yaz boyunca olan buydu, değil mi? Miller ve benim için tartışmak ön sevişmedir. O zamanlar bunu anlayacak kadar genç değildim... ve belki o da bunu gerektiği kadar çabuk anlayacak kadar genç değildi.

Ama fark ettiğinde, gitti, çünkü başka ne yapabilirdi ki?

Bunu bir araya getirdiğimde, hiçbirini beni şaşırtmıyor. Miller, her şeyden önce, iyi bir adam. Maren'i incitmek istemezdi, beni de incitmek istemezdi ve zararı en aza indirmenin yolu, ikimizin de onun birdenbire bencil bir pisliğe dönüştüğüne inanmamızı sağlamaktı, ki o da on yıl boyunca bizim buna inanmamıza izin verdi. Tüm bunları yaparken, beni korumak için Tanzanya'da rotasını değiştirdi ve benim trajik bir hataya sürüklenmemem için safarisinden vazgeçti. Yıllardır elinden gelen her şeyi yaparken, ben ise... odanın diğer ucundan ona parmak hareketi yapıp, tırmanışımızın başında beni takip etmekle suçluyordum. Yüzümü ellerime gömdüm.

Tanrım. Burada ağlamak istemiyorum. Herkesin içinde. Annemin sosyete arkadaşları odanın diğer ucundan bizi izlerken, en az bir düzine insan burada, dedikodu köşe yazarı hızlı arama listesinde.

"Yine de her zaman tuhaf olurdu," kendimi toparladıktan sonra sessizce söylüyorum. "Yani, onunla çıkarsam, bu ilişki hiçbir yere varamazdı. Her aile etkinliğinin ne kadar garip olacağını bir düşün. Ve insanlar dedikodu yapardı."

"Doğru," diyor, başını sallayarak. "Çok uzun bir süre çok garip olurdu."

İkimiz de bir süre sessizce oturduk. O yemeğini yedi, ben ise tabağımdaki yemeği karıştırdım. Söylediklerinin hiçbirinde hata yoktu; Maren'den bir şey almıyordum ve Miller gibi erkekler hayatta bir kez karşımıza çıkar. Ama bu, bunun gerçekleşmesi için hayatımın

diğer birçok şeyi mahvetmek anlamına gelebilir. Ve bu kesinlikle onu incitmek anlamına gelir.

"Biliyorsun, sen henüz küçük bir çocukken," diye devam ediyor, "dadı için bu kitabı almıştık. *İradeli Çocuğunu Kontrol Etmek*. Henüz okumayı bile bilmiyordun, ama kitabın ana fikrini anlamıştın, sanırım dadı kitabı açıp sana davranışlarını düzeltmek için alıntılar yapıyordu, sen de kitabı tuvalete atmaya çalıştın. Ve uzun bir süre, aynı çocuk olarak kaldın. Her odaya ve her sohbete savaşa hazır bir şekilde giriyordun, ama bu seni her şeyi doğru yapmak zorunda olan birine dönüştürdü ve yapamadığında da yıkılıyordun."

Birbirimize bakıyoruz. Rob'dan bahsediyor.

"Uzun zamandır mutlu değildin ve Afrika'dan dönene kadar doğru yolu bulmak için mücadele etmeyi de bıraktın. Orada o kıvılcımı biraz geri kazandın. Öyle olmasaydı, evlilik teklifinden önce kaçmazdın. Charlie'nin iddia ettiği gibi hastanede annene bağırmazdın. O yüzden istediğin şeyler için mücadele et. Miller'ı ya da kendini incitmemek için bazı insanları incitmeye hazır ol. Tekrar tuvalete kitap atan çocuk olma zamanı geldi."

Pahalı restoranda etrafıma bakıyorum, mutlu görünmeyen insanlara bakıyorum — karşısındaki kişiyi dinlemek yerine telefonlarına bakıyorlar. Kaç tanesi bir şeylerden vazgeçtiği için, mutlu bir son yerine idare eder bir sonla yetindiği için böyle? Onlar Salı insanları, tıpkı benim yıllardır olduğum gibi.

En çok istediğim şeylerin peşinden gitmenin iyi sonuç vereceği garanti değil. Miller ve ben birlikte kalmayabiliriz; Maren beni asla affetmeyebilir.

Ama... hayatımın sonuna kadar, şu ankinden daha fazla Cuma ve Cumartesi içeren bir hayatım olacağını biliyorum.

Ve işe yaramasa bile, ne kadar kısa sürerse sürsün, onunla birkaç tane daha yaşamak için mücadele etmeye hazırım.

CENTRAL PARKTA YÜRÜYÖRÜM. Kışın bittiğini düşünmenize neden olan erken ilkbahar günlerinden biri. Ağaçlar damlıyor; kar çimlerde sulu kar haline dönüşüyor. Rob böyle günleri severdi. Rob pek çok şeyi severdi ve bu yüzden onunla birlikte olmak büyük bir zevkti: çünkü bana neden onları sevmem gerektiğini hatırlatırdı

Onun pek çok harika özelliği vardı, ama sanırım beni ona ilk çeken şey, bana Miller'ı hatırlatmasıydı — eğri bir gülümsemesi ve aynı geniş omuzları vardı, arkadaşlarını asla yüzüstü bırakmayacak, hatta kendisine kötü davranan bir kızın Kilimanjaro'da hayatı tehlikeye atmasına izin vermeyecek türden bir adamdı. Dünyayı kucaklamasını, yeni şeyler denemesini ve büyüdüğü tüm ayrıcalıklardan vazgeçmekten korkmamasını seviyordum.

Ama ilk önce Miller'ı sevmiştim. Şimdi bunu biliyorum. Annemin yemek odasına girdiği andan itibaren onu sevmiştim ve bu his hiç kaybolmadı. Sadece olabildiğince bastırdım.

Sanırım son birkaç yıldır yaşadığım tüm keder, Rob'dan çok onun temsil ettiği şeylerden kaynaklanıyordu. O, geleceğe umutla baktığım son andı, gerçekten mutlu olduğum son andı ve bunun varlığını unutmak istemedim.

Ama şimdi hatırlıyorum.

Central Park'taki kayıkhaneye doğru kestirmeden gittim. Belki veda etmek için en uygun yer değildi ve belki Uhuru Peak daha iyi olurdu, ama bence o da burayı severdi. Elimi tutup, hayatının sonuna kadar birlikte olmak istediği kişinin ben olduğumu söylediği bu yerde küçük bir iz bırakmak isterdi.

Bu külleri burada serpmemin yasal olup olmadığından tam olarak emin değilim, ama risk alan biri olmaya geri döneceksem, sanırım burası başlamak için iyi bir yer.

Kupayı kalbime sıkıca bastırıyorum.

"Çok üzgünüm," diye fısıldıyorum. "Her şeyi mahvettiğim için çok üzgünüm. Keşke o günden bugüne kadar her günü yaşayabilseydin, biliyorum ki her günün tadını çıkarırdın. Geri alamam, ama bunun yüzünden kırılmaya da devam edemem. Seni seviyorum Rob. Umarım bunu biliyordun. Umarım hala biliyorsundur. Seni seviyorum, ama gerçekten yeniden yaşamak istiyorum."

Gölün eriyen buzunun üzerine bardağı boşaltırken ağlıyorum.

Gözlerimi açtığımda küllerin çoğu gitmiş ve bu beni daha da ağlatıyor, ama Rob, burada durup bir hata mı yaptığımı merak etmemi isteyecek son kişi. Miller gibi, o da benim devam etmemi ve ikimiz için büyük bir hayat yaşamamı isterdi.

Denemeye niyetliyim.

Son küller de yok olduğunda, gerçekten istediğim o büyük hayatın bir sonraki adımına geçmek için telefonumu çıkarıyorum.

"Hey, Mare?" diye soruyorum, o telefonu açtığında. "Uğrayabilir miyim?"

KIT

Maren'in 57. Cadde'deki dairesi çok güzeldir. Dergilerde de yer almıştır. Çok ünlü bir Oscar adayı bir keresinde onu hemen satın almak için saçma bir teklifte bulunmuştu. Tabii ki dekoratörler tutmuştu, ama bu çılgın vizyon tamamen ona aitti. Bir duvarda cesur palmiye desenli duvar kağıdı, yanında ise pembe kadife sandalyeler. Diğer duvarda parlak kömür grisi boya ve soluk gri ahşap zemin. Tabii ki, zemin köpek oyuncakları ve dışkı gibi görünen şeylerle kaplı, bu da şık havayı biraz bozuyor.

"Üzgünüm," diyor Maren, yerden köpek pisliğini alıp mutfığa doğru yürürken. "Echo bugün yaramaz bir kızdı."

O ellerini yıkarken, ben kanepeye oturuyorum, söylemem gerekenleri söylemeye henüz hazır değilim. "Bugün ne yaptın?" diye soruyorum, o geri döndüğünde, zaman kazanmak için.

Cevabı bilmiyormuş gibi bana şaşkın bir gülümseme atıyor. "Harvey sahilde bir ev almak istiyor," diyor ve yere çökerek köpek oyuncaklarını toplamaya başlıyor. "Evi nasıl dekore edeceğimi düşünüyordum."

Kaşlarımı kaldırıp etrafıma bakıyorum. Burada boşanma konusunu tartışmayacağım. Gizli kameradan birinin öğrenmemesi gereken bir şeyi öğrendiği çok fazla film izledim. "Yani her şey yolunda mı?"

Gülümsemesi kaybolur. "Bilmiyorum. İyi diyemem, ama daha kötü de olabilirdi."

Keşke daha mutlu bir cevap verseydi, ama sonuçta bunun yapacağımız konuşmayı kolaylaştıracığından emin değilim. "Sana yalan söyledim," diyorum birden. "Gittiğimde? Meksika'da değildim. Turks ve Caicos'taydım. Miller'la birlikte."

Maren, topladığı köpek oyuncaklarını yanındaki masanın üzerine dikkatlice koyar. Gözleri iri ve şaşkındır. "Miller? Miller West mi?"

Miller adında başka birini tanımıyoruz. Bu sadece onun inanamamasının bir yansıması. Benim, onca insan arasından, ona böyle bir ihanet yapacağımı hayal edememesinin bir yansıması. Midem o kadar sıkışıyor ki acıyor.

Başımı sallarım. "Blake'le ilişkimi bitireceğimi biliyordu, sonra babam ona evlilik teklifini anlattı ve o da beni kurtarmak için geri döndü. O kadar insanın önünde oraya gidersem, pes edeceğimi ve pes etmeye devam edeceğimi biliyordu."

Maren daha dik oturur, yanaklarını içe çeker. "Seni kurtarmak için *geri mi* döndü? Nereden?"

İç geçiriyorum. Geriye dönüp bakınca, bunu fark etmemiş olmam çok saçma geliyor. Bir erkek, sadece arkadaş olarak gördüğü biri için Tanzania'dan ilk uçağa atlamaz. "Tanzanya. Safari için oraya gitmişti."

Kahve masasının kenarını sıkıca tutar, gözlerini kapatmadan önce gözleri zaten yaşlarla dolmuştur. "Vay canına."

"Biz birlikte değildik," diyorum ona. "Orada birlikte değildik ve buraya geldiğinde de durumun değişmesi planlanmıyordu, ama sonra..."

"Değişti," dedi düz bir sesle, ayağa kalkarak. "Sen ve o. Sanırım bu, birlikte olduğunuz anlamına geliyor? Bu yüzden mi buradasın?"

Kızgın ve incinmiş, onu suçlamıyorum. Haftalarca karşımda oturup Miller hakkında konuşmasına izin verdim, ne kadar yanıldığını bilerek. Onun kendi malı olduğunu düşündüğü şeyi aldığımı bilerek. Yalan söyledim. Ayrıca yüzüne karşı yalan söyledim.

"Tanrım, Kit," dedi sessizce ve odadan çıktı.

Oturuyorum, ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Gidip onun bunu sindirmesine izin mi vereyim? Onu nereye giderse gitsin takip edip beni affetmesi için yalvarayım mı? Çünkü bu çok berbat bir durumdu. Onu on yıl önce kaybetmesinin sebebi bir nevi benim ve şimdi onu geri almaya çalışmakla kalmayıp, onu aptal durumuna düşürdüm.

Bu, Maren'le aramızı sonsuza kadar bozacaksa, bunu gerçekten yapacak mıyım? Miller'ın ne *istediğini* bile bilmiyorum. Ama... evet, yapacağım. Çünkü mutsuz olmaktan bıktım. Ama bu süreçte kız kardeşimi kaybedersem, bu gerçekten çok acı verici olacak.

Koridorda yumuşak adımlar duyuluyor. Çenesi sıkı, yüzü solgun ve Echo'yu sanki hayatı buna bağıymış gibi kucaklıyor.

"Bana söylemeliydin," diyor Maren. "Bütün bu zaman boyunca onunla birlikte olup, benim orada bir aptal gibi oturup onun ruh ikizim olduğunu söylememe izin vermen tam bir saçmalık."

Kafamı sallıyorum. "Ben bitirdim. Harvey'den ayrılacağını söylediğin ve Miller'dan ilgileniyormuş gibi bahsetmeye başladığın anda bitirdim. Ama buradayım çünkü onsuz mutsuzum." Sesim kırılır. "Onu seviyorum Mare. Ona o kadar aşığım ki, bu aşk beni hasta ediyor. Ve ayrıldığında nasıl hissettiğini biliyorum çünkü... ben de şu anda öyle hissediyorum. Sanki başka hiçbir şeyin önemi kalmamış gibi."

Yutkunarak kendimi toparlamaya çalışıyorum. Bu sözleri itiraf etmek beklediğimden daha zor oldu. Çünkü bunlar doğru ve sonsuza kadar biraz doğru kalacaklar. Çoğunlukla iyileşebilirim, ama onsuz her zaman bir parçam eksik kalacak. "O beni mutlu ediyor," diye devam ediyorum sonunda, "Rob'dan beri kimse beni böyle mutlu etmemiştir. Ama bu süreçte seni kaybetmek istemiyorum."

Parmak uçlarını kapalı göz kapaklarına koyar, sanki geleceği tahmin ediyormuş ya da baş ağrısını dindiriyormuş gibi. "Beni kaybedemezsin, aptal. Ben senin kardeşimim."

Boğazım ağrıyor ve başımı ellerimin arasına gömerek ağlamaya başlıyorum. Bu ana kadar ona söylemekten ne kadar korktuğumu, her şeyi mahvedeceği korkusunu hiç fark etmemiştim. Ve bunu daha iyi bilmeliydim. Çünkü Maren ne zaman bana karşı bir şey yapmıştı ki? Beni defalarca kendinden önce tuttu ve şimdi de öyle yapıyor.

Bir saniye sonra, yanıma otururken kanepa çöküyor. "Kit, benim hissettiklerim ile senin hissettiklerin birbirinden çok farklı," diyor, ellerini sıkıca birleştirerek. "Ona aşkıttım, elbette, en azından yarısı, çünkü o, benim onu istediğimden daha az beni isteyen ilk erkekti. Ama başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi hissetmedim. Miller ve ben ayrıldığımızda benim için hala önemli olan birçok şey vardı ve beş gün sonra başka biriyle çıkmaya başladım. Miller benim için... Henry Cavill'e olan aşkım gibiydi. Henry Cavill'in mükemmel bir koca olduğunu hayal edebiliyorum çünkü onunla evli değilim. Ve onu gerçekten tanımıyorum. Miller o yaz boyunca hep yanımdaydı, ama ben hala onun kim olduğunu bilmiyordum. O zamanlar bile, neden benimle konuşmaktan çok küçük kız kardeşimle konuşurken daha mutlu görüldüğünü merak ettiğimi hatırlıyorum."

Bu beni daha da ağlatıyor. Kısmen, sanki ondan bir şey çalmışım gibi hissettirdiği için, kısmen de o kadar harika bir insan olmasına rağmen ben yine de onu mahvetmeyi planladığım için.

Beni kollarıyla sarıyor. "Sen benim erkek arkadaşımı çaldın ve ben *seni* teselli ediyorum. En büyük olmak gerçekten berbat bir şey."

Aynı anda hem gülüyorum hem ağlıyorum. O gülümsüyor ama yüzünden gözyaşları da akıyor. Bu geçiş onun için kolay olmayacak ve keşke onun acısını daha da artırmasaydım diyorum, çünkü Harvey'den mutlu olmadığını biliyorum ve onunla kalacağını sanmıyorum, ama bu tek şeyi kendim için yapmam gerekiyor.

"Çok üzgünüm, Mare. Çok, çok üzgünüm."

"Küçük Kedicik," diye mırıldanıyor. "Son birkaç yılın gerçekten berbat geçti. Seni mutlu eden birini bulduysan, ondan vazgeçmeni istemeyeceğim. Ama bu ilişki uzun sürerse, gerçekten çok garip olacak. Düşünsene, Şükran Günü yemeğinde, odadaki tek kadın annem olacak ve o kadın onunla yatmamış olacak."

Hıçkırarak gülerim. "Dördüncü kocasından sonra o çılgın dönemi yaşadı. Bu ihtimali göz ardı etmem."

Sonunda beni bırakıp kanepenin diğer ucuna kıvrılır. "Miller bu konuda ne diyor? O da aynı şekilde hissetmeseydi, burada bana bunları anlatmazdın herhalde."

"İlişkimizi bitirdiğimden beri onunla bu konu hakkında konuşmadım," diye fısıldarım, nabzım hızlanır. "İki hafta oldu ve umarım hisleri değişmemiştir, ama önce seninle konuşmak istedim. Ve külleri serpmek istedim."

Gözleri büyür ve dik oturur. "Yaptın mı? Külleri?" Başımı sallar.

"Zamanı gelmişti."

"Vay canına," diye fısıldadı. "O noktaya asla gelemeyeceğini sanıyordum. Kararını neye göre verdin?"

"Miller'ı seviyorum. Hayatıma devam etmeye hazırım."

Eğilip başımın üstüne bir öpücük kondurur. "O zaman ciddi olmalısın. Kalıp bana temizlikte yardım etmeni çok isterdim, ama sanırım biraz ağlamam lazım, ve senin de Miller'la konuşman gerekiyor gibi görünüyor."

"Ağlamamı istemiyorum."

Gülümsüyor. "Harvey ile evli olmanın ne kadar mutsuz bir şey olduğunu hiç bilmiyorsun. Her gün ağlıyorum zaten."

Eskiden düğün gününden birkaç fotoğrafın bulunduğu, şimdi ise sadece köpeklerinin fotoğraflarının bulunduğu şömine rafına bakıyorum. "Bunu düzeltmeliyiz."

"Sonra," diyor. "Şu anda görmen gereken biri var. Ama Kit?"

Bana anlamlı bir şey söylemesini bekliyorum... belki de *"ona zarar verme"* ya da *"bunun istediğin şey olduğundan emin ol"* gibi.

Ama hayır, bu Maren.

"Rujumu ödünç al. Umbrellas in Paris. Makyaj masamda. O ayakkabılarla harika duracak."

Kollarımı ona doluyorum. "O benim rujum, seni kaltak." O gülüyor. "Sen benim eski sevgilimi aldın. Ödeştik diyelim."

MILLER

On yıl önce Hamptons'tan ayrıldım çünkü mecburdum.

Maren ve ben... mutsuzduk. Gergindik. Rol yapıyordum. Onunla bir gelecek göremediğimi nasıl açıklayacağımı bilmiyordum, ama bunun bitmesini de istemiyordum.

Ben de anlamıyordum.

Onun doğum günü için oradaydık ve tüm hafta boyunca tek parlak nokta Kit'ti.

Maren'e çok benziyordu, ama giderek ikisi arasında hiçbir benzerlik bulamadım. Maren tatlıydı, ama Kit zorluydu. Maren'in gözleri gülümserken, Kit'in gözleri parlıyordu. Maren hoştu, ama Kit'in küstah bir tarafı vardı, sanki "*Deneyin bakalım*" diyordu.

Her fırsatta bana küstahça davranıyordu. Mayo giysimi alay ediyor, bana beleşçi diyor, hukuk fakültesini bitirdiğimde kendimi tamamen zengin pislikleri savunmaya adayacak mıyım yoksa başka tür zenginleri de savunmayı düşünecek miyim diye soruyordu. Ben de onun müzik zevkini, kötü mizacını, tatlı düşkünlüğünü, hırsını alay ediyordum.

Ona bakmak istiyordum, ama bir yetişkinin bir çocuğa bakmak istediği gibi değil, istismar edildiğini gördüğüm herhangi birine yardım etmek istediğim gibi. Çünkü Ulrika, bir noktada, kendisinin ve Maren'in kendi savaşlarını vermek için çok kırılğan olduklarına karar vermiş ve bir kılıca ihtiyacı olduğunu düşünmüştü, bu yüzden Kit kendini bir kılıç haline getirmişti.

Ulrika, "*Git o fotoğrafçılara mülkten çıkmalarını söyle*" diye emrederdi ve Kit, minik siyah bikinisiyle tüm kıvrımlarını sergileyerek dışarı çıkıp onlara bağırırdı.

Git hostese masamızı istediğimizi söyle. O adama benim fotoğrafımı çekmeyi bırakmasını söyle.

Her geçen gün bundan biraz daha nefret ediyordum ve Hamptons'daki son sabah, Maren aptal arkadaşlarının Kit'e sanki beş yaş küçük değilmiş gibi asılmalarına izin verdiğinde, her şey doruğa ulaştı. Bu, Maren ve benim yaşadığımız tek kavgaydı — o, Kit'in kendini gayet iyi savunabileceğini ısrarla savunurken, ben savunmak zorunda kalmaması gerektiğini ısrarla savunuyordum.

Ama mutfakta o ana kadar hala durumu tam olarak kavrayamamıştım.

Kit plajı terk etmişti ve ben nedenini biliyordum, çünkü ona kötü davranmıştım. Onun gitmesini istemiştım, ama onun düşündüğü nedenlerden dolayı değil.

Eve geri döndüm, muhtemelen soğutucuyu doldurmak için, ama asıl olarak onu kontrol etmek için. Mutfak tezgahında oturuyordu, hala o minik siyah bikinisiyle, elinde kirazlı dondurma.

Onunla dalga geçmek istedim. Biraz benimle kavga etmesini, iyi olduğunu bana göstermesini istedim. "Bu yüzden mi plajı terk ettin? Burada oturup huzur içinde buzlu şeker yiyebilmek için mi? Belki ben de bir tane alırım."

Ama o karşılık vermedi. Dondurmanın kenarını yaladı ve ben yüzümü buruşturarak buzdolabına döndüm.

"Sizler beni orada istemiyordunuz," dedi. Açık sözlüydü, ama Kit böyleydi. Ya seninle kavga ediyordu ya da başkalarının söylemeye cesaret edemeyeceği şeyleri acımasızca itiraf ediyordu.

Bundan nefret ediyordum. Onu istemediğimizden nefret ediyordum.

Onun bunu bildiğinden nefret ediyordum. "Bu doğru değil," dedim, ona dönerek.

Ağzı dondurmanın etrafındaydı. Dondurmayı ağzından çıkardığında, odadaki tüm havayı emmiş gibi bir ses çıktı. Kiraz lekeli dudaklarına, güzel pembe diline bakmaktan kendimi alamadım.

"Evet, doğru. Şimdiye kadar, benim duygularımı incitmek için bundan daha fazlası gerektiğini anlamış olmalısın."

Ağzını o buzlu şekerin üzerine koydu, dili üzerinde kaydı... Donakaldım, çok geç fark ettiğim bir gerçeği kabullenmeye çalışıyordum. "Seninle alakalı değildi," diye cevap verdim, başka bir şey düşünmeye çalışarak. "Columbia'dan tanıdığı, sana asılmaya devam eden çocukla alakalıydı."

Kit'in dili dondurmanın üzerinde kaydı. Bir damla meyve suyu çenesinden aşağı aktı ve dizlerimin büküleceğini sandım. "Neden önemli olsun ki?" diye sordu. Damlayan meyve suyunu parmağıyla yakaladı ve dudakları arasında emdi. Ve sonra yine dondurma oldu.

O lanet olası buzlu şeker.

"Çünkü o senden beş yaş büyük." "Ama bunun ne önemi var, Miller?" diye sordu.

Ve o anda nihayet anladım. Bütün yazımı Maren'le geçirdim çünkü onun on yedi yaşındaki kız kardeşini istiyordum. Çaresizce. Önemliydi çünkü kıskançlıktan deli oluyordum ve bunu kendime itiraf edemiyordum. Maren'le olan ilişkimin

Çünkü aramızda bir Şey vardı.

Çünkü o, Kit'in yanında kalabilmemin tek yoluydu.

O zamandan beri kimle birlikte olursam olayım, hala istediğim Şey oydu.

Son iki hafta cehennem gibiydi, hayatımın en kötü zamanlarıydı. Beni ayakta tutan tek Şey, Kit'in babasından gelen "*O da kendine gelir. O da senin kadar mutsuz*" yazan bir mesajdı.

Ama bu iki hafta önceydi ve bu arada bir kar fırtınası oldu, ardından ılık bir bahar günü geldi ve sanki mevsimler deđiŐiyor ve tüm dünya ilerliyor, ben ise on yıl önce olduğum aynı lanet yerde kalacağım.

Sahip olamadığım bir kız için lmek. *Hala* sahip olamadığım bir kız için.

AkŐamüstü ofisimden ıkıyorum. Bahar havası var ve New York kutlamak için sokaklara dökülmüŐ. Onunla birlikte burada olmak, el ele yürümek istiyorum. Gecemizi, hafta sonumuzu, yazımızı, tüm hayatımızı planlamak istiyorum.

Ama o hala kız kardeşi için endiŐeleniyor ve yıllar önce kaybettiği birini yas tutuyor. Ondan bunu bırakmasını isteyemem. Eğer fikrini deđiŐtirirse, bu zaman alacak.

Onu bekleyebilecek kadar seviyorum. Onu, bir aptal gibi burada oturup, fikrini değiştirmesini umarak ve onun bir parçası hala başka birine ait olduğunu kabul ederek sevecek kadar seviyorum.

Ama onu bu kadar çok, tüm kalbimle sevmek gerçekten çok zor, çünkü o beni aynı Şekilde sevemiyor.

Kız kardeşim arıyor. Uzun zamandır Kit ve Maren ile ilgili her konuda bana danıŐtıđım kişi o.

"Selam," diyorum.

"Moralin bozuk," diye cevaplar. "Yürürken moralin bozuk. Sesinden anlaŐılıyor."

"Biliyorum, mantıksız geliyor ama kötü ruh halimi fark edip beni aramak, aslında kötü ruh halimi *düzeltmeye* pek yardımcı olmuyor."

"Buraya gel," diyor. "Sana akşam yemeği hazırlarım."

"Alınma Ro, ama bu da ruh halimi dzeltmeyecek."

Gülüyor. "Tanrım, moralin bozukken tam bir pislik oluyorsun. UnutmuŐum. Sipariş vereceğim."

"Sanırım bu gece yalnız kalmam lazım," diyorum ona, "ama teklifin için teşekkür ederim."

Telefonu kapatıyoruz ve iki saniye geçmeden telefon çalıyor. Sanırım Rowan anneme veya Leila'ya üzgün olduğumu söylemiş ve şimdi bütün gece beni rahatsız edecekler.

Derin bir nefes alıp telefonu tekrar elime aldım. Yemin ederim, hala haber almayı ummasaydım, telefonu kapatırdım...

Kit mesaj atmış.

KIT

Selam, orada mısın? Konuşabilir miyiz?

Fikrini değiştirdiğini söylemiş gibi gelmiyor. Kararının ne kadar kesin olduğunu açıklamadan önce gönderdiğin mesajlar gibi geliyor.

Kaçınılmazı ertelemek için bunu görmezden gelmek istiyorum, ama Kit Fischer'ı sevdiğim için, onu asla belirsizlik, korku veya endişe içinde bırakmayacak tek kişi olmak istediğim için ona mesaj atıyorum.

Neredeyse eve vardım. Aramamı ister misin?

KIT

Sorun olmazsa ben gelirim.

Mesajla insanları terk etmekle ilgili bir şaka yapmaya başlıyorum, ama bu çok acımasızca. Bunu yapamıyorum.

Tabii ki.

Zaten binamdayım. Yukarı çıkıp hızlıca duş alıp eşofman giyiyorum. Ona yıkıldığımı gösteren tüm işaretleri görmesine izin vermeyi düşünüyorum: geri dönüşüme atmadığım pizza kutuları, kendim bitirdiğim viski şişesi, artık hiçbir şeyi umursamadığım için yere attığım giysiler. Ama ona suçluluk hissettirmek istemiyorum. Diğerlerinden yeterince suçluluk duyuyor zaten.

Son giysiyi dolaba tıktırdığımda, kapıcı arayıp onun gelip gelemeyeceğini soruyor. Ona sorun olmadığını söyledim ve iki dakika sonra kapıyı çaldı. Duş alırken onun mesajlarını anlamaya çalıştım ve kilidi açarken kapıyı çalmasını anlamaya çalışıyorum. İsteksiz miydi? Gergin miydi? Sadece unuttuğu bir şeyi almaya mı geldi? Son darbeyi vurmak üzere olan bir kadının kapı çalması mıydı? Aslında bunu zaten yaptı, bir kez daha yapmak gereksiz görünüyor.

Kapıyı açıyorum ve o tüm ihtişamıyla orada duruyor: uyumlu bir palto altında bej renkli bir şal elbise. Parlak kırmızı topuklu ayakkabılar, parlak kırmızı dudaklar. Omuzlarına dökülen muhteşem saçları. Küçük, gergin bir gülümseme.

Gergin gülümsemesi kalbimi sıkıştırıyor. Kötü haber veren bir kadının gülümsemesi bu.

Kenara çekiliyorum ve o yanımdan geçip gidiyor. İki hafta önce, beni gördüğü anda yüzünü göğsüme gömerdi, ama artık değil. Mutfığa giriyor, sonra dönüyor, sanki kendini hazırlıyor gibi. Son darbeyi bekleyemem.

Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. "Kit, sadece..."

"Babamla konuştum," diyor aynı anda. "Sen söyle,"

diyoruz aynı anda.

Gözleri doluyor ve ben beklerken beynimde bir uğultu duyuyorum.

"Babam, Hamptons'tan ayrılmanın sebebinin ben olduğumu söyledi," diye fısıldadı.

Kahkaham hem şaşkınlık hem de mutsuzluktan kaynaklanıyor. Bu yüzden mi buraya geldi? On yıl önceki olayları ortaya çıkarmak için mi? "Bildğini sanıyordum."

Kafasını sallar. "Nasıl bilebilirdim ki?"

Onu kendime çekmemek için tüm irademi kullanıyorum. "Nasıl bilemezsin? O gün seni mutfakta bıraktığımda, sana atlamak için iki saniye kalmıştı. Mutfakta yaşadığımız *ikinci* an kadar, hayatımın en cinsel olarak yüklü anıydı."

Gözlerini kırıştırarak gözyaşlarını tutmaya çalışıyor. "Beni korumak için gittin."

Omuzlarımı silkiyorum. "Ne yapmam gerekiyordu? Sen on yedi yaşındaydın. O dönemde aramızdaki beş yaş farkı... çok fazlaydı. Tanrı aşkına, sen hala lisedeydin."

Gözlerini siler. "Bu konuda seninle tartışmıyorum. Ama bunun ne kadar köklü bir kalıp olduğunu hiç fark etmemiştim."

"Ne kalıbı?"

"Benim için her şeyden vazgeçiyorsun," diye fısıldadı, arkasındaki tezgaha yaslanarak. "Kimse yokken sen beni destekliyorsun."

Ondan ayrı kalmaya dayanamıyorum. Dayanamıyorum. Beni tekrar terk etmek üzere olsa bile. Arasındaki mesafeyi kapatıp, elimi kalçasına koyuyorum ve başımın üstüne dudaklarımı bastırıyorum. "Maren'i incitemeyeceğini biliyorum. Rob'u hala unutamadığını biliyorum. Ama bu ne kadar sürerse sürsün ve hayatına başka kim girerse girsin... ben her zaman arkada olacağım."

"Külleri serptim."

Şaşkınlıkla geri adım attım. "Ne?"

"Central Park'ta. Rob ve ben bir keresinde orada buluşmuştuk. Ve bu, Rob'a hala aşık olduğumdan değildi. Sadece mutlu olduğum bir zamana tutunmak içindi. Tutunmam gerekmiyor. Sen beni mutlu ediyorsun. Beni hiç kimsenin edemediği kadar mutlu ediyorsun."

Elimi beline daha sıkı sararım. "Ama Maren..."

"Ona söyledim," diyor. "Mükemmel değildi, ama sorun değildi."

Onu izliyorum. Buraya son bir ölümcül darbe vurmaya geldiğine o kadar emindim ki... ve hala o darbeyi vurmasını bekliyorum.

"Ama?" diye soruyorum. "Hala bir 'ama' duyuyorum."

Derin bir nefes alır. "Ama at kuyruğu tokası hakkında bilgi almam lazım. Yani... Almanya'da biriyle görüştüğünü biliyorum ve bu sorun değil, ama... bitti mi? Bitmediğini duydum."

Gözlerimi kırıyorum. "Ne? Tatiana'yı mı kastediyorsun? O ilişki tatil sırasında bitti ve o zaman bile önemli bir şey değildi."

"Ama Almanya'ya uçtun ve onun saç tokası tam orada duruyordu..."

Bu, hissettiğim tereddüt, belirsizlikti. Ne istediğinden emin değildi. *Benim* ne istediğimden emin değildi.

"Bekle," diyorum. Komodininize gidip Tanzanya'da aldığım tahta kutuyu çıkarıyorum, sonra mutfığa dönüp ona veriyorum. "Almanya'ya uçtum çünkü orada bir toplantım vardı. Onu görmedim bile. Saç tokası mı? Kutuyu eline veriyorum. "O senin saç tokan."

"Benim mi? Ama ben daha önce buraya hiç gelmemiştim." "Aç şunu, Kit," diyorum ona yumuşak bir sesle, o da açıyor.

Kutunun içinde, saçını yıkadığım gün kafasından çıkardığım ve yolculuğun geri kalanında bileğimde taşıdığım saç bandını görür. Yanında, Çin restoranında bana verdiği fal, Starfish Cay'de bana yaptığı deniz kabuğu kolye ve eve dönüş uçağının biniş kartı vardır.

Tüm bu anlamsız küçük şeyleri, hepsine sahip olamıyorsam da ondan küçük bir parça saklamak için sakladım.

Gözleri yaşlarla doluyor. "Senin çoktan hayatına devam ettiğini düşünmüştüm."

Avuçlarımla yüzünü okşuyorum. "On yıldır sana aşığım.

Gerçekten iki hafta daha beklemeyeceğimi mi düşünüyorsun?

Onu öpüyorum. Yumuşak dudakları açılıyor ve dili nane gibi kokuyor. Ceketinin içine elimi sokup kalçalarını sıkıca tutuyorum ama o direniyor. "Miller... tüm bilgileri önceden öğrenmek için, tıp fakültesine geri dönmek istediğimden eminim. Önümüzdeki birkaç yıl nerede olacağımı bilmiyorum ve..."

bilgin olsun, tıp fakültesine geri dönmek istediğimden eminim. Önümüzdeki birkaç yıl nerede olacağımı bilmiyorum ve..."

Onu kaldırıp tezgahın üzerine oturtuyorum, onun için en sevdiğim yer.

"Sadece seninle birlikte yaşlanmak istiyorum, Kit Fischer," diyorum ona. "Ve sen izin verdiğin sürece seni takip edeceğim."

Alt dudağını ısırır. "Bağlanmaktan korkan bir adam için çok hızlı davranıyorsun."

"Bağlanmaktan hiç korkmadım. Sadece senden başka kimseye bağlanmak istemedim," diye cevap veriyorum. "Şimdi tek yapmam gereken ailelerimizi ve basını bir araya getirip büyük, halka açık bir evlilik teklifi yapmak."

Gülümsüyor. "Resmi olarak çıkmaya başlayalı daha otuz saniye oldu."

Eteğini, bacaklarını ayırıp arasına girebilecek kadar yukarı çekiyorum.

"Büyükbabamın beni okula göndermek için bir kütüphane kurduğunu sana hiç anlatmış mıydım? West ailesi bir şey yaparsa, yarı yolda bırakmaz."

Gülüyor ve dudaklarını benimkilere bastırıyor. "Sonunda bunu itiraf ettiğin için teşekkür ederim."

KIT

Everest Ana Kampı 17.600 fit yükseklikte... Afrika'da ulaştığımız en yüksek noktanın sadece dört yüz fit altında.

Sekiz gün süren tırmanış ve iklime alışma sürecinin ardından Miller'ı burada bıraktım ve asıl iş, *tehlikeli* iş, tamamen onun önünde duruyor.

Kendi mücadelemi sürdürmek için oradan ayrıldım ve hem onun hem de benim mücadelemden dolayı midem bulanıyor.

Programım, ikinci yılın sonunda girdiğim final sınavlarını geçersen geri dönmeme izin veriyor. Miller'ın Nepal'deki işini bitirene kadar beklememe izin vermeleri için onları ikna etmeye çalıştım, ama seçici olamıyorum... Üçüncü yıla hazır olduğumu kanıtlamak istiyorsam, ki bu yıl çoğunlukla rotasyonlarla geçecek, ayrıldığımda öğrendiklerimi hala bildiğimi kanıtlamam gerekiyor. Ve bunu onların programına göre yapmam gerekiyor, yani zamanlama daha kötü olamazdı — Rob yüksek irtifada öldüğünde girdiğim sınavların aynısını, Miller çok daha büyük zorluklarla mücadele ederken gireceğim.

Battery Park'ta seçtiği şık küçük restorana girdiğimde Maren, "Berbat görünüyorsun" diyor.

Menüyle yüzümü serinletirken koltuğa oturuyorum — bugün hava çok sıcak. "Sen de sekiz gün kamp yapıp ardından on dokuz saat ders çalışmayı dene."

Köpek gibi çalışıyorum ve Miller'a geri dönebilmek için bunu bir an önce bitirmek istiyorum.

"Bu saçın için bir mazeret olamaz," diyor. "Ve o tırnaklar. Tanrım."

"Tamam, *Ulrika*," diyorum.

Gülüyor. "Belki biraz annem gibi konuşuyorum, ama gelecek hafta sonu Miller seni ana kampta gördüğünde harika görünmek istemez misin?"

İsteksizce gülümsüyorum. "Orada haftalarca kamp yapmamış tek kişi olmak muhtemelen yeterince harika olacaktır."

"Yine de, annem buradaki işimiz bittikten sonra Geoffrey ile randevu ayarladı ve Elsa, cuma gecesi eve döndükten sonra daireye gelip sana sprej bronzlaştırıcı uygulayacak ve tırnaklarını yapacak."

"Onlar, ana kampta herkesin şu anda ne kadar kötü durumda olduğunu hayal bile edemiyorlar, ne de yeni spre y bronzlaşma ve Fransız

Ana kampta herkesin şu anda ne kadar kötü durumda olduğunu, ya da yeni spre y bronzlaşma ve Fransız manikürle ne kadar gülünç görüneceğimi hayal bile edemezler. Ama Maren'i çok seviyorum, şikayet edemem. O, ona verdiğim kartları alıp bu kadar zarif bir şekilde idare edebilecek tek kişi.

Evet, başlangıçta birkaç garip akşam yemeğ i oldu, ama Maren'in eski sevgilisiyle çıkmamın tuhaflığı çok geçmeden ortadan kalktı. Miller'a baktığında yüzünde hü zünlü bir ifade yok ve çoğ u zaman ona sinir bozucu bir erkek kardeş gibi davranıyor. Bana söylemediğ i *bir şey* var, ama bunun Miller'la ilgisi olmadığını düşünüyorum. Hazır olduğ unda bana anlatacaktır herhalde.

"Tamam," diye cevap veriyorum. "Yedi gün daha çadırda uyumadan önce spre y bronzlaşma ve yeni saç boyası yaptırmanın bir sakıncası yok sanırım."

Siparişimizi veriyoruz ve önümdeki terleyen Perrier şişesini alıyorum.

"Nasıl gidiyor?" diye sorar Maren. "Onunla konuştun mu?"

Elim şişeyi sıkıca kavrar. "Dün. Şimdi iklimlendirme için üçüncü kampa tırmanıyor."

"Bu tehlikeli mi?"

Derin bir nefes alıyorum. "Hepsi tehlikeli." Rakım, çığlar, kar fırtınaları var. Ve her ne zaman ana kampa çıkarken ya da *inerken*, Miller'ın *bir merdiven* kullanarak geçeceğ i iki buzul arasındaki buz şelalesini geçmeleri gerekiyor.

"O zaman vardığınızda ona bir milyon dolarlık bir görünümle ödüllendirmelisiniz," diyor Maren. "Size kırmızı rujumu bile ödünç veririm."

Gülüyorum. "Şu anda beni kışkırtıyorsun."

Taze kesilmiş ve röfle yapılmış saçlarımla Charlottesville'e ^{uçuyorum}. Bu, muhtemelen kimseyi benim çok kararlı bir tıp öğrencisi olacağıma ikna etmez, ama iyi görünüyor. Sınavlar şaşırtıcı derecede kolay. Hatta okuldayken olduğ undan bile daha kolay. Öncelikle, aylarca çalışmak için vaktim vardı, ama aynı zamanda Rob'u kurtarmam gereken zamanda yaptığım şeylerin anılarını tekrar tekrar hatırlayarak o kadar çok gün geçirdim ki, bilgilerin yarısı

Beynime kazınan bilgilerin yarısı. Sınava hazırlanmak, savaşta birlikte savaştığın bir arkadaşla karşılaşmak gibiydi — acı vericiydi, ama çok fazla şey unutmamıştım.

Sınav bittiğinde, Katmandu'ya varana kadar birbiri ardına uçuşlara biniyorum, orada kulüp salonunda duş alıp Lukla'ya uçuyorum. Oradan, sekiz gün tırmanmak yerine helikopterle üsse gidiyorum. Maliyeti çok yüksek, ama babam bunu karşılamaktan çok mutlu oldu. Artık Miller'ı *hiç sahip olmadığım çocuğum* olarak görüyor — bunun ne kadar aşağılayıcı olduğunu belirttiğimde, Miller'ın Maren gibi nazik ve benim gibi ilginç olduğunu söyleyerek ısrar etti, bu da Maren ve benim hala yetersiz olduğumuzu ima ettiği için durumu iyileştirmede.

Havaalanından kalkarken kalbim hızla atmaya başladı. Sinirden değil... Sadece onu görmek ve şu anda şüphesiz kirli olan parkasına yüzümü dayamak için can atıyordum. Ne yazık ki, bugün İkinci Kamp'tan aşağı ineceği için onu hemen göremeyecektim, ama en azından on iki saat uyuduktan sonra çok mutlu bir buluşma yaşayacaktık.

Deniz seviyesinden hala birkaç bin fit yükseklikte olan alçak rakımların üzerinden havalanıyoruz. Havadan bakıldığında, yer, tabanında minik mavi bilyecikler bulunan devasa toprak yığınları gibi görünüyor. Aslında bunlar dağlar ve su birikintileri de göller, ama burada her şey göreceli. Zirve ve onu çevreleyen tepelerden o kadar küçükler ki, bunların bir şey olduğuna inanmak zor.

Yakında Everest'e yaklaşıyoruz. Dağlar üç tarafımızdan yükseliyor, karla kaplı ve ürkütücü derecede büyükler, ve biz uzun, karla kaplı bir yamaçtan sağa doğru dönüyoruz. Uzakta, sarı, mavi ve kırmızı renkli küçük noktalar var: ana kampın çadırları.

O kadar heyecanlıyım ki, midem bulanıyor.

Şerpaları helikopteri yönlendirmek ve eşyalarımı taşımama yardım etmek için yerde bekliyorlar. Ama orada duran adamlardan biri diğerlerinden bir ayak daha uzun, tanıdık sarı bir ceket giymiş ve kocaman gülümsüyor.

Miller. Onun nasıl buraya gelmiş olabileceğini hiç anlamıyorum, ama burada ve helikopter daha yere inmeden kapıdan atlayıp ona doğru koşuyorum.

Beni kucaklayıp yüzünü saçlarıma gömüyor. "Tanrım, seni gördüğüme çok sevindim."

Ona nasıl geldiğini, neden bu kadar temiz tıraşlı olduğunu, dağdan erken indiği halde neden çadırında dinlenmediğini sormak istiyorum. Her zamanki gibi, Miller'a

söyleyecek çok fazla şey var.

"Yüzün," diyebiliyorum sadece, gözyaşlarım yanaklarımdan akarken avucumu çenesine bastırıyorum.

Gülümsemesi utangaç, gamzeli. "Sen indiğin anda seni incitmek istemedim."

Parmak uçlarımda yükselip onu öpüyorum. "Yüzüm hayatta kalırdı."

"Sadece *yüzün* için endişelenmiyordum, Kitten," kulağıma fısıldadı.

Ohhhhh. "Öyle bir şey olmayacak," diyorum ona. "Dinlenmen lazım."

"İkinci aşamayı geçmek için küçük bir ödül hak etmediğimi mi düşünüyorsun?

?

Gülümsüyorum. Bu daha çok *benim* için bir ödül gibi görünüyor, ama ikinci kez reddetmeye niyetim yok.

O bana buraya nasıl geldiğini anlatırken (şafak vakti uyanıp, ikinci kamptan olabildiğince hızlı bir şekilde aşağı inip, sırt çantasını bırakıp helikopter pistine koştuğunu) birlikte ana kampa doğru yürüyüşe çıkıyoruz. Nasıl gittiğini sorduğumda, "Henüz kimse ölmedi" diyor, ki bunu pek komik bulmuyorum. Ona sınavlarımın nasıl geçtiğini anlatıyorum ve o da benim sınavları geçeceğimi bildiğini, bu yüzden geçen ay bir emlakçıya kampüs yakınındaki emlak listelerini göndermesini söylediğini söylüyor.

Kampta, Miller ve ekibi için getirdiğim erzak ve yiyecekler hevesle açılır ve ekip şakayla hepimizin oturup yemek yememizi önerdiğinde, Miller onlara siktirip gitmelerini söyler ve beni çadırımıza götürür.

Bizi sıcak tutmak için güneş enerjili bir ısıtıcı var. "Soyun, Kitten," diyor, arkasına yaslanarak. "Çok uzun zaman oldu. Seni tamamen görmek istiyorum."

Giysilerimi çıkarıyorum. O boxer şortuyla kalmış ve sertleşmiş, hazır olan vücudunun hatları ağzımı sulandırıyor. Beline uzanıyorum ama o başını sallıyor. "Henüz değil," diyor, çadırın loş ışığında yarı gülümsemesi yırtıcı bir ifadeyle. "Bacaklarını aç."

Uyku tulumuna uzanıyorum ve o, bacaklarımı olabildiğince açıyor, sonra girişimden klitorisime kadar uzun bir yalama yapıyor. Dili içimde daireler çiziyor ve hareket ediyor, ben zaten o kadar yakınlığa ki, beni doruğa ulaştırmak için hiçbir şey yapmasına gerek yok.

"Parmaklarını kullan," diyorum, yukarı doğru kıvrılıyorum.

Gülüştü hassas tenimden geçer ve klitorisimi diline doğru emer. "Evet, ne istediğini biliyorum," der. "Bu yüzden sana vermiyorum."

Oynamaya, yalamaya, emmeye ve ısırmaya devam ediyor, beni doruğun eşiğinde tutuyor ama geçmeme izin vermiyor. Ayağımı onun boxerının dışına sürmeyi başarıyorum ve o tıslar. "Tanrım," der. "Yapma. Şu anda o kadar sertim ki, pantolonuma boşalacağım."

Bu fikir hoşuma gidiyor, ama ayağım ona tekrar yaklaşmadan onu yakalıyor.

"Kit," diye homurdanıyor ve sonra beni işkence etmeye devam ediyor, ama birdenbire, onun bu kadar çaresizce boşalmak istemesi, sonunda boşaldığımda beni ne kadar sert sikeceği düşüncesi, bana çok fazla geliyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, çırpıyorum ve o inleyerek boxerını uyluk ortasına kadar indirip içime giriyor.

"Tanrım," diye inlerim, sıkı sıkı sarılırım ve o, çok çabuk bitirmemek için dudağını ısırarak içimden çıkıp tekrar girince, bir dakika daha dayanamam. Ben boşalırken başım geriye doğru eğilir ve ben onu sıkıca sararken o nefes nefese kalır, benimle birlikte boşalırken küfürler eder.

"Bu çok utanç vericiydi," diye gülüyor. "Sadece beş saniye içindeydim."

"En azından şimdi beni özlediğini biliyorum," diyorum, o yana dönüp beni göğsüne çekiyor.

"Beni özlediğini zaten biliyordun," diye fısıldadı.

"Bir daha bu kadar uzun süre ayrı kalmayalım, tamam mı?" diye sordum.

Saçlarımı yüzümden geriye doğru iter. Gülümsemesinde gizemli bir şey var. "Öyle bir niyetim yok," diye cevaplar.

ÜÇ GÜN SONRA, şafak vakti beni ana kampta bırakıp tırmanışına başlıyor; bugün ikinci kampa ulaşacak, orada iklimlendirme ve dinlenme için kalacak, ardından sonraki günlerde üçüncü ve dördüncü kamplara ilerleyecek. Gece yarısı, dördüncü kampa ulaştıktan sonra zirveye tırmanmak için yola çıkacak.

Onu uğurlamak için ayağa kalkıyorum, ağlamamak için çenemi sıkı tutuyorum. Ama işe yaramıyor.

"Ağlama Kit," diye fısıldayarak beni kendine çekiyor. "Geri döneceğim. Başka biriyle yaşlanmana izin vermeyeceğimi biliyorsun. Bu, babanı çok üzecektir."

Aynı anda hem gülüyorum hem ağlıyorum. "Aptalca bir şey yapma," diye fısıldıyorum. "Oksijen tanklarını kontrol et. Şapka tak. Özür dilerim. Sana çocuk muamelesi yapıyorum. Ama yine de... aptalca bir şey yapma."

Başımın üstüne bir öpücük kondurur. "Bana çocuk muamelesi yapmıyorsun. Bana, onsuz yaşamak istemediğin biri gibi davranıyorsun. İnan bana, ben de senin yerindeydim."

Dışarıda kalıp, onu ve diğerlerini, uzaktaki karla kaplı yamaçta küçük renkli noktalar haline gelene kadar izliyorum ve sonra beklemekten başka yapacak bir şey kalmıyor.

MILLER

Everest'in zirvesine çıkmak, Uhuru Peak'i parkta yürüyüş yapmak gibi gösterir. Bu hiç de şaşırtıcı değil, çünkü bu yolculuğa esasen Kilimanjaro'nun en yüksek noktasına eşdeğer bir yerden *başladık*. Ama oksijen eksikliğinin beni nasıl etkileyeceğini ve donmuş cesetlerin yanından geçmenin beni *nasıl* etkileyeceğini hiç bilmiyordum.

Kendim için endişeleniyorum, evet. Kit ile uzun bir hayat yaşamak istiyorum. Çocuklarım ve torunlarım olsun istiyorum. Starfish Cay'de aylarca şnorkelle dalış yapmak istiyorum ve onun da yanımda, parmağında sadece benim yüzüğümle durmasını istiyorum.

Ama en çok Kit için endişeleniyorum. Onun ana kampta beklediğini ve benim başaramadığım haberini aldığını hayal ettiğimde, keşke bunu hiç denemeseydim diyorum.

Onun ve benim iyiliğim için, bir daha hayatımı bu şekilde tehlikeye atmayacağım.

Bundan sonra da altı aylık gezilerime devam edeceğim, ama onu korkutacak şeyler olmayacak. Umarım benimle birlikte yapacağı şeyler olur.

Son hamlemiz sırasında güneş doğuyor, ama rüzgar o kadar şiddetli esiyor ki kar gözlerimi kamaştırıyor. Gözlüklerimi takıyorum ve Kit'i hayal ediyorum. Her şey umduğum gibi giderse, New York'a indikten hemen sonra Starfish Cay'e gideceğiz, ama o bunun farkında değil — Maren çoktan valizlerini hazırladı. Bu, bir süre için son tatilimiz olacak. Yeni uygulama üzerinde çalışmalar çoktan başladı ve o okula geri dönecek... bu yüzden iyi bir tatil geçirmeyi umuyorum.

Kit'in beline kadar suya batmış halde bana gülümsediği görüntü o kadar gerçekçi ki, onun gerçekten burada olduğunu düşünüyorum. Oksijen almak için regülatörü açıyorum ve bu, sonraki iki saat boyunca benim kuralım oluyor: Kit'in suda durduğunu veya mutfak tezgahında oturduğunu gördüğümü düşündüğümde, havaya ihtiyacım olduğunu anlıyorum.

Sabah saat yedi civarında zirveye ulaşıyoruz. Gökyüzü bulutsuz ve masmavi, beyaz tepeler ise parlak sabah güneşinin ışıyla her yöne uzanıyor. Bilmeseniz, bunların sonsuza kadar uzandığını düşünmeniz çok kolay olur. Bu büyü, büyü,

ama onun yüzüne bakmak için her şeyi feda ederdim.

Birkaç fotoğraf çektikten sonra, keşif ekibinin lideri Magnus bana gülümsüyor. "Bunu yapacak mısınız?" diye soruyor.

Telefonumu ve onu bağlayacak SatSleeve'i çıkarırken başımı sallıyorum. "Bana şans dile."

Çocuklar sıraya girer. Fotoğrafı çekeriz ve onu aramadan hemen önce *gönder tuşuna* basarım. Fotoğrafın ulaşması birkaç dakika sürer.

Umarım bu işe yarar.

Nefes nefese, hemen cevap veriyor. Sanırım bütün gece uyumamış, bu durumda ikimiz de aynıyız. "Başardın mı?" diye soruyor, sesi panikle titriyor.

"Şu anda buradayım."

"Tanrıya şükür." Rahat bir nefes alır. "İyi misin? Yeterli oksijenin var mı?"

"Harikayım," diye cevapladım. "Ama bir sorum var. Gönderdiğim mesajın ulaşp ulaşmadığını kontrol edebilir misin?"

"Bana *mesaj mı attın*?" diye sordu. "Bekle, dur, evet, burada bir şey var. Bu..."

Nefesini tutar. Arkamda, arkadaşlar hala ona evlenme teklif ettiğim tabelayı tutuyorlar, kırk gündür sırt çantamda taşıdığım tabelayı.

Fotoğrafta onu tutuyorlar. Ben bir yüzük kutusu tutuyorum.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı, nefesini bu kelimelerle birlikte dışarı verdi. "Benimle evlenir misin, Kit?"

Burnunu çekip gülüyor. "Sanırım Mare'nin bana manikür yaptırmak için neden bu kadar ısrarcı olduğunu anladım. Babamdan izin aldın mı?"

"Aylar önce ona sormuştum. O da denemem için bana izin verdi, ama muhtemelen bunun için çok uğraşmam gerekeceğini söyledi. Bu yeterli miydi?"

"Yeterliydi," diyor ağlayarak. "Evet. Seninle evleneceğim. Şimdi buraya gel de bana şahsen sorabilirsin."

İKİ GÜN SONRA, inişi tamamladık. Çadırın dışında bekliyordu, ısınmak için ayaklarını yere vuruyordu. Beni görünce koştu, ben de sırt çantamı yere bırakıp onu kendime doğru çektim.

"Bu selamlamayı sevdim, Bayan West."

Bacaklarını bana doladı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Senin soyadını almayacağım. Fischer olmakla gurur duyuyorum."

"O zaman tireli olsun. Fischer-West?"

"Göreceğiz," diyor ve beni tekrar öpüyor.

Çadırın yanına doğru yürümeye başladım. "Peki ya çocuklarımız olduğunda? Onlara *senin* soyadını almaya zorlamayacaksın, değil mi?"

"İki gündür nişanlıyız. Biraz aceleci davranmıyor musun?"

"Sen on yedi yaşındayken bile kendimi aşmıştım. Artık benim olduğun için bu alışkanlığımı bırakmamı bekleyemezsin."

Gülümsüyor ve ellerini çeneme koyuyor. "Belki büyükbaban bana bir kütüphane yaparsa, soyadını eklerim."

On yıldan fazladır bana bu konuda sataşüyor. Sanırım hayatımın geri kalanında da bunu yapmaya devam edecek.

Benimle birlikte yaşlanmama izin verdiği sürece, istediği her şeyi söyleyebilir.

SON

Bonus bölümü (Miller ve Kit'in nişan partisine ateşli bir bakış ve Hampton'daki mutfak tezgahında geçen bir an) [buradan](#) izleyin. Charlie ve Maren'in hikayesine dair bir ipucu için sayfayı çevirin.

EN SEVDİĞİM KAYIP DAVA

GİZLİ BİR BAKIŞ

Charlie

Bir kadının kahkahası beni uyandırır. Hiç iyiye işaret değildir.

Gözlerimi açarım, ama yatak odam pek ipucu vermez. Evet, ortalık felaket, ama bir süredir böyleydi. Barda kucağında oturan kızı ve lobide onun bir arkadaşıyla tanıştıktan sonra açtığımız bir şişe şarabı hayal meyal hatırlıyorum, ama ondan sonrasını hiç hatırlamıyorum. Bu boşluk beni rahatsız ediyor. Çoğunlukla üçlü sekslerin öylece kucağına düşmediği için. Bunlar yaşlılıkta seni sıcak tutacak türden anılar, ama onları gerçekten hatırlaman gerekiyor.

Daha fazla kahkaha var. Kahretsin. Maren'in onlara STD testleri yaparken besleyici bir kahvaltı hazırladığına bahse girerim. Ve şimdi bu iki isimsiz kız, olması gerektiği gibi taksiye binmek yerine, mutlu bir şekilde daireme yerleşmiş durumda.

Eşofmanımı giyip mutfığa indim, hepsi büyük kupalardan içki içip... kek yiyorlardı. Kekleri nereden buldular? *Ya da* o büyük kupaları?

"Günaydın," diyorum zoraki bir gülümsemeyle.

"Gözlük taktığını bilmiyordum, Charlie!" diye bağıyor içlerinden biri neşeye.

Hiç şaşırtıcı değil, çünkü on saat önce tanıştık ve ben hala adını bilmiyorum.

"Maren Fischer'ın üvey kız kardeşin olduğuna inanamıyorum!" diye bağıyor diğeri.

Gürültücüler. Ve neşeliler. Dün gece sarhoş olan tek kişi ben miydim? Beni kullandıkları için endişelenmeli miyim?

"Evet, ne şanslıyım," diyorum ve Maren'e keskin bakışlar atıyorum. O ise berrak mavi gözleri ve pembe yanaklarıyla bana gülümsüyor. Her zamanki gibi yaşayan bir sarışın Barbie bebek, karşılaştığı herkese nazik sözler söylüyor.

Ama... Maren'in gülümsemelerini ezberlemişimdir ve bu yeni bir gülümseme. Kocasını alay ettiğinde taktığı cesur, sahte gülümseme ya da deli annesi ve benim sinir bozucu üvey annem Ulrika saçma sapan bir şey söylediğinde taktığı sabırlı gülümseme değil. Onu güldürdüğümde bazen gördüğüm özgür, mutlu gülümseme de değil.

Bu gülümsemenin bir keskinliği var. Ve intikamcı olabilir. Dün gece kasıtlı olarak çok gürültü yaptım mı? Bu... mümkün görünüyor. Sarhoş olduğumda en iyi halim değilim.

Kızlardan biri Maren'e neden artık mankenlik yapmadığını sormaya başlar ve bu buluşmanın hiç bitmeyeceğini anlarım. "Bunu kesmek zorunda kaldığım için üzgünüm

Kısa süreli, bayanlar, ama benim bir..." Maren'in çürütemeyeceği bir yalan bulmak için beynimi tarıyorum. "Toplantı."

"Toplantı mı?" diye sorar Maren. "Pazar günü kiminle görüşmen gerekiyor ki?"

Görünüşe göre yalanımı
çürütmüş. "Tokyo."

Kaldırdığı kaşları ve ağzındaki alaycı gülümseme beni korkutuyor, çünkü Maren'in Rahibe Teresa tavırlarının arkasında kötü bir taraf yatıyor. Onun bu tarafının ortaya çıkmasını izlemek hoşuma giderdi. Ama bana karşı olmasın. Ve şu anda olmasın. Saatine bakıyor.

"Orada saat gece on bir."

Kahretsin. "Evet, akşam yemeğini bitirip Zoom'dan beni arayacaklar."

Kızlar surat asarlar, ama eşyalarını toplar ve veda ederler.

Maren'den ayrılmaktan daha çok üzgün görünüyorlar, ama Maren onlara benden çok daha iyi davranıyor, ki bu oldukça normal.

Maren herkesin onu sevmesini istiyor, ama bazı insanların sevgisini kazanmaya değmeyeceğini hiç anlamıyor gibi görünüyor. Bir daha asla görmeyeceği bu kızların sevgisi gibi. Ya da benim sevgim gibi.

Kapı arkalarından kapanana kadar bekledikten sonra dönüyorum. "Ne oluyor Maren?" diye inliyorum.

"Dün gece dinlemek zorunda kaldığım şeylerden sonra bunu hak ettin." Başını geriye atıyor. "Oh, Tanrım, Charlie, evet, evet, evet!"

"Orgazm taklidi yapmada çok iyisin," diye cevap veriyorum ve o ne kadar iyi olduğunu tam olarak fark etmeden kahve makinesine doğru dönüyorum. "Şaşırtıcı değil. Eminim Harvey sana bol bol pratik yaptırıyordur."

"Onlarla kahvaltı yapmak seni öldürür mü?" diye sorar. "Boşaldığın anın ötesinde onları tanımak seni öldürür mü?"

Siktir. En sevdiğim uzuvum, o "boşaldın" ifadesini kullanana kadar sakinleşmeye başlamıştı. Manhattan'ın sevgilisi için alışılmadık bir ifadeydi. Barbie veya Disney prensesinin arkadan becerildiği bir porno var mı?

Muhtemelen vardır. Sonra bakarım.

"Maren, senin saçmalıkların olmadan da hayatım yeterince zor. Ve sen benim koyduğum tüm kuralları çiğnedin, artık gidip başkasının canını sıkmanın zamanı geldi."

"Charlie, konuşmamız lazım..."

"Şu an pek uygun değil, çünkü sen gidiyorsun ve ben Tokyo'da saat 11'de hayali bir Zoom toplantısı düzenleyeceğim."

"Hayatının ne kadar zor olduğunu söylersen giderim, ama bu senin sikinden bahsetmen için bir fırsat değil. Neyin var söyle bana." Sesinde samimi bir ton var, ama aynı zamanda kararlı.

Pişman olacağımı bilerek, onun yine de gitmeyeceğini bilerek, odayı geçip mektubu aldım.

28 Ağustos 2025'te çıkacak.

[Buradan](#) ön sipariş verin

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle, bu kitabı daha iyi hale getiren kişilere çok teşekkür ederim: editörüm Lauren Clarke; kopya editörüm Christine Estevez; tasarımlar için Laura Hidalgo ve sevgili beta okuyucularım Michelle Chen, Katie Friend, Katie Meyer ve Jen Owens.

Sonra Valentine PR'daki herkese teşekkürler: Nina, Kim, Kelly, Christine, Sarah, Josette, Meagan ve Jill. Sizler olmasaydınız ben ne yapardım? Bilmek istemiyorum, o yüzden öğrenmeyelim.

Son olarak, harika menajerim Kimberly Brower ve asistanım Christine Estevez'e teşekkür ederim; tüm blog yazarlarına ve Elizabeth O'Roark Books/the Parallel Series Spoiler Room üyelerine cesaretlendirmeleri için teşekkür ederim; kendime inanmadığım zamanlarda bana inanan en iyi arkadaşlarıma (Deanna, Katie ve Sallye) teşekkür ederim; Laura Pavlov'a, beş dakikalık saçma sapan konuşmalarımı dinlediği için; ve çocuklarıma (Patrick, Lily ve Jack) her şeyden çok daha önemli oldukları için, bakış açımı kaybetmememi sağladıkları için.

ELIZABETH O'ROARK'IN DİĞER ESERLERİ

Yaz Serisi:

1. The Summer We Fell (Luke & Juliet)
2. Seni Kurtardığım Yaz (Caleb & Lucie)
3. Beni Bulduğun Yaz (Beck & Kate)
4. Seni Mahvettiğim Yaz (Liam & Emmy)
5. Seni İlk Gördüğüm Yaz (Harrison & Daisy)

Seytan Serisi

4 komik, endişeli, huysuz-neşeli, düşmanlardan aşklara dönüşen romantizm

Langstrom Kardeşler

Koç-öğrenci ve en iyi arkadaşın kızı aşk hikayeleri.

Paralel Serisi

Küçüklüğünden beri onu hayal ediyordu. Ve şimdi, düğününden birkaç hafta önce, o gerçek hayatta ortaya çıktı.

YAZAR HAKKINDA

Elizabeth O'Roark, 2013 yılında ilk romanını yayınlamadan önce uzun yıllar tıbbi yazar olarak çalıştı. Teksas Üniversitesi'nden iki lisans derecesi ve Notre Dame Üniversitesi'nden bir yüksek lisans derecesi bulunmaktadır. Üç çocuğuyla birlikte Washington, D.C.'de yaşamaktadır. Facebook'ta [Elizabeth O'Roark Books](#) sayfasına katılarak güncellemeler, kitap sohbetleri ve çocukları hakkında birçok şikayeti takip edebilirsiniz.

İçindekiler

Başlık	
Sayfası	
Telif	
Hakkı	
İçindekiler	
1. Kit	
2. Miller	
3. Kit	
4. Kit	
5. Kit	
6. Kit	
7. Miller	
8. Kit	
9. Kit	
10. Kit	
11. Kit	
12. Kit	
13. Kit	
14. Kit	
15. Kit	
16. Kit	
17. Miller	
18. Kit	
19. Kit	
20. Kit	
21. Kit	
22. Kit	
23. Miller	
24. Kit	
25. Kit	
26. Kit	
27. Kit	
28. Kit	
29. Miller	
30. Kit	
31. Miller	

[En Sevdiğim Kayıp Davam](#)
[Teşekkürler](#)
[Elizabeth O’Roark’ın diğer](#)
[kitapları](#) [Yazar Hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

